

ШЕРИЛИН КЕНИЪН НОЩНИ УДОВОЛСТВИЯ

Част 2 от „Нощни ловци“

Превод от английски: Иван Атанасов, 2012

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТИ

На Ким Кардаша, която ми дава свободата да надхвърля границите на въображението си, и на Нанси Йост, която ми помага да запазя здравия си разум, когато правя това.

На дамите от Светилището и от сайта „RBL Romantics“ за всички радостни моменти и за подкрепата, която оказахте на мен и поредицата „Нощни ловци“. Обичам ви. Благодаря ви, че ви има, както и че обичате любовните романи колкото мен.

На моите приятели, без които щях бъда изгубена завинаги: Рики, Ло, Джанет, Кати-Макс, Деб, Ребека и Ким Уилямс.

На моя съпруг и синовете ми — за вашето търпение, обич и за безмерното щастие, което вие четиримата донесохте в живота ми. И накрая, но не на последно място, на цялото ми семейство за невероятната им подкрепа.

Ние сме мрак. Ние сме сенки.

Ние сме господарите на нощта.

Ние единствени стоим между хората и тези, които искат да ги унищожат. Ние сме техните пазители.

Тези без души. Тези, които закрилят.

Душите ни бяха отнети, за да не могат демоните, които преследваме, да ни усещат. А когато ни видят, вече е прекалено късно.

Демоните и аполитите ни познават. Те се страхуват от нас. Ние сме смъртта за всички, които преследват хората.

Ние бродим между световите — между Царството на живите и Царството на мъртвите.

Ние сме *Нощни ловци*.

И сме безсмъртни.

Но стига приказки за вечен мрак и проклетия. Искаш да знаеш какви сме? Ние сме откачени и гадни. Ние сме древни воители, които се сражават ожесточено и носим на бой. Ние сме зловещи създания, които взривяват нощта. И това ни харесва. Наслаждаваме се на всяка една минута.

И ако ти се струва, че някой те наблюдава, значи сигурно е така. Въпросът е, това, което те наблюдава, лошо ли е или добро? Дали е някой от тях или е някой от нас...

ДРЕВНОГРЪЦКА ЛЕГЕНДА

Отраснал в несметно богатство, Кириан Тракийски бил надарен с неземно обаяние, което използвал толкова умело, колкото и меч. Смел и дързък, той властвал над света около него и не познавал нищо друго, освен пламенната страна на своя характер.

Страстен, неконтролируем и нетърпелив, той живеел безразсъдно. Не знаел що е страх и не признавал никакви ограничения. Гледал на света като на чаша, която трябва да бъде изпита до дъно.

Притежаващ силата на Арес, външността на Адонис и чувствените дарове на Афродита, той бил възжелаван от всички жени, които го видели. Те го искали само за себе си, мечтаели да завоеват този горд войнствен принц, чиито ласки, според мълвата, карали жената да изпитва почти райско блаженство.

Но той бил мъж, чието сърце не можело да бъде покорено лесно.

Бил мъж, който живеел за мига, живеел за своето собствено удоволствие и за необузданото изпълнение на всичките му желания. Обичал да доставя и да получава наслада.

Малкото жени, на които се отдало да прекарат с него нощ на пълен екстаз, гледали отвисоко на онези, които можели само да бленуват да докоснат прекрасното му тяло.

Защото той бил страст, желание, сладострастие и плам.

Воин по природа, Кириан всявал респект и вдъхвал страх на всички, които го познавали. По времето, когато Римската империя била непобедима, той сам отблъснал атака на римляните и спечелил богатство и прослава за себе си и за родината си.

Дори се говорело, че ще бъде владетеля на познатия свят.

Докато едно брутално предателство не го превърнал във Владетел на нощта.

Сега той броди в сенчестото царство между света между живите и мъртвите. Не е човек, нито звяр, а нещо съвсем различно.

Той е Самотата. Той е Мракът. Той е сянка в нощта.

Той е Нощен ловец.

Неспокоен самотен дух, орисан да брани същите онези смъртни, които се боят от него и го презират. Той никога не ще познае покой, докато не открие жена, която няма да го предаде. Единственото чисто сърце, което може да прозре през тъмната му страна и да го върне към светлината.

1

— Предлагам да го завържем върху някои мравуняк и да го замеряме с кисели краставички.

Аманда Деверо се засмя на предложението на Селена. По-голямата ѝ сестра винаги можеше да я разсмее, независимо колко трагична бе ситуацията. Точно затова в този студен неделен следобед, вместо да лежи завита презглава в леглото си, седеше на „Джаксън Скуеър“ до масата на Селена, където тя гледаше на ръка и на карти таро.

Продължавайки да се усмихва при мисълта за милиони мравки, хапещи бледото пухкаво тяло на Клиф, Аманда огледа туристите, които обикаляха на групички из тази забележителност на Ню Орлиънс дори и в такъв мрачен ноемврийски ден.

От „Кафе дю Монд“ на отсрещната страна на улицата се носеше аромат на кафе от цикория и френски понички, докато автомобилите профучаваха шумно на няколко крачки от нея. Мрачното небе, покрито със сиви облаци, съответстваше на тягостното настроение на Аманда.

Повечето улични търговци не си правеха труда да изваждат сергиите си през зимния сезон, но сестра ѝ Селена считаше гадателския си щанд за не по-малко ценен за Ню Орлиънс от катедралата „Сейнт Луи“, която се издигаше зад тях.

А какво съкровище беше той...

Евтината масичка за игра на карти бе скрита под плътна лилава покривка, която майка им бе ушила, използвайки „специални“ заклинания, известни само на тяхното семейство.

Мадам Селин, Повелителката на луната, както бе известна Селена, седеше зад масичката, облечена с пола от зелен велур, лилав пуловер и пелерина в черно и сребристо.

Странното облекло на сестра ѝ бе в пълен контраст с избелелите дънки, розовия пуловер с плетеници и светлокафявото яке за ски на Аманда. Но пък Аманда винаги бе предпочитала да се облича по-

скромно. За разлика от колоритното си семейство, тя мразеше да се откроява. Повече ѝ харесваше да се слива с обкръжението.

— Приключих с мъжете — каза Аманда. — Клиф беше последния влак за никъде. Омръзна ми да хабя време и енергия за тях. От сега нататък ще съсредоточа цялото си внимание върху счетоводството.

Селена направи гримаса на отвращение, докато разбъркваше картите таро.

— Счетоводство? Сигурна ли си, че не си сменено дете?

Аманда се засмя унило.

— Всъщност съм убедена, че съм сменено дете. Просто искам истинското ми семейство да дойде да ме вземе, преди да е станало твърде късно и да прихвана някои от вашите странности.

Селена се разсмя и взе да реди картите таро.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът?

— Че съм прекалено тесногръда и праволинейна — отвърна Аманда, използвайки думите, с които майка ѝ и осемте ѝ по-големи сестри често я охарактеризираха.

— Ами, да, това също. Но си мисля, че трябва да промениш вкуса си. Спри да си падаш по тези досадни вундеркинди с вратовръзки, които вечно се жалват на майките си, че това тяхното не е живот. Ти, сестричке, имаш нужда от разтърсващ секс с мъж, който ще накара сърцето ти да се разтупти. Говоря за някой наистина безразсъден и необуздан мъж.

— Някой като Бил? — попита с усмивка Аманда, като си помисли за съпруга на Селена, който бе по-тесногръд и от нея.

Сестра ѝ поклати енергично глава.

— О, не, това е различно. Виж, в случая аз съм безразсъдната и невъздържаната, така че не го оставям да скучае. Затова ние сме идеални един за друг. Постигаме равновесие. А при теб няма такова. Ти и твоите гаджета винаги накланяте везните към Царството на скуката.

— Хей, аз харесвам скучните мъже. На тях може да се разчита, а и не ми се налага да се притеснявам, че могат да имат издънки заради повишен тестостерон. В края на краищата и аз не съм първа красавица.

Селена изсумтя, докато обръщаше картите.

— Струва ми се, че имаш нужда от няколко терапевтични сеанса с Грейс.

Аманда се усмихна подигравателно.

— Да бе, притрябвали са ми съвети за мъжете от сексоложка, която се омъжи за гръцки любовен роб, призван да се появи от книга. Не, благодаря.

Независимо от казаното, Аманда действително харесваше Грейс Александър. За разлика от обичайната тумба откачени приятели на Селена, Грейс бе уравновесена и за щастие напълно нормална.

— Как е тя, между другото?

— Добре. Никлос проходи преди два дни и сега не се спира.

Аманда се усмихна, като си представи очарователното русокосо мъниче и неговата сестра близначка. Харесваше ѝ, когато Грейс и Джулиън ѝ ги оставяха да ги погледа.

— Кога се очаква новото бебе?

— На първи март.

— Обзалагам се, че са развълнувани — каза Аманда, изпитвайки лека завист. Винаги бе искала къща, пълна с деца, но на двайсет и шест години перспективите ѝ не бяха никак розови. Особено, след като не можеше да намери мъж, готов да създаде поколение с жена, чието семейство бе за освидетелстване.

— Знаеш ли — каза Селена със замечтано изражение, което накара Аманда да се свие. — Джулиън има брат, който също е затворен в книга чрез проклятие. Би могла да опиташ...

— Категорично не, благодаря! Не забравяй, че мразя всички тези паранормални глупости. Искam хубав, нормален мъж, а не някакъв демон.

— Приап е гръцки бог, а не демон.

— За мен няма голяма разлика. Повярвай ми, напълно ми е достатъчно времето, прекарано у дома с вас деветте и постоянните ви заклинания и фокуси. Искam нормален живот.

— Нормалният живот е скучен.

— Защо не пробваш, преди да го критикуваш.

Селена се засмя.

— Един ден, сестричке, ще трябва да приемеш другата половина от кръвта, която тече във вените ти.

Аманда не обърна внимание на думите ѝ, тъй като мислите ѝ се насочиха отново към бившия ѝ годеник. Наистина бе смятала, че Клиф е идеален за нея. Мил, кротък чиновник с обикновена външност, занимаващ се с обработка на данни, той бе точно по вкуса ѝ.

Докато не се запозна със семейството ѝ.

Уф! През последните шест месеца все бе отлагала да им го представи, знаейки какво ще се случи. Но той бе настоявал и снощи тя най-накрая бе отстъпила.

Аманда затвори очи и потръпна, като си спомни как нейната близначка Табита го посреща на вратата, облечена в готическите дрехи, които носеше, когато преследваше неживите. Тоалетът се допълваше от арбалет, който Табита непременно трябваше да му покаже, заедно с пълната ѝ колекция шурикени. *„Този тук е специален. Той може да разцепи главата на вампир от триста метра.“*

И сякаш това не бе достатъчно, ами майка ѝ и три от по-големите ѝ сестри правеха защитно заклинание за Табита в кухнята.

Но най-лошото се случи, когато Клиф погрешка отпи от чашата с отвара за сила на Табита, приготвена от пресечено мляко, сос табаско, яйчен жълтък и чаени листа. После цял час му се гадеше.

След това Клиф я бе откарал до дома ѝ.

„Не мога да се ожения за жена с такова семейство — бе казал той, когато тя му върна годежния пръстен. — Боже, ами ако имаме деца? Представай ли си какво ще стане, ако това се предаде на тях?“

Като отпусна глава назад, Аманда си помисли, че още е в състояние да убие семейството си заради това унижение. Толкова ли бе трудно за тях да се държат нормално поне една вечер?

Защо, о, защо не се бе родила в някое обикновено семейство, в което никой не вярва в призраци, таласъми, демони и вещици? Като се замислеше, две от сестрите ѝ още вярваха в Дядо Коледа!

Как можеше съвсем нормалният ѝ баща да понася всичките им глупости? Заради своето търпение той определено заслужаваше да бъде канонизиран за светец.

— Привет, момичета.

Аманда отвори очи и видя приближаващата се Табита. Е, това не беше ли страхотно? Какво ли още щеше да се случи? Да я прегази автобус?

Денят ставаше от хубав, по-хубав.

Тя обичаше близначката си, но не и в момента. Сега ѝ се искаше да я сполетят много гадни неща. Ужасно гадни неща.

Както винаги, Табита бе облечена изцяло в черно. Черни кожени панталони, черно поло и дълго черно кожено яке. Гъстата ѝ чуплива тъмнокестенява коса бе вързана на опашка и светлосините ѝ очи блестяха. Бузите ѝ бяха поруменели от бързото ходене.

О, не, тя беше тръгнала на лов!

Аманда въздъхна. Как бе възможно да произхождат от една и съща яйцеклетка?

Табита бръкна в джоба на якето си, извади някакво листче и го сложи на масата пред Селена.

— Имам нужда от експертното ти мнение. Това е на гръцки, нали?

Без да отговори на въпроса, Селена бутна настрани картите и разгледа внимателно листчето. После се намръщи.

— Откъде го взе?

— Беше у вампира, който убихме снощи. Какво пише?

— Нощният ловец е близо. Дезидерий трябва да се приготви.

Табита мушна ръце в джобовете си и се замисли над чутото.

— Да имаш някаква представа какво означава?

Селена вдигна рамене и ѝ върна листчето.

— Никога не съм чувала нито за Нощния ловец, нито за Дезидерий.

— Ерик каза, че „Нощен ловец“ е кодово име за някоя от нас. Какво мислиш? — попита Табита.

Аманда бе чула достатъчно. О, богове, как мразеше, когато започнеха да говорят за всички тези вампирско-демонски окултни глупости! Защо не можеха най-сетне да пораснат и да заживеят в реалния свят?

— Вижте — каза тя, като стана, — ще се чуем по-късно.

Аманда понечи да тръгне, но Табита я хвана за ръката.

— Още ли се сърдиш за Клиф?

— Разбира се, че се сърдя. Знам, че го направихте нарочно.

Без да се притеснява ни най-малко от факта, че е развалила годежа на Аманда, Табита пусна ръката ѝ.

— Направихме го за твое добро.

— О, да, точно така. — Аманда се усмихна пресилено. — Много благодаря, че си отваряте очите на четири заради мен. Щом като и без това го правите, искате ли да избодете моите, ей така, за забавление?

— О, стига, Манди — каза Табита с онова миличко изражение на лицето, което караше баща им да ѝ прощава всичко. То обаче раздразни Аманда още повече. — Може да не харесваш това, което правим, но ти ни обичаш и не можеш да се омъжиш за някакъв задръстен идиот, който не може да ни приеме такива, каквито сме.

— Сме? — възкликна Аманда. — Не ме включвай във вашата лудост. Аз съм единствената, която е унаследила рецесивни нормални гени. Вие, момичета, сте тези, които...

— Таби!

Аманда млъкна, когато готическото гадже на Табита дотича при тях. Ерик Сейнт Джеймс бе само с три сантиметра по-висок от тях двете, но тъй като те бяха по метър и осемдесет, в това нямаше нищо необичайно. Късата му черна коса, с лилав кичур в средата, бе оформена на иглички. Щеше да е много сладък, ако нямаше пиърсинг на носа и можеше да си намери работа на пълно работно време и да се задържи на нея.

А и ако зарежеше лова на вампири. Боже!

— Гари проследи онази група вампири — каза Ерик на Табита. — Ще се опитаме да ги заловим, преди да се стъмни. Готова ли си?

Ако Аманда завъртеше още малко очи от възмущение, щеше да ослепее.

— Като действате по този начин, някой ден по невнимание ще убиее човек. Спомняте ли си случая, когато нападнахте група фенове на Ан Райе, които правеха възстановка на „Вампирът Лестат“ в гробището?

Ерик ѝ отправи самодоволна усмивка.

— Никой не пострада, а на туристите им хареса.

Табита се обърна към Селена:

— Ще направиш ли някои проучвания заради мен, да видим дали ще откриеш нищо за този Дезидерий и за Нощния ловец?

— Хайде, Таби, колко пъти трябва да ти казвам да престанеш с това? — обади се раздразнено Ерик. — Вампирите просто си играят с нас. Нощният ловец е измислен за сплашване и не означава нищо.

Селена и Табита не му обърнаха внимание.

— Разбира се — отвърна Селена, — но може би ще е най-добре да се обърнеш към Гари.

Ерик изсумтя възмутено:

— Гари вече каза, че никога не е чувал за него — той погледна гневно Табита, — така че това са пълни глупости.

Тя махна ръката му от рамото си и продължи да не му обръща внимание.

— Тъй като е написано на старогръцки, обзалагам се, че някой от твоите приятели професори може да знае повече.

Селена кимна.

— Ще попитам Джулиън, като отида тази вечер у Грейс.

— Благодаря. — Табита погледна отново към Аманда. — Не се тревожи за Клиф. Познавам един мъж, който е точно за теб. Запознахме се с него преди няколко седмици.

— О, Господи — изпъшка Аманда. — Повече никакви уредени срещи от теб. Все още не съм се възстановила от последната, а тя беше преди четири години.

Селена се засмя.

— Той не беше ли ловец на алигатори?

— Да — отвърна Аманда. — Мич Крокодила, който се опита да нахрани с мен своята любимка Голямата Марта.

Табита изсумтя:

— Не беше така. Той просто искаше да ти покаже с какво си изкарва прехраната.

— Знаеш ли какво, ще имаш право да говориш, когато позволиш на Ерик да натика главата ти в устата на жив алигатор. Дотогава, като експерт по крокодилския лош дъх, държа на мнението си, че Мич просто търсеше евтина питателна закуска.

Табита й се изплези, после сграбчи ръката на Ерик и го помъкна след себе си по улицата.

Аманда се почеса замислено по главата, докато ги наблюдаваше как се гледат влюбено — доказателство, че там някъде за всеки има някой. Без значение колко странен е той.

Жалко, че тя не можеше да намери своята половинка.

— Отивам да се цупя у дома.

— Слушай — каза Селена, преди тя да тръгне, — мога да отменя гостуването си у Грейс тази вечер и двете да си организираме нещо.

Например символично да си изпечем някоя и друга виенска наденичка в чест на Клиф?

Аманда се усмихна благодарно, оценявайки идеята ѝ. Нищо чудно, че обичаше семейството си. Независимо от хаоса, те бяха мили хора, които я обичаха.

— Не, благодаря. Мога да си изпека и сама виенски наденички. Освен това, Табита планира нападение и може да загине, ако не попиташ Джулиън за Нощния ловец.

— Добре, но ми се обади, ако промениш мнението си. О, и докато си вкъщи, защо не позвъниш на Тияна и не я помолиш да направи заклинание за смаляване на пениса на Клиф?

Аманда се засмя. Добре де, имаше моменти, когато бе от полза по-голямата ти сестра да е вуду жрица.

— Повярвай ми, при него няма накъде повече. — Тя намигна на Селена. — До скоро.

Същата вечер Аманда подскочи стреснато от звъна на телефона, който я изтръгна от нейната вгълбеност. Като остави настрана книгата, която четеше, тя вдигна.

Беше Табита.

— Здравей, сестричке, може ли да отскочиш до дома ми и да разходиш Терминатор?

Аманда стисна зъби при добре познатата молба, която чуваше поне два пъти седмично.

— Стига, Таби. Защо ти не го разходи?

— Не знаех, че ще се забавим толкова. Моля те, ако не го направиш, той ще се изпикае в леглото ми в знак на протест.

— Таби, знаеш, че и аз имам свой живот.

— Да, бе, като да седиш сама на дивана, да четеш някой любовен роман на Кинли Макгрегър и да се тъпчеш с шоколадови трюфели, сякаш няма да има утрешен ден.

Аманда повдигна изненадано вежди, като видя множеството бонбонени опаковки, разпилени върху масичката за кафе пред нея, и екземпляра на „Покоряването на шотландеца“ до тях.

По дяволите, мразеше, когато сестра ѝ правеше така.

— Хайде де — примоли се Табита. — Обещавам да бъда мила със следващото ти гадже.

Аманда въздъхна, знаейки, че не може да откаже на сестрите си. Това бе най-голямата ѝ слабост.

— Добре че живееш наблизо, иначе щях да те убия.

— Знам, аз също те обичам.

Аманда изръмжа и затвори телефона. Погледна с копнеж книгата си. По дяволите, тъкмо бе започнала да навлиза в сюжета.

Въздъхна. Е, добре. Поне Терминатор щеше да ѝ прави компания за малко. Той бе ужасно грозен питбул, но в момента бе единственото същество от мъжки пол, което можеше да понесе.

Тя грабна светлокафявото си зимно яке от креслото и излезе от апартамента. Табита живееше на две пресечки от дома ѝ и макар че нощта бе изключително тъмна и студена, Аманда нямаше желание да отива с колата.

Тя си сложи ръкавиците и пое по тротоара, като ѝ се искаше Клиф да беше тук и да свърши тази работа вместо нея. Не можеше да си спомни колко пъти го бе уговаряла да изведе Терминатор на път за дома ѝ.

Аманда се спъна в една счупена плочка, спомняйки си за първи път за Клиф от часове насам. Това, което я измъчваше най-много от тяхното скъсване, бе фактът, че той не ѝ липсваше. Или поне не истински. Липсваше ѝ някой, с когото да разговаря вечер или с когото да коментира, докато гледа телевизия, но не можеше да каже, че тъгува за него. И това я потискаше най-много.

Ако не беше шантавото ѝ семейство, тя можеше да се омъжи за него и след това да установи, че не го обича истински.

Тази мисъл я смрази повече от студения ноемврийски вятър.

Като прогони Клиф от мислите си, Аманда се съсредоточи върху околността. В осем и половина кварталът бе удивително тих, дори и за неделна вечер. Край стария разбит тротоар, по който вървеше, бяха паркирани множество коли и в повечето къщи светеше.

Всичко си беше както обикновено, но все пак ѝ се струваше някак злоецо. Лунният сърп светеше високо в небето, хвърляйки причудливи сенки около нея. От време на време вятърът донасяше до слуха ѝ слаб смях или гласове.

Нощта бе идеална злото да...

— Махни се от главата ми! — каза Аманда на глас. Сега пък заради Табита се държеше така. Боже!

А после какво? Щеше ли да тръгне със сестрите си по брега на реката, за да търси чудати билки за вуду магия и алигатори?

Като потрепери при тази мисъл, тя най-сетне стигна до страховитата стара къща на ъгъла, която Табита и съквартирантката ѝ бяха наели. Боядисана в ярколилаво, тя бе една от най-малките сгради на улицата. Аманда бе изненадана, че никой от съседите не се оплакваше от грозния цвят. Сестра ѝ, разбира се, го харесваше, защото бе лесен ориентир.

„Оглеждайте се за малка лилава къща във викториански стил с черна метална ограда. Не можете да я пропуснете.“

Не и ако не сте слепи.

Като отвори ниската портичка от ковано желязо, Аманда тръгна по пътеката към верандата, където на стража стоеше огромен зловец каменен гаргойл.

— Здравей, Тед — каза тя на гаргойла, за когото Табита се кълнеше, че може да чете мисли. — Просто ще изведе кучето, става ли?

Аманда извади ключовете от джоба на якето си и отключи входната врата. Като влезе в антрето, тя сбърчи нос, тъй като я лъхна неприятна миризма. Някоя от отварите на Таби сигурно се бе вкиснала.

Или пък сестра ѝ отново се бе опитвала да готви.

Чу Терминатор да лае в спалнята.

— Идвам — подвижна Аманда на кучето и затвори вратата, светна лампата и тръгна да прекосява всекидневната.

Беше на крачка от коридора, когато в главата ѝ прозвуча гласче, което ѝ изкрещя да бяга. Преди да успее да мигне, осветлението угасна и някой я сграбчи изотзад.

— Е, добре — каза кадифен глас в ухото ѝ. — Най-сетне те пипнах, малка вещице. — Стиснаха я по-здраво. — Време е да те накарам да страдаш.

Нещо я удари по главата и тя рухна на пода.

2

Аманда отвори очи, измъчвана от силна пулсираща болка в главата. Чувстваше се отвратително.

Какво се бе случ...

Тя се напрегна при спомена за мъжа, когото така и не видя. Спомни си думите му.

Ужасена, младата жена се опита да стане и откри, че лежи на студен бетонен под в малка, потънала в прах стая и е прикована с белезници за непознат русокос мъж.

В гърлото ѝ се надигна вик, но успя да го потисне.

„Не се паникьосвай, не и докато не разбереш всички факти. По всяка вероятност Табита е изпълнила заката си за импровизирана среща, точно както навремето уж случайно те заключи в килера с Ранди Дейвис за цели три часа. Или когато те «отвлече» в багажника на колата си с онзи странен музикант.“

Сестра ѝ винаги използваше нетрадиционни начини, за да я запознава с момчета. Обаче трябваше да признае, че обикновено Табита не ги удряше, така че да загубят съзнание, преди да ги срещне.

И все пак при близначката ѝ винаги имаше първи път. А екстремна среща с непознат беше съвсем в неин стил.

Стараяйки се да остане спокойна, докато получи повече информация, Аманда се огледа. Двамата с мъжа бяха затворени в малка стая без прозорци и с ръждясала метална врата. Врата, която не можеше да достигне, без да влачи своя „приятел“ по пода.

В помещението нямаше мебели, нито каквото и да е друго. Единствената светлина идваше от малка крушка, която висеше в средата на тавана.

Добре, значи не беше в непосредствена опасност.

Без изобщо да се чувства успокоена, тя погледна мъжа зад себе си. Той лежеше с гръб към нея и беше или мъртъв, или в безсъзнание.

Предпочитайки втората възможност, Аманда леко се примъкна до него. Той изглеждаше доста висок и лежеше така, сякаш е бил грубо

блъснат на пода.

С треперещи крака, тя се изправи бавно на колене и се наведе над него, за да не се извие ръката му още повече.

Мъжът не помръдна.

Аманда го огледа от глава до пети. Дългото черно кожено яке и черните дънки, съчетани с черна блуза без яка, му придаваха изключително опасен вид, макар да лежеше безпомощно на пода. Беше обут с черни рокерски ботуши със странни сребърни инкрустации на токовете.

Чупливата му руса коса, дълга до яката на дрехата му, бе паднала върху лицето му и скриваше чертите му.

— Извинете — прошепна Аманда, като посегна да пипне ръката му. — Жив ли сте?

Дъхът ѝ секна, щом докосна твърдия му гладък бицепс. Изпруженото му на пода тяло бе стегнато като стоманена пружина. По него нямаше грам тлъстина. Той бе възпъвание на гъвкавост и огромна сила.

Мили боже!

Преди да успее да се въздържи, Аманда прокара ръка по рамото му. Боже какво усещане!

Въздъхна възхитено.

— Хей, младежо! Господине? — Тя се опита да разтърси твърдото му мускулесто рамо. — Господин Готика, бихте ли се събудили, за да мога да си тръгна? Наистина не искам да стоя в килера с мъртвец повече, отколкото е необходимо. Хайде, моля ви, не превръщайте всичко това в „Уикенд у Барни“^[1]. Аз съм сама, а вие наистина сте много, много едър мъж.

Той не помръдна.

„Добре, ще пробвам нещо друго.“

Като прехапа устни, Аманда го обърна по гръб. Косата се плъзна от лицето му и яката на дрехата му падна назад.

Дъхът ѝ секна. Сега наистина бе впечатлена. Той беше прекрасен. Имаше аристократични черти, силна, ясно изразена долна челюст, високи скули и едва забележима трапчинка на брадичката.

Непознатият притежаваше рядка мъжка красота, която малко жени имаха щастието да видят от плът и кръв. Нещо повече, той

имаше най-хубавите устни, които бе виждала. Пълни и изразителни, те бяха създадени само за дълги, страстни целувки.

Всъщност единственият недостатък на лицето му беше тънкия белег, който минаваше по ръба на челюстта му, от ухото до брадичката.

По красотата той си съперничеше със съпруга на Грейс, а с полубога Джулиън бе трудно човек да се конкурира.

Но от друга страна, Аманда никога не се бе впечатлявала от външността на мъжете. Тя предпочиташе интелекта пред физиката им. Особено след като повечето от познатите ѝ мъже, които изглеждаха само наполовина толкова добре, имаха коефициент на интелигентност по-малък от общия размер на двете ѝ обувки.

За разлика от Табита, на нея ѝ трябваше повече от един хубав задник и широки рамене, за да извърне глава, заглеждайки се.

Въпреки че...

Аманда плъзна поглед по стройното му мускулесто тяло. В неговия случай можеше да направи изключение.

При условие, разбира се, че не е мъртъв.

Тя протегна колебливо ръка и я притисна към загорелия му врат, за да провери пулса му. Под пръстите си усети силен сърдечен ритъм.

Успокоена, че е жив, младата жена го разтърси отново.

— Хей, хубавец с кожени дрехи! Чуваш ли ме?

Той изстена глухо, после бавно примигна и отвори очи. Аманда се сепна от погледа му. Очите му бяха толкова тъмни, че изглеждаха черни, и когато се спряха на нея, се свиха заплашително. Непознатият изруга и я сграбчи за раменете.

Преди Аманда да успее да гъкне, той се претърколи върху нея и я притисна към пода, като държеше китките ѝ над главата. Тъмните му очи я огледаха с подозрение.

Аманда не можеше да диша. Тялото му бе толкова плътно притиснато в нейното, че тя веднага си даде сметка, че не само ръцете му са твърди като скала. Мъжът бе като стена, изградена от гладки и силни мускули.

Бедрата му лежаха между нейните, а стегнатият му корем бе прилепнал към нейния по такъв интимен начин, че бузите ѝ поруменяха. Чувстваше се възбудена, тръпнеща от желание, останала без дъх. За първи път в живота ѝ се прииска да повдигне глава и да целуне мъж, за когото не знаеше абсолютно нищо.

Кой беше той?

За нейна огромна изненада, непознатият зарови лице в косата до бузата ѝ и вдиша дълбоко.

Аманда замря.

— Душиш ли ме?

Дълбокият, мелодичен смях, който се изтръгна от гърлото му, накара тялото ѝ да потръпне.

— Само се наслаждавах на парфюма ти, *ma fleur*^[2], — прошепна той тихо в ухото ѝ със странен, съблазнителен акцент, който направо я разтопи. Гласът му бе толкова дълбок, че ѝ напомни за гръмотевичен тътен и ѝ подейства опустошително.

Мъжът бе невероятно сексапилен и от дъха му, който галеше шията ѝ, цялата настръхна.

— Ти не си Табита Деверо. — Той каза думите толкова тихо, че макар устните му да докосваха ухото ѝ, тя трябваше да се напегне, за да ги чуе.

Аманда преглътна мъчително.

— Ти познаваш Т...

— Шшт — прошепна мъжът в ухото ѝ, докато галеше с палци китките ѝ в ритъм, от който през тялото ѝ преминаха електрически вълни. Гърдите ѝ се напегнаха от пламналото в нея желание.

Непознатият вдигна глава, така че лицето му се озова срещу нейното, като погъделичка бузата ѝ с бакенбардите си, и тя отново бе разтърсена от силни тръпки. Никога досега не бе чувствала нещо по-възбуждащо от отпуснатото му върху нея тяло и не бе помирисвала нещо по-въълнуващо от острия му, мъжествен аромат.

— Те подслушват.

Кириан въздъхна с дълбока наслада. Сега, когато бе сигурен, че тя не представлява непосредствена заплаха, знаеше, че трябва да стане от жената, и все пак...

От много отдавна не бе лежал между женски бедра. Беше изминала цяла вечност, откакто не се бе осмелявал да бъде в такава близост с жена. Беше забравил какво е усещането на топлата мекота на гърдите, притиснати към неговите, горещия сладък дъх върху шията му.

Но сега, когато тя беше под него...

О, да, спомни си всичко. Спомни си усещането от плъзгащите се по гърба му женски ръце и какво е чувството, когато жената се извива страстно под неговите вещи ласки. За минута Кириан бе погълнат от това чувство, представяйки си как двамата събличат дрехите си и той изследва извивките на тялото ѝ много по-задълбочено.

И много по-интимно.

Затвори очи при мисълта как прокарва език по гърдите ѝ, как си играе с набъбналите ѝ зърна, докато тя заравя пръсти в косата му.

Жената се размърда неспокойно под него, добавяйки нови елементи към фантазията му. Ммм...

Естествено тя щеше да пребледнее от ужас, ако някога откриеше кой и какво е той. И ако поне малко приличаше на сестра си, щеше да се бие с него, докато единия от тях умреше.

Колко жалко наистина. Но пък той бе свикнал хората да се страхуват от него. Това бе проклятие и спасение за такива като него.

— Кой подслушва? — попита жената шепнешком.

Той отвори очи, наслаждавайки се на мекия ѝ мелодичен глас. Много обичаше провличения южняшкия говор, а тази жена произнасяше думите гальовно, сякаш се плъзгаха по езика ѝ като фина коприна.

Въпреки желязната му воля, тялото му ожесточено реагираше на нейната близост. В него се надигна желанието да целуне пълните ѝ, полуотворени устни, да разтвори широко бедрата ѝ и да потъне дълбоко в нея.

О, да, той би могъл да се наслади на тази жена. На всяко кътче от тялото ѝ.

Кириан се отдръпна леко, за да разгледа по-добре лицето ѝ. Тъмнокестенявата ѝ коса бе изпъстрена с по-светли кичури, които проблясваха на светлината. В тъмносините ѝ очи се четеше объркване, гняв и силен характер. Те одухотворяваха едно изкусително лице, на което имаше мъничка бенка, точно под дясното око. Тя бе единственото нещо, което я отличаваше, от сестра ѝ.

Тя и ароматът ѝ.

Табита употребяваше скъпи парфюми, които буквално дразнеха изострените му сетива, докато тази жена ухаеше на рози и нежност.

Точно тогава Кириан я пожела и желанието му бе толкова неистово, че направо го зашемети. Бяха минали векове, откакто бе

пожелавал така жена. Векове, откакто не бе изпитвал никакво чувство.

Лицето на Аманда порумения, когато усети смущаващата му възбуда до корема си. Мъжът може и да не беше мъртъв, но със сигурност бе корав. И това нямаше нищо общо с трупното вкочаняване.

— Слушай, приятел, наистина си мисля, че трябва да си намериш друго място за почивка.

Погледът му се спря жадно на устните ѝ и тя съзря дивия копнеж в тъмните му като нощ очи. Той стисна челюсти, сякаш се бореше със себе си. Мъжката му сила и явната му сексуалност направо я зашеметиха. Както лежеше под него, изведнъж си даде сметка колко е уязвима и в същото време колко много ѝ се иска да целуне неговите добре оформени устни. Тази мисъл едновременно я изплаши и развълнува.

Непознатият примигна и лицето му стана безизразно, сякаш се скри зад маска. Той я пусна. Когато се отдръпна от нея, тя видя кървавото петно върху розовия си пуловер.

— Боже мой — ахна. — Ти кървиш.

Кириан въздъхна дълбоко и седна до нея.

— Раната ще заздравее.

Аманда бе поразена от равнодушния му тон. Съдейки по количеството кръв по дрехата си, раната трябваше да е доста сериозна и при все това той не показваше никакви признаци, че страда.

— Къде си ранен?

Мъжът не отговори. Вместо това прокара лявата си ръка през светлокестенявата си коса. Замря за миг, взирайки се в белезниците, после започна ядосано да дърпа закопчаната сребърна гривна на дясната си китка.

От страховития, студен блясък в очите му Аманда разбра, че белезниците го безпокоят дори повече, отколкото нея самата. Сега, когато беше буден и не лежеше върху нея, тя бе поразена от мрачната изразителност на чертите му. В лицето му имаше нещо много романтично и завладяващо.

Нещо героично.

Доста лесно можеше да си го представи облечен като аристократ от времето на Регентството или като средновековен рицар. Класическите му черти притежаваха някакво особено, неподдаващо се

на описание излъчване, което изглеждаше странно не на място в този модерен свят.

— Гледай ти — каза един безплътен глас. — Нощният ловец се е събудил.

Аманда разпозна злобния глас на човека, който я бе ударил в дома на Табита.

— Дези, дребосъко — отвърна укорително мъжът до нея, като огледа кафявите стени. — Виждам, че още въртиш детските си номера. Защо не се държиш като добър деймон и не ми се покажеш?

— Всяко нещо с времето си, Нощен ловецо, всяко нещо с времето си. Виждаш ли, аз не съм като другите, които бягат и се разтреперват от страх от големия лош вълк. Аз съм големият лош ловец, който убива този вълк. — Безплътният глас направи драматична пауза. — Ти и Табита Деверо безмилостно преследвахте моите събратя, сега дойде време и вие да научите що е страх. Когато настъпи моментът да приключа с вас, ще ме молите да ви убия.

Нощният ловец наведе глава и се засмя.

— Драги ми Дези, никога през живота си не съм се молил и по-скоро слънцето ще се пръсне на парчета, отколкото да моля за нещо такъв като теб.

— Проявяваш високомерие — отвърна Дези. — Толкова обичам да наказвам за това провинение.

Нощният ловец скочи на крака и Аманда видя раната на хълбока му. Ризата му бе леко разкъсана и имаше кърваво петно на пода, където бе седял. Но той сякаш не забелязваше, че е ранен.

— Кажи ми, харесват ли ти белезниците? — попита Дези. — Изковани са в ковачницата на Хефест. Само бог или ключ, направен лично от Хефест, могат да ги отворят. И тъй като боговете са те изоставили...

Нощният ловец огледа помещението. Свирепото изражение на лицето му щеше да изплаши и самия дявол.

— Ще те убия с огромно удоволствие.

Дезидерий се изсмя.

— Съмнявам се, че ще имаш тази възможност, след като малката ти приятелка узнае кой си.

Нощният ловец я изгледа красноречиво, давайки ѝ да разбере, че е по-добре да запази в тайна самоличността си. Не че бе необходимо.

Последното нещо, което би направила, бе да предаде сестра си.

— Затова ли си ни оковал заедно? — попита той. — Искаш да гледаш как се бием?

— О, не — отвърна Дезидерий. — Планът ми изобщо не е такъв. Би било прекрасно, ако се избиете един друг, но това, което възнамерявам да направя, е да ви освободя, когато настъпи зората. Разбираш ли, Нощният ловец съвсем скоро ще се превърне в нощен беглец, а на мен ще ми достави огромно удоволствие да те заловя и да те накарам да страдаш. Защото няма място, където можеш да се скриеш от мен.

Нощният ловец се усмихна горделиво.

— Смяташ, че си в състояние да ме проследиш и да ме заловиш?

— О, да. Така смятам. Знаеш ли, познавам слабостите ти по-добре от самия теб.

— Нямам слабости.

Дезидерий се засмя.

— Думи на истински Нощен ловец. Обаче всеки от нас си има Ахилесова пета, особено тези, които служат на Артемида. Ти не правиш изключение.

Аманда можеше да се закълне, че почти чу как Дезидерий облиза доволно устните си.

— Твоята най-голяма слабост е благородството ти. Тази жена те ненавижда, но въпреки това няма да я убиеш, за да бъдеш в безопасност. Докато тя се опитва да те убие, ти ще я пазиш от мен с цената на живота си. — Дезидерий се изсмя злобно. — Просто не можеш да изоставиш човек, намиращ се в опасност, нали?

— Дези, Дези, Дези — каза неодобрително Нощният ловец. — Какво да правя с теб?

— Не смей да ми говориш с такъв пренебрежителен тон.

— И защо не?

— Защото не съм някое малко уплашено демонче, което се свива от страх пред теб. Аз съм най-лошият ти кошмар.

Нощният ловец каза подигравателно:

— Трябва ли да прибегваш до клишета? Хайде, Дезинтерий, не можеш ли да измислиш нещо по-оригинално от репликите на второразреден филм?

В стаята отекна бясно ръмжене:

— Спри да се подиграваш с името ми.

— Съжалявам, прав си. Най-малкото, което бих могъл да направя, е да ти засвидетелствам уважение, преди да те унищожа.

— О, ти няма да ме унищожиш, Нощни ловец. Този път ти ще умреш. Замисли се колко ще те забави тя. Да не говорим за малките й приятелчета. Те ще те разкъсат като глутница диви кучета. И ако бях на твое място, щях да се моля това да се случи. Нямах ни най-малка представа за страданията, които ще ти причиня при следващата ни среща.

Плътно стиснатите устни на Нощния ловец се разтегнаха в усмивка пред заплахите на Дезидерий.

— Ти сериозно надценяваш способностите си.

— Ще видим.

Аманда чу щракването от изключването на микрофона.

Нощният ловец задържа отново белезниците.

— Ще убия тази отрепка от филм на ужасите.

— Хей, хей, хей! — извика Аманда, докато той размахваше ръката й във всички посоки, опитвайки се да се освободи. — Тази ръка е свързана с теб.

Той спря и погледна надолу към нея. Погледът му се смекчи.

— Близначки. — Даже и през ум не му беше минавало. — Имаш ли представа къде е сестра ти?

— Дори не знам аз къде съм или колко е часът. Освен това не знам какво става тук. Кой си ти и кой е онзи човек? — След това сниши глас и добави: — Може ли да ни чуе?

Кириан поклати отрицателно глава.

— Не, микрофонът е изключен. За момента той е зает да планира своето злобно отмъщение. Не знам за теб, но аз си го представям как потрива ръце и се смее като Декстър от „Лабораторията на Декстър“^[3].

Кириан я разглежда изучаващо около минута. Тя не бе изпаднала в истерия — поне засега, и му се искаше това да остане така. Да я информира, че Дезидерий е деймон, който се храни с души, не бе най-добрият начин да го постигне.

Разбира се, имайки предвид заниманията на сестра й с лов на вампири, тази информация не трябваше истински да я изненада. Като затвори очи, той проникна в ума й и опасенията му се потвърдиха. Тя бе порядъчно уплашена.

За разлика от сестра си Табита, девойката не си правеше прибързани заключения, но положението, в което бяха изпаднали, предизвикваше у нея едновременно любопитство и гняв.

Вероятно можеше да ѝ каже всичко, без да я паникьоса, но Нощният ловец в него се придържаше към принципа „*няма нужда да се знае повече от необходимото*“.

Точно сега на нея ѝ бе необходимо да знае само абсолютния минимум. С малко късмет, той щеше да успее да ги освободи от белезниците, без да се налага да ѝ разкрива нещо повече за себе си.

— Името ми е Хънтър — каза тържествено Кириан. — А онзи тип иска да навреди на сестра ти.

— Благодаря, но вече и сама го разбрах. — Аманда се намръщи. Трябваше да е уплашена от всичко това, но не изпитваше страх. Гневът ѝ бе много по-голям. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се забърка в шантавия живот на сестра си.

Всъщност се радваше, че са я заловили погрешка, тъй като Табита несъмнено щеше да предприеме нещо рисковано и да загине.

Тя погледна нагоре към Нощния ловец и се намръщи още повече. Откъде знаеше за Табита? Освен това, как бе успял да ги различи, когато дори собствената им майка понякога ги бъркаше?

— Ти от приятелите на сестра ми ли си?

Той я погледна безизразно, преди да я издърпа на крака.

— Не — отвърна, като се потупваше по гърдите, хълбоците, задника и бедрата.

Аманда се помъчи да не забелязва колко невероятно хармонично беше тялото му, докато ръката ѝ волю-неволю следваше неговата. И когато докосна твърдата вътрешна страна на бедрото му, едва не простена на глас.

Мъжът бе създаден за секс и екстремен живот. Жалко, че не беше нейният тип. В действителност той бе пълна противоположност на всичко, което я привличаше в мъжете.

Нали така?

Нощният ловец изруга.

— Естествено, взел е телефона ми — промърмори той, като се отправи с нея към вратата.

След като пробва дръжката, Хънтър разгледа внимателно пантите. Когато разкопча левия си ботуш и го събу, Аманда го изгледа

въпросително.

— Какво правиш? Каниш се да поплуваш?

Той я дари с дръзка усмивка, преди да се наведе и да вземе ботуша от пода.

— Опитвам се да измъкна и двама ни от тук. А ти?

— Опитвам се да не се нервирам на поведението ти.

Мъжът я погледна развеселено, след това отново насочи вниманието си към вратата. Аманда наблюдаваше как той натисна сребърния обков на тока на ботуша и от предната му част изскочи страховито петнайсетсантиметрово острие. Определено беше от мъжете, които допадаха на Табита. Зачуди се дали няма и шурикени в джобовете.

— Ооо — сухо отбеляза тя. — Много страшно.

Нощният ловец я погледна сериозно.

— Скъпа, още не си видяла страшното.

Аманда се усмихна на напереното му, хулиганско държание и изсумтя съвсем не по женски. Той не ѝ обърна внимание. Като използва назъбеното острие, мъжът се помъчи да изкърти ръждясалите панти.

— Ако не внимаваш, ще счупиш острието — предупреди го тя. Нощният ловец я погледна изпод вежди.

— Нищо на този свят не може да счупи това острие. — Той скръцна със зъби, докато удряше с юмрук ботуша си. — И като че ли нищо на този свят не е в състояние да повдигне тази панта.

Хънтър се мъчи още няколко минути.

— По дяволите — изръмжа той, когато пантата изобщо не помръдна. Прибра острието, след това се наведе да обуе ботуша си. При това движение полите на плаща му се разтвориха, разкривайки пред нея чудесна гледка.

О, да, страхотен задник.

Устата на Аманда пресъхна, когато Нощният ловец най-накрая се изправи в целия си почти двуметров ръст.

Боже мой!

Добре, беше готова да си вземе думите обратно: той притежаваше една черта, която тя намираще за неотразима. Неговият ръст. Винаги си бе падала по мъже, които бяха по-високи от нея. А с

този тип можеше без притеснение да носи обувки с осемсантиметрови токчета, без да засяга мъжкото му самочувствие.

Хънтър се извисяваше над нея. И това ѝ харесваше.

— Откъде познаваш сестра ми? — попита Аманда, опитвайки се да съсредоточи вниманието си върху настоящото им положение, а не върху това колко много ѝ се иска да пробва вкуса на устните му.

— Познавам я, защото тя постоянно ми се пречка. — Той отново сграбчи белезниците. — Защо вие, хората, постоянно изпитвате нужда да се бъркате в неща, които трябва да оставите на мира?

— Аз не се бъркам в... — Гласът ѝ заглъхна, когато думите му проникнаха в съзнанието ѝ. — Вие хората! Какво искаш да кажеш с това?

Той не отговори.

— Виж — каза тя, като вдигна ръка, за да покаже гривната на белезниците. — Сега съм прикована към теб и искам отговор.

— Не, не искаш.

Това бе последната капка, която преля чашата. Аманда ненавиждаше алфа мъжете с цялата си душа. От тези властни мъжкарите направо ѝ се повдигаше.

— Слушай инфантилен мачо — каза тя раздразнено. — Аз не съм някаква тъпа мацка, която пърха с мигли при вида на бик за разплод, облечен в черна кожа. Не се опитвай да ми пробутваш тактиката „Аз съм мъжът“. Трябва да знаеш, че в службата ми съм известна като „Трошачката на яйца“.

Кириан смръщи вежди.

— Инфантилен мачо? — повтори той невярващо.

Никога в изключително дългия му живот не бе срещал човек, който да е имал куража да го предизвика. Като смъртен бе карал цели римски легиони да побягват в ужас само като видеха, че се приближава. Малцина мъже се бяха осмелявали да се изправят лице в лице с него.

Като Ноцен ловец бе карал легиони деймони и аполити да треперят от страх в негово присъствие. Името му бе произнасяно със страхопочитание и благоговение, а тази жена го бе нарекла...

— Бик за разплод, облечен в черна кожа — повтори той на глас. — Никога не са ми нанасяли такава обида.

— Значи си бил единствено дете в семейството.

Това го накара да се разсмее. В интерес на истината, някога бе имал три по-малки сестри, но нито една от тях не се бе осмелявала да го обиди.

Той ѝ хвърли бърз поглед. Не беше красива в класическия смисъл на думата, но в нейните бадемовидни очи имаше някакъв екзотичен чар, който ѝ придаваше невероятно обаяние. Дългата ѝ махагонова коса обгръщаше нежните ѝ рамене. Но най-пленителни бяха сините ѝ очи. Излъчващи допреди малко топлина и интелигентност, сега те го гледаха злобно.

Бузите ѝ се покриха с лека руменина, от което цветът на очите ѝ стана малко по-тъмен. Независимо от опасността, в която се намираха, той се чудеше как ли би изглеждала след цяла нощ, прекарана в необуздан и изтощителен секс. Можеше да си представи потъмнелите ѝ от страст очи, разрошената ѝ коса, зачервените ѝ от наболата му брада бузи, влажните ѝ, подпухнали от целувките му устни. При тази мисъл цялото му тяло пламна.

Докато не почувства познатото боцкане в тила си.

— Скоро ще се зазори.

— Откъде знаеш?

— Просто знам. — Той я дръпна наляво, след това започна да разглежда покритите с ръжда стени за някакъв път за бягство. — След като бъдем освободени, ще трябва да намерим начин да се отървем от тези белезници.

— Колко мило от твоя страна да уточниш очевидното. — Аманда огледа тялото му и видя зеещата рана през скъсаната му дреха. — Наистина трябва да се погрижиш за това.

— Не дай боже да ми изтече кръвта, нали? — попита саркастично Хънтър. — Тогава ще трябва да мъкнеш със себе си моя разлагащ се труп.

Тя сбърчи нос от отвращение.

— Чудя се възможно ли е да бъдеш по-гаден? Господи! Като юноша, кой ти беше идолът? Борис Карлоф^[4]?

— Всъщност Ханибал^[5].

— Опитваш се да ме уплашиш, нали?^[6] — попита тя. — Е, няма да се получи. Израснала съм в къща с разгневен полтъргайт и две сестри, които призовават демони, само за да се бият с тях. Мой човек,

виждала съм всичко, така че гробовният ти хумор изобщо не ми въздейства.

Преди Хънтър да осъзнае какви са намеренията ѝ, девойката сграбчи долния край на ризата му и я вдигна.

Аманда замръзна при вида на голия му корем. Той бе плосък и стегнат, а на коремните му плочки би завидял всеки културист. Но това, което я накара да ахне, бяха множеството белези по кожата му. Нещо по-лошо, тя видя ужасната рана на хълбока му, зейнала точно под най-долното му ребро.

— Боже мили, какво ти се е случило?

Той дръпна ризата си надолу и направи крачка назад.

— Ако имаш предвид белезите, ще са ми нужни години, за да ти разкажа за всеки от тях. А ако имаш предвид раната, получих я от тринайсетгодишен аполит, когото взех погрешка за нуждаещо се от помощ дете.

— Попаднал си в капан?

Хънтър сви рамене.

— Не ми е за първи път.

Аманда преглътна мъчително, оглеждайки тялото му. Обгръщаше го аура на опасност и смърт. Той се движеше плавно и грациозно като хищник, а очите му... Те като че ли можеха да виждат нещо повече от заобикалящата ги среда. Тези нечестиви черни очи излъчваха неописуема неземна светлина.

И караха дъха ѝ да секне всеки път, когато той я погледнеше.

Никога не беше срещала блондин с такива очи. Нито пък бе виждала толкова невероятно красив мъж. Чертите му бяха съвършени, като изваяни от мрамор. Той излъчваше почти неземен мъжки сексапил. Беше виждала много мъже, които правеха всичко възможно, за да се сдобият с това, което на него природата му бе дала в изобилие.

— Какво е Нощен ловец? — попита Аманда. — Да не е нещо като Бъфи, убийцата на вампири?

Непознатият се изсмя:

— Да, аз съм малка, крехка тийнейджърка, която обикаля наперено и убива вампири с обици, които ще се откъснат от ушите ми и ще ме тласнат в...

— Знам, че не си момиче. Но какво е Нощен ловец?

Той въздъхна, докато обикаляше с нея стаята и оглеждаше стените за някоя тайна врата.

— Накратко, аз унищожavam съществата, на които се натъквам през нощта.

При тези думи по гърба ѝ полазиха студени тръпки, но все пак усети, че зад това просто обяснение има нещо повече. Той изглеждаше смъртоносен, но не извратен или дори жесток.

— Защо искаш да убиеш Дезидерий?

Хънтър погледна към нея, преди отново да опита да отвори стоманената врата. Той дръпна дръжката толкова силно, че Аманда направо се изуми, че тя не изскочи от бравата.

— Защото той не просто убива хората, а краде душите им.

При тези думи тя цялата се напрегна.

— Дезидерий може да направи това?

— Нали каза, че си виждала всичко? — напомни ѝ той с подигравателен тон. — Ти ми кажи.

Прииска ѝ се да го удуши. Никога в живота си не бе срещала по-арогантен или вбесяващ тип.

— Защо винаги се оказвам въввлечена в подобни свръхестествени глупости? — промърмори Аманда. — Толкова много ли искам — да имам един нормален ден?

— В живота рядко се случва това, което искаме.

Неговите думи и странната нотка, която долови в гласа му, я накараха да се намръщи. Кириан наклони леко глава и вдигна ръка, за да ѝ даде знак да замълчи. Неочаквано ключалката на вратата щракна.

— Чук, чук — каза Дезидерий. — Имаш един ден да се скриеш. Щом падне нощта, преследването започва.

— Да, да — отвърна Хънтър. — Ти и твоето малко куче.

Неговият безгрижен тон я изуми. Смразяващите думи нямаха никакво въздействие върху него.

— Не те ли плаши заканата му?

Той я погледна студено.

— Скъпа, денят, в който се уплаша от такъв като него, ще легна в краката му и ще му дам нож, за да извади сърцето ми. Единственото, което ме притеснява сега, е как да те заведа при сестра ти и да убедя Нейно твърдоглаво величество да се откаже от заниманията си, докато не открия Дезидерий и не пратя душата му в ада, където ѝ е мястото.

Независимо от опасността, в която се намираха, Аманда не можа да се въздържи и се разсмя.

— Нейно твърдоглаво величество? Явно много добре познаваш Табита.

Хънтър остави думите ѝ без коментар, тъй като отвори бавно вратата, след като я прикри с тялото си, и остана за миг неподвижен, оглеждайки се внимателно.

Зад вратата имаше тесен коридор с големи прашни прозорци, в които блестеше изгряващото слънце.

— По дяволите! — изруга тихо той, като направи крачка назад.

— Какво? — попита тя със замряло от страх сърце. — Има ли някой там?

— Не.

— Тогава да вървим. — Тя понечи да излезе през вратата. Хънтър обаче не помръдна от мястото си. Като стисна зъби, той пак огледа коридора и каза нещо на непознат за нея език.

— Какъв е проблемът? — попита Аманда. — Съмна се и там няма никой. Да тръгваме.

Хънтър си пое дълбоко дъх и каза раздражено:

— Проблемът не в това дали има някой, а в слънцето.

— И какво не е наред с него?

Той се поколеба за секунда, после отвори уста и прокара език по дългите си, заострени кучешки зъби.

[1] Американска черна комедия на режисьора Тед Кочеф. — Б.пр.

↑

[2] Цвете мое (фр.). — Б.р. ↑

[3] Американски анимационен сериал. — Б.пр. ↑

[4] Борис Карлоф (1887–1969), английски актьор, прочува се с ролята си на чудовището във филма „Франкенщайн“ (1931). — Б.пр. ↑

[5] Ханибал (247–183 г. пр.н.е.)-картагенски военначалници държавник, известен с борбата си срещу възхода на Рим. — Б.пр. ↑

[6] Героинята си мисли за Ханибал Лектър — изтънчен сериен убиец, герой от романа „Ханибал“ на Томас Харис, филмиран от режисьора Ридли Скот. — Б.пр. ↑

3

Красивият мъж, господин „Вземи ме“, беше вампир!

— О, не, не, не. — Цялото тяло на Аманда се разтресе от ужас и трябваше да положи огромно усилие, за да не закрещи истерично. — Сега ще изпиеш ли кръвта ми?

Кириан я изгледа иронично.

— Да ти приличам на адвокат?

Тя не обърна внимание на сарказма му.

— Ще ме убиеш ли?

С напълно сериозно лице, Хънтър раздразнено въздъхна:

— Не смяташ ли, че ако имах намерение да те убивам, вече щеше да си мъртва?

Той пристъпи към нея и лицето му се изкриви в страховита гримаса, която имаше за цел да я уплаши. И успя. После вдигна свободната си ръка и погали шията ѝ, точно където минаваше вената ѝ. От лекото като перце докосване я побиха студени тръпки.

— Като се замисля, бих могъл да изпия до капка кръвта ти, след това да прегриза ръката ти и да бъда свободен.

Очите ѝ се разшириха от ужас.

— Но за твой късмет нямам такова намерение.

— Не бъди саркастичен, разбра ли? — прошепна Аманда с разтуптяно сърце, тъй като не беше сигурна дали той се шегува, или наистина ще се нахвърли върху нея и ще започне да се храни с кръвта ѝ. — Още не мога да осъзная случващото се. Постави се на мое място. Аз просто отидох да изведа кучето на Табита, за да не направи беля на леглото ѝ. Вместо това някой ме удари по главата и се озовах прикована с белезници за вампир. Така че съжалявам, ако в момента се държа малко странно.

За нейно учудване, Хънтър отпусна ръката си и отстъпи назад.

— Права си. Струва ми се, че не си свикнала хората да те нападат без видима причина.

Съдейки по тона му, предположи, че за сметка на това той самият често се е озовавал в такива ситуации.

Кириан разтегна устни в усмивка, но очите му останаха сериозни.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, знай, че аз не се храня с кръвта на хора.

По някаква причина тя наистина се чувства по-добре от чувството. Не че му повярва. Но все пак това малко я поуспокои.

— Значи си нещо като ангел?

Хънтър красноречиво завъртя очи.

— Гледаш прекалено много телевизия — промърмори той. После добави по-високо: — Ангелът има душа, а аз нямам.

— Сега отново ме плашиш.

Изражението на лицето му сякаш повтори казаните по-рано думи: „Скъпа, ти още не си видяла страшното“.

Нощният ловец отново надникна в коридора.

— Добре. Ще трябва да изтичаме, преди слънцето да се е вдигнало по-високо. — Той й хвърли проникателен поглед. — Основният проблем е, че не знам къде води този коридор. В случай че води на открито, където ме очаква мъчителната смърт да изгоря в пламъци, ще имам нужда от една услуга.

— Услуга? — повтори невярващо Аманда. На този мъж определено не му липсваше дързост. Първо я сваляше, после я заплашваше, а след това се осмеляваше да я моли за услуга. — Разбира се, защо не? — добави тя.

Той свали пръстена от дясната си ръка и й го подаде.

— Трябва да го вземеш и да намериш някое дърво.

Аманда погледна намръщено пръстена в ръката си. Златото бе надраскано и нацърбено на редица места, сякаш е било подложено на сериозни удари. Или по-скоро ръката, която го носеше, бе понесла много травми. Горната част на пръстена бе изработена от плосък рубин, в който бе инкрустиран меч от диаманти, обграден от смарагдови лаврови листа и увенчан с корона от сапфир. По вида му си личеше, че е много ценна антикварна вещ.

Защо го поверяваше на нея?

Не знаейки какво да прави с пръстена, тя го мушна в джоба на дънките си и попита:

— Което и да е дърво ли?

— Да, което и да е. После кажи думите: „Артемида, призовавам те да приемеш човешка форма“.

— Артемида...

Хънтър запуши с ръка устата ѝ.

— В името на Зевс, кажи го, след като загина. Като изговориш думите, изчакай, докато се появи една много висока, червенокоса жена и ѝ кажи, че се нуждаеш от покровителство срещу Дезидерий.

Аманда въпросително вдигна вежди.

— Искаш да призова богиня, за да ме защити?

— Ако не го направиш, той ще докопа теб и сестра ти.

— А теб какво те интересува?

— Такава ми е работата: да защитавам хората от деймоните.

Това прави Нощният ловец. — Въпреки че лицето му бе сурово, в очите му гореше плам, който ѝ подсказа, че има още много недоизказани неща.

— Какво представляват деймоните?

— Те са вампири на стероиди, които се смятат за богове. Сега ми обещавай, че ще го направиш.

Защо не? Молбата беше странна, но пък имайки предвид факта, че бе прикована с белезници за вампир, коя бе тя да съди кое е странно и кое не е?

— Добре.

— Хубаво. А сега да тичаме.

Преди Аманда да успее да възрази, той сграбчи окованата ѝ с белезници ръка, изскочи през вратата и се втурна надясно по коридора. Докато тичаха по ръждивия метален под, Аманда си даде сметка, че се намират в някаква изоставена фабрика. В края на коридора имаше стълби, които водеха надолу.

Хънтър я дърпаше след себе си, докато не стигнаха долния край на стълбите, които ги отведоха до огромно празно помещение с циментов под. Старите стоманени стени бяха покрити с пукнатини, през които струяха лъчите на изгряващото слънце. Нощният ловец се дръпна назад в сенките, далече от слънчевата светлина. Лицето му беше леко зачервено, но като цяло, не изглеждаше много зле след лудешкия им бяг.

— И сега какво? — попита тя, докато се мъчеше да си поеме дъх.

Той даже не беше задъхан. Обаче погледът му ѝ се стори много горещ, когато се загледа с интерес в бюста ѝ. Аманда скръсти ръце пред гърдите си.

На лицето му за първи път се появи истинска усмивка и тя внезапно си даде сметка, че ръката му е опасно близо до гърдите ѝ. Толкова близо, че върховете на пръстите му докосваха зърното ѝ, от което във вените ѝ сякаш потече лава.

Подразнена от усмивката му, младата жена веднага отпусна ръце край тялото си. Макар и лукава, тази усмивка все така ѝ оказваше опустошително въздействие. Веселият блясък в очите му бе невероятно вълнуващ, а чертите на лицето му се смекчиха, придобивайки момчешки чар, който можеше да разтопи сърцето на всяка жена.

Той огледа пустата фабрика.

— Искате ми се или мобилният ми телефон да беше в мен, или да имаше метро под нас. Знаех си, че трябваше да приема вакантното място в Ню Йорк.

Объркана, Аманда вдигна очи към него.

— Вакантно място? Какво, да не би ловът да е истинска работа?

— Да. Дори ми плащат за нея.

— Кой ти плаща?

Вместо да отговори, Хънтър вдигна ръка, давайки ѝ знак да замълчи, което започваше да я вбесява, най-вече защото предвещаваше неприятности. А на нея ѝ писна да се сблъсква с неприятности, предназначени за Табита. След няколко секунди Аманда чу стъпки отвън. Нощният ловец я издърпа по-навътре в сенките и двамата напрегнато се послушаха. Беше я прегърнал със свободната си ръка през раменете и я притискаше към тялото си.

Аманда замръзна на място, когато гърбът ѝ прилепна към гърдите му и я заля вълна от неуместно желание. Топлината му запали кръвта ѝ и първобитната му мъжка сила направо я зашемети. Главата ѝ се замая от аромата на кожа и сандалово дърво, който се носеше от него.

Тя желаше този мъж.

„Какво? Да не си луда? Той е вампир!“

„Да, но е много, много секси вампир.“

От близостта ѝ дишането на Кириан се затрудни. С изострените си сетива той усещаше всяка частица от тялото ѝ. Чувахе учестеното ѝ дишане, чувстваше как мъчително преглъща, защото гърлото ѝ бе пресъхнало, но най-лошото бе, че усещаше желанието ѝ. Това увеличи възбудата му. Освен това му припомни защо бе решил да прави всичко възможно, за да избягва близостта с жени.

„Дяволите да те вземат, Дезидерий.“

Тъй като в момента му беше трудно да си напомня, че не може да я има. И още по-трудно да не мисли уханието ѝ, грациозната ѝ като на балерина походка. Тялото ѝ бе като симфония на изяществото и Кириан лесно можеше да си я представи върху него, докато той ѝ доставя удоволствие, което бе сигурен, че нито един друг мъж не ѝ е доставял. Бе толкова възбуден, че почувства болка в слабините. Дори не можеше да си спомни последния път, когато му е било толкова трудно да устои на жена. Нужна му бе цялата воля, за да не я целуне. Да не зарови устни в шията ѝ и да вдиша топлата сладост на плътта ѝ, докато той...

Кириан стисна рамото ѝ, осъзнавайки, че единственото, което трябва да направи, е да плъзне дланта си няколко сантиметра по-надолу, за да обхване гърдата ѝ. Само няколко сантиметра...

Внезапно пропукването на уоки-токи проряза тишината.

— Това е някой строителен работник — прошепна Аманда и се втурна към близкия прозорец.

Хънтър изсъска, когато го обля слънчевата светлина. Той я дръпна назад в тъмнината.

— Извинявай — прошепна тя, после се промъкна отстрани на прозореца, като се увери, че слънчевите лъчи не достигат до него.

— Хей! — извика младата жена, забелязвайки на няколко метра от нея мъж, който оглеждаше някакъв стар багер.

Строителният работник погледна нагоре към нея, после, сякаш не повярвал на очите си, погледна отново. Той се приближи намръщено до прозореца и надникна вътре. Очите му се присвиха, като ги видя.

— Какво правите там? Това е забранена зона.

— Дълга история — отвърна Аманда. — Кратката версия е, че бяхме изоставени тук. Случайно да имате мобилен телефон, с който да ми услугите?

Все още намръщен, мъжът ѝ подаде телефона си през отворения прозорец. Хънтър веднага го грабна от ръката ѝ.

— Хей! — извика тя, като посегнала го вземе обратно.

Като я загърби, той започна да набира някакъв номер, без да ѝ обръща внимание.

— Къде се намираме? — попита Кириан работника, вдигайки телефона до ухото си.

— В стария завод „Олсън“.

— В Слидел?

Аманда учудено повдигна вежди, удивена, че Нощният ловец познаваше мястото. Тя бе прекарала живота си в Ню Орлиънс и дори не подозираше за съществуването му.

— Да — потвърди работникът.

Хънтър кимна в знак на благодарност.

— Привет — каза той по телефона. — Аз съм. Намирам се в стария завод „Олсън“, в Слидел. Знаеш ли къде е?

После замълча, заслушан в онова, което му казваше човекът в другия край на линията.

Аманда го наблюдаваше внимателно. Беше невероятно как успяваше да говори, без да се виждат кучешките му зъби, но все пак го правеше.

И сега, като се замисли за това, се запита как можеше вампир да е толкова топъл и загорял от слънцето. Как можеше да има пулс и сърдечен ритъм? Не трябваше ли вампирите да бъдат хладни и мъртвешки бледи?

— Да — каза Хънтър. — Трябва ми кола да се махна оттук, за предпочитане преди слънцето да се издигне по-високо.

След това Кириан прекъсна връзката и подаде телефона на работника.

— Хей! — извика Аманда, като посегна през прозореца, за да вземе отново телефона. — Аз също имам нужда от него.

— На кого ще се обадиш? — попита заплашително Хънтър.

— Това не е твоя работа.

Той измъкна телефона от ръката ѝ.

— Докато сме заключени един за друг е и моя работа.

Аманда го изгледа с присвити очи и на свой ред грабна телефона.

— Само да ме пипнеш, приятел, и ще направя две крачки вдясно.

Изгарящият му поглед я накара да потрепери.

— Да не си посмяла да се обадиш на сестра ти.

Изразът на лицето му я накара да преосмисли решението си и да не рискува. Тя върна телефона на работника.

— Благодаря.

Той го закачи на колана на панталона си и ги погледна с укор.

— Знаете ли, вие двамата трябва да се махнете оттук. Това...

Нощният ловец вдигна ръката си и очите на мъжа изведнъж станаха безизразни.

— Няма никой в сградата. Върви да си вършиш работата.

Мъжът си тръгна, без да каже и дума.

„Контрол над ума?“ Аманда изумено зяпна Хънтър. Разбира се, че притежаваше уменията да контролира ума. Той беше вампир.

— По-добре не използвай това върху мен — каза тя.

— Не се тревожи. Имаш твърде силна воля, за да ти подейства.

— Добре.

— От моя гледна точка не е така.

Въпреки острия му тон, дълбоко в очите му проблесна весело пламъче, което й подсказа, че той не е толкова раздразнен, колкото изглеждаше. Младата жена го погледна подозрително. Затворил очи, Хънтър се бе облегнал безгрижно на една колона, но тя имаше силното усещане, че той е нащрек за всичко около тях, както в сградата, така и извън нея.

— Защо си станал вампир? — попита Аманда, без да се замисля.

— Да не би някой да те е превърнал против волята ти?

Той отвори очи и подигравателно вдигна едната си вежда.

— Никой не става Нощен ловец, освен ако не го желае.

— И ти искаш да... — Гласът й заглъхна, очаквайки той да й обясни.

— Да принеса в жертва една любопитна жена, ако не престане да ми досажда.

Аманда трябваше да се страхува от него, но в главата й продължаваха да звучат думите на Дезидерий, че той никога няма да навреди на човек. Дали беше вярно? Младата жена обходи с поглед прекрасното му тяло, искайки й се да е сигурна в това. Двамата останаха мълчаливи дълго време, докато накрая нервите на Аманда не издържаха.

— И така — каза тя, опитвайки се да наруши неловкото мълчание. — Колко дълго смяташ, че ще трябва да чакаме?

— Не знам.

— На кого се обади? — пробва тя отново.

— На никого.

Аманда си пое дълбоко дъх, борейки се с желанието да го удуши.

— Не обичаш да отговаряш на въпроси, така ли?

— Честно ли? Изобщо не обичам да говоря. Предпочитам просто да си стоя тук и да мълча.

— И да размишляваш?

— Да.

Тя духна кичурите коса, паднали пред лицето ѝ.

— Е, на мен ми стана скучно и ако трябва да стоя тук да чакам колата, която ще те вземе, бих искала да правя нещо, за да мине по-бързо времето.

Погледът му се спря на устните ѝ, после се плъзна бавно надолу към гърдите и бедрата ѝ. Той затвори очи, но тя вече бе съзряла неприкритото желание в непрогледните им дълбини. Чувстваше го — пламенно и настойчиво.

— Хрумна ми един начин за прекарване на времето...

Очите ѝ се разшириха.

— Не се каниш да забиеш зъби в шията ми, нали?

Кириан се усмихна дяволито.

— Нямам такова намерение, *агарее-менее*^[1]. Искан ми се да изхрускам всеки сантиметър от голото ти тяло, особено гър...

Аманда прекъсна думите му, като сложи ръка върху устните му. Мекотата им, в пълен контраст с наболата му брада, я поразиха. Усещането от досега с кожата му я разтърси като електричество. Преглъщайки мъчително, тя дръпна ръката си.

— Не мислех, че вампирите могат да правят секс.

Той раздражено сбърчи чело.

— Защо двамата не проведем малък експеримент и да проверим това?

Аманда знаеше, че трябва да бъде обидена, да бъде ядосана. Думите му трябваше да предизвикат всякаква друга реакция, но не и възбуда. Ала в действителност идеята ѝ се стори примамлива, когато плъзна поглед по стройното му, съвършено тяло.

Кириан усети смущението ѝ. Тя действително мислеше върху предложението му. Ако огънят в слабините му не беше толкова силен, щеше да се разсмее. Но при това положение той самият не беше сигурен дали се занасяше с нея, или наистина ѝ предлагаше да правят секс. Единственото, което знаеше, бе, че леко разтворените ѝ устни го изкушаваха така, както нищо друго не го бе изкушавало. Беше интелигентна, смела. И просто изкусителна. Той погледна стената зад гърба ѝ и си представи какво би било усещането, ако я притисне към нея, обладавайки я грубо, бързо и яростно. Можеше да се закълне, че изпита чувството, сякаш е проникнал в нея и чува стоновете ѝ, докато...

Кириан тръсна глава, за да прогони тази картина. Имаше случаи, когато мразеше психическите си способности. И сега определено беше един от тях.

Като навлажни с език пресъхналите си устни, той си спомни времето, когато без колебание щеше да заведе жена като нея в леглото си. Времето, когато щеше да съблече тези консервативни дрехи и да целува всеки сантиметър от голото ѝ тяло, докато тя не полудее от необуздало желание. Когато щеше да я гали, довеждайки я до екстаз отново и отново, докато тя се притиска в него и го моли за още.

Кириан стисна зъби, внезапно сгорещен от пламъка, който изгаряше кръвта му. Как му се искаше да може да преживее отново онези дни. Но това беше много отдавна и независимо от това колко силно я желаше, тази жена не беше за него. Той никога нямаше да опознае тялото ѝ. Никога нямаше да опознае и нея. Точка. Затова не я беше попитал за името, нито ѝ бе казал своето. Нямаше намерение да го използва. Тя щеше да е просто поредния безименен човек, когото се бе закълел да защитава. Това бе най-близкото запознанство, което можеше да си позволи. Той беше Нощен ловец, а тя бе непосветено човешко същество. Двамата бяха несъвместими.

Кириан вдигна глава, долавяйки слабия вой на приближаващи сирени. Мислено благодари на Тейт за експедитивността.

Като чу линейката, Аманда надникна през прозореца. Странно, но тя спря точно пред фабриката. След няколко секунди вратите на централния портал се отвориха и линейката влезе в двора.

— За теб ли е? — попита тя.

Нощният ловец кимна утвърдително.

Когато линейката влезе достатъчно навътре във фабриката, така че се скри от слънчевата светлина, от нея слезе висок афроамериканец и тръгна към тях. Като видя обгореното лице на Хънтър, той тихо подсвирна.

— Човече, изглеждаш ужасно. Трябва ли да питам за белезниците?

Кириан поведе Аманда към шофьора.

— Не, освен ако не искаш да умреш.

— Добре — съгласи се добродушно мъжът. — Разбрах намека, но тогава възниква един проблем. Ако си с тях, няма как да останеш незабелязан в чувала за трупове. Хората определено ще обърнат внимание.

— Вече мислих за това — отвърна Хънтър. — Ако някой попита, ще кажеш, че съм умрял от инфаркт по време на необуздан секс с нея.

По гърба на Аманда пропълзя зловещ хлад, когато си спомни думите на Селена от предния ден.

— Моля?

Кириан я погледна развеселено, което красноречиво показваше, че му доставя удоволствие да я дразни.

— И тя не може да намери ключа.

Тейт се изкиска.

— Аз не съм съгласна — възрази гневно младата жена.

Хънтър ѝ отправи лукавата си усмивка, от която цялото ѝ тяло пламна, а начинът, по който я огледа, накара ушите ѝ да забучат.

— Погледни го от добрата страна — мъжете ще се редят на опашка, за да ти определят среща.

— Не си никак забавен.

Той сви рамене.

— Това е единственият начин да се измъкнем оттук.

— За теб може и да е така — каза тя. — Но аз мога да си изляза и да те превърна в пепел.

Кириан присмехулно повдигна едната си вежда.

— Опитай.

Аманда го направи и бързо разбра, че високите, опасни вампири не помръдват от мястото си, освен ако сами не пожелаят.

— Добре — рече тя, разтривайки китката си, където се бе врязала гривната на белезниците. — Тогава да се качваме в линейката.

Хънтър тръгна пръв.

Когато стигнаха до задната част на линейката, той я качи с такава лекота, че младата жена се слиса. Тя се отмести вляво, за да му направи място, но Хънтър бе толкова висок, че направо се преви надве. С едно бързо движение той легна на носилката, направо в черния чувал за трупове, който бе поставен върху нея.

Тейт мълчаливо затвори ципа.

— Вие двамата често ли го правите? — попита Аманда.

Афроамериканецът се усмихна дружелюбно.

— От време на време.

Тя се намръщи, когато Тейт намести чувала, така че през леко отворения цип ръката ѝ остана отвън, а тази на Хънтър — вътре. Стори ѝ се странно, че мъжът толкова охотно помагаше на вампир.

— Как се срещнахте двамата? — полюбопитства тя.

— Пирувах над един труп, когато той ме намери — отвърна Кириан от чувала.

Афроамериканецът се засмя, като се изправи.

— Една вечер, когато бях дежурен, отидох да прибера един мъртвец, който не беше мъртъв. Ако не беше Хънтър, аз щях да се озова в чувала за трупове.

— Млъкни, Тейт — сопна се Кириан, — и потегляй!

— Тръгвам — отвърна Тейт, сякаш изобщо не се бе засегнал от властното му държание.

— Знаеш ли — каза Аманда на Нощния ловец, когато тъмнокожият мъж се качи в кабината и запали двигателя, — би могъл да бъдеш по-любезен с хората. Особено, когато ти помагат.

Чу раздразнената му въздишка дори през найлона:

— Този съвет не се ли отнася и за теб?

Младата жена понечи да отговори, но си замълча. Той имаше право. Беше се държала доста сприхаво с него от самото начало.

— Предполагам, че си прав. Може би и двамата трябва да опитаме да оправим нещата.

Дори и да ѝ отговори, тя не го чу, тъй като сирената отново зави. Тейт ги закара в болницата за рекордно кратко време, но пътуването далеч не мина гладко. Когато пристигнаха, Аманда се чувстваше така, сякаш я бяха подхвърляли насам-натам като чорапи в центрофуга.

Тейт спря от задната страна на болницата под един навес, който ги предпазваше от слънчевата светлина. След като я предупреди да мълчи, той внимателно извади носилката, така че да не нарани ръката ѝ, докато слиза от линейката. Щом влязоха в болницата, тя закопча якето си, за да скрие кървавите петна по пуловера си.

Хънтър лежеше напълно неподвижно и мълчеше, докато Тейт буташе носилката по оживените коридори. Аманда вървеше до тях, като ѝ се искаше да се свие и да умре от срам заради белезниците. Трябваше ли да блестят толкова ярко под флуоресцентните лампи? Не можеше ли този Дезидерий да намери някои по-семпли и по-малки полицейски белезници?

Но не, гривните им трябваше да са широки пет сантиметра и цялата им повърхност да е покрита с някакви чудати старогръцки изображения. А веригата трябваше да е дълга двайсет сантиметра. Всеки, който ги видеше, определено щеше да си помисли, че са излезли от страниците на някой от странните секс каталози на Табита.

Какъв ужас! Тя никога не бе влизала в магазини на „Фредерик от Холивуд“. В интерес на истината, беше се изчервила силно няколкото пъти, когато бе посещавала тези на „Виктория Сикрет“.

И всички, край които минаваха, се обръщаха да ги зяпат.

— От шест месеца не съм виждал такова нещо — каза един санитар, когато минаха край регистратурата.

— Чувал съм за такива случаи — отвърна неговият колега. — Интересно, на колко ли години е бил горкият човек?

— Не знам, но съдейки по външността ѝ, бих се наредил на опашката.

От смеха им лицето на Аманда пламна. По заинтересованите погледи, с които мъжете оглеждаха тялото ѝ, разбра, че думите на Хънтър, че ще има опашка от кандидати за среща, не са твърде далеч от истината.

— Ей, Тейт — подвижна млад лекар, когато приближиха асансьорите. — Трябва ли да питам?

Тейт поклати отрицателно глава.

— Знаеш, че всички странни птици минават през мен.

Лекарят се изсмя, а Аманда закри с ръка лицето си.

Щом вратите на асансьора се затвориха зад тях, тя процеди през зъби:

— Хънтър, кълна се, ще те убия заради това.

— Скъпа — обади се една възрастна болнична доброволка зад гърба ѝ, — както изглежда, ти вече си го направила. — Тя потупа леко Аманда по ръката. — Същото нещо се случи с мен и моя Харви. Горкичкият. Той също ми липсва.

Тейт едва потисна смеха си. Аманда изпъшка и се помоли мислено това изпитание най-сетне да свърши.

Щом стигнаха в моргата, афроамериканецът ги въведе в полутъмна лаборатория, обзаведена с метални мебели, и заключи вратата. Кириан отвори отвътре ципа на чувала.

— Благодаря ти — каза той на Тейт, като седна и се освободи от чувала. После го сгъна и го сложи на масата.

Тъмнокожият мъж дръпна чекмеджето на малкия шкаф до вратата.

— Няма проблем. А сега съблечи якето и ризата си, за да видя какво ти се е случило.

— Раната ще заздравее.

Тейт упорито вирна брадичка.

— Ами ако се инфектира?

Кириан се засмя.

— Безсмъртните не умират от инфекции. Аз съм напълно неспособен да пипна каквото и да е заболяване.

— Може и да не умреш от раната, но това не значи, че няма да те боли, а и ще заздравее по-бързо, ако я почистя. — Той хвърли на Хънтър поглед, който красноречиво говореше, че не може да бъде разубеден. — Не приемам отрицателен отговор. Дай да почистя раната.

Кириан понечи отново да възрази, но ако знаеше нещо за Тейт, то бе, че той е невероятно упорит. Решавайки да не губи повече време, той се подчини и започна да се съблича, докато не откри, че не може да свали изцяло якето и ризата си заради белезниците. Изпъшка раздражено и остави дрехите да висят на ръката му, после се върна на носилката и се облегна назад на лакти, за да изчака Тейт.

Докато наблюдаваше как тъмнокожият мъж събира нужните инструменти, Кириан чу как сърцето на младата жена се разтуптя по-силно и дишането ѝ се учести. Долови силния ѝ интерес от начина, по който погледът ѝ се плъзна по тялото му. Тя го желаше и страстното ѝ желание породило в него ураган от емоции. Кириан се размърда и му се

прииска дънките му да са с няколко номера по-големи, тъй като черният плат започнала се впива силно във възбудата му. По дяволите, беше забравил болката, която се надигаше у него — в буквален и в преносен смисъл, — когато наблизко имаше привлекателна жена. А тази определено беше привлекателна с нейното очарователно, нежно като на фея лице и големи сини очи...

Винаги си бе падал по сините очи.

Даже без да я поглежда, знаеше, че в момента тя облизва своите пухкави, сочни устни и гърлото му пресъхна, като си представи как ги целува, как усеща дъха ѝ върху лицето си и чувства докосването на езика ѝ до своя. О, богове, а той си мислеше, че римляните са го измъчвали! Техният най-добър инквизитор беше аматьор в сравнение с физическата и психическа агония, която близостта ѝ предизвикваше у него. Фактът, че тя така спокойно приемаше всичко случило се, го вълнуваше даже повече от външността ѝ. Повечето жени щяха да закрещат от ужас, откривайки какъв е той, или да избухнат в плач. Или и двете. Но тя понасяше всички изпитания с кураж и сила на духа, каквито отдавна не беше срещал. Кириан наистина я харесваше и това го изненадваше най-много.

Аманда подскочи, когато срещна погледа му. Дълбоките му черни очи потънаха в нейните и тя усети как ѝ стана горещо и дъхът ѝ секна. Той лежеше на носилката, единият му крак бе свит в коляното, а другият висеше над ръба. Черните дрехи обгръщаха високото му, силно тяло. И тези мускулести ръце...

Нощният ловец бе истинско олицетворение на мъжката красота. Бицепсите му изпъкваха, както се бе облегнал назад на лактите си. Толкова силно ѝ се искаше да протегне ръка и да го докосне, че чак я болеше. Тялото му със сигурност щеше да е твърдо като скала, а кожата му — гладка като коприна. Раменете му бяха невероятно широки, с изваяни мускули, които издаваха сила, бързина и пъргавина. Гърдите и ръцете му също бяха добре оформени и стегнати.

А плоският му корем, о, боже! Беше създаден само за целувки.

Погледът ѝ скришом проследи тънката ивица тъмнокафяви косъмчета, която започваше от пъпа и се скриваше под тесните дънки. От издатината под тях си личеше, че е щедро надарен и интересът му към нея не е мимолетен. От тази мисъл ѝ стана още по-горещо. Наситеният златист загар на кожата му бе в пълно противоречие с това,

което знаеше за него. Как можеше един вампир да има такъв тен и да е толкова привлекателен?

Белезите, с които бе нашарена кожата му, бяха даже по-съблазнителни и от гладките му, създадени за ласки мускули.

Изглеждаше така, сякаш го е драл огромен тигър или е бил бичуван до смърт. А може би и двете.

Когато Тейт се приближи, Хънтър легна на носилката и Аманда забеляза, че на лявото му рамо имаше жигосан малък символ, изобразяващ двоен лък и стрела. Тя се сви при мисълта колко ли силна е била болката и се зачуди дали жигосването е било с негово съгласие или против волята му.

— Съдейки по белезите ти, бих казала, че твоите вампирски приятели не ги е грижа много за теб — каза Аманда.

— Мислиш ли? — отвърна той.

— Винаги ли е така саркастичен? — обърна се тя към Тейт.

— Всъщност, мисля, че се държи доста мило с теб.

Тейт проми със спирт зле изглеждащата рана и се канеше да бие на Кириан местна упойка. Той обаче хвана ръката му, преди да успее да я инжектира.

— Не си прави труда.

— Защо? — попита намръщено Тейт.

— Не действа при мен.

Аманда зяпна от изумление. Тейт посегна към конците.

— Не можеш да го направиш — каза тя, прекъсвайки го. — Той ще чувства всичко.

— Раната трябва да бъде защита — настоя Тейт. — Господи, през нея се виждат костите му.

— Давай — заяви Нощният ловец със спокойствие, което я смая.

Зашеметена, Аманда се сви, когато патологът забодне иглата. Стиснал зъби, Кириан не издаде звук. Младата жена гледеше как Тейт продължи да шие. Сърцето ѝ се свиваше при мисълта колко ли болезнено е това.

— Не боли ли? — попита тя.

— Не — отговори Хънтър през зъби.

Обаче по изпъкналите вени на врата му и по здраво стиснатите юмруци Аманда разбра, че лъже.

— Ето — каза тя, като хвана ръката му. — Стискай силно.

Кириан замря, усещайки мекотата на дланта ѝ. Не можеше да си спомни кога за последен път някой го е докосвал така. Беше Нощен ловец от толкова дълго време, че бе забравил истинската доброта. Тейт му помагаше от благодарност и чувство за дълг. Но тя...

Младата жена нямаше причина да държи ръката му. Той не ѝ беше казал нито една добра дума и въпреки това тя му протегна ръка, когато никой друг не би го направил. Това го накара да изпита странно чувство към нея — нежност, желание да я защитава. Нещо повече, самото ѝ докосване сякаш запали огън в цялото му тяло, който стигна до затвореното му като в клетка сърце. Кириан преглътна и целият се напрегна. Не можеше да я допусне толкова близо до себе си. Тя бе създание на светлината, а той — същество от мрака. Двамата бяха напълно несъвместими.

— Е, от колко време си вампир? — попита Аманда.

— Вече ти казах — отвърна той, като стисна челюсти. — Не съм вампир. Аз съм Нощен ловец.

— Каква е разликата?

Кириан я изгледа сурово.

— Разликата е, че по принцип не убивам хора, но ако не спреш да ме разпитваш, може да направя изключение.

— Ти си едно много сприхаво нощно създание.

— И аз те обичам.

Аманда пусна ръката му.

— Е, това вече е върхът — каза тя. — Аз просто се опитвах да те утеша. Боже, трябва да позволиш на някой да бъде мил с теб.

Младата жена се извърна ядосано и срещна изненадания поглед на Тейт.

— Не можеш ли просто да му отрежеш ръката, докато сме тук, и да ме освободиш?

Тъмнокожият мъж изсумтя:

— Мога да го направя, но той има по-голяма нужда от своята. Бих могъл първо да отрежа своята.

— О, страхотно, кой си ти, неговият Игор?

— Сбърка филма — поправи я Тейт. — Игор е лакеят на Франкенщайн. Ти явно мислиш за Ренфийлд^[2], но аз не съм Ренфийлд. Казвам се Тейт Бенет и съм общински съдебен лекар.

— Вече се бях досетила за съдебномедицинската част. Напълно очевидно е, тъй като се намираме в студено помещение, пълно с трупове.

Тейт изненадано повдигна вежда.

— И наричаш него саркастичен?

Хънтър трепна, когато Тейт доста силно опъна концата.

— Съжалявам — каза Аманда. — Няма да те разсейвам повече.

— Ще ти бъда благодарен.

Щом съдебният лекар приключи, Кириан облече ризата и якето си. Той слезе от носилката само с едно тихо изпъшкване, разкриващо колко много го боли хълбокът.

Пейджърът на Тейт иззвъня.

— Връщам се след няколко минути. Имате ли нужда от нещо, деца?

— Аз съм добре — отвърна Хънтър, — но тя вероятно се нуждае от някаква закуска и от телефон.

Аманда го погледна изненадано. Защо ли сега ѝ позволяваше да се обади?

Тейт бързо почисти инструментите си.

— Телефонът е на отсрещната стена, просто набери девет, за да получиш градска линия. Ще взема нещо от кафенето и ще се върна възможно най-бързо. Останете тук и дръжте вратата заключена.

Щом останаха сами, Кириан се премести, така че тя да може да седне на табуретката до телефона. Той примигна и потърка с ръка очите си, сякаш светлината на луминесцентните лампи ги дразнеше.

— Трябва да съставим план — каза той. — Случайно да познаваш някой в този град, който би могъл да среже белезници, изработени от древногръцки бог?

Вече свикнала със сарказма му, младата жена се усмихна.

— Всъщност познавам.

Лицето му веднага се разведри. Боже милостиви, този мъж беше великолепен, когато не се мръщеше и не викаше.

— Една от сестрите ти?

— Един от техните приятели.

Той кимна.

— Хубаво. Най-добре ще е да го направим преди залез-слънце или в краен случай малко след това. Трябва също така да позвъниш на

Табита и да ѝ кажеш да се покрие за няколко дни.

— Знаеш ли — само за сведение, — мразя да изпълнявам заповеди! — прекъсна го Аманда, преди той да успее да ѝ се наложи. — Обаче осъзнавам, че съм затънала до гуша в тази каша. Не можеш да си представиш колко мразя всички тези свръхестествени глупости. Е, аз съм готова да те послушам, но ти по-добре започни да се държиш с мен като с личност, а не като с някоя безмозъчна кукла. — Тя извади пръстена от джоба си и му го върна. — И още нещо, спешно трябва да отида до тоалетната.

Хънтър избухна в смях.

— Не е смешно — сопна му се Аманда, докато той поставяше пръстена на пръста си. — Някаква идея как можем да направим това, без да умра от срам?

— А ти да имаш някаква идея как да направя така, че да не ме арестуват за това, че съм влязъл в дамската тоалетна?

Аманда го погледна остро.

— Ако си въобразяваш, че ще вляза в мъжката тоалетна, дълбоко се лъжеш.

— Тогава се надявам, че можеш да потърпиш още малко.

— Няма да отида в мъжката тоалетна!

След пет минути тя вече беше в мъжката тоалетна и проклинаше под нос Хънтър^[3].

— Наистина ти доставя удоволствие да се държиш грубо, нали?

— Това е смисълът на живота ми — отвърна той отегчено, както стоеше с гръб към нея. Ръката му бе извита зад гърба, за да ѝ осигури по-голяма свобода.

Аманда го изгледа сърдито. Имаше чувството, че мехурът ѝ ще се пръсне, но ѝ беше много трудно да се изпишка пред него, както бе притиснат между нея и вратата на кабинката. И всичко това, защото Табита бе забравила да пусне навън проклетото си куче! Ако някога се измъкнеше от тази каша, щеше да убие сестра си. Щеше да я пречука. Да я накълца на парчета!

— Защо се бавиш толкова? — попита раздразнено Хънтър.

— Не мога да свърша нищо, докато стоиш тук.

— Не можеш ли просто да се изпикаеш?

— Само почакай! Рано или късно ще дойде и твоят ред и тогава аз ще гледам с наслада как се гърчиш.

Кириан застина при тези думи.

— Малката, ти никога не можеш да ме накараш да се гърча.

Студеният му тон я изплаши. Отне ѝ няколко минути, но когато най-сетне бе готова, лицето ѝ пламтеше по-силно и от лятното слънце на екватора. Аманда изми ръцете си, като се опитваше да не гледа към Хънтър.

— Имаш тоалетна хартия на обувката си — каза той, като погледна в краката ѝ.

— О, разбира се — отговори тя. — Можеш ли да отбележиш и нещо по-лично, за да ме смутиш още повече?

В очите му блеснаха присмехулни пламъчета. Тъмният му пронизващ поглед се спря на устните ѝ. Младата жена можеше да се закълне, че почувства неговото желание, неговата изгаряща необходимост да я докосне. Преди Аманда да разбере какво е намислил, Хънтър хвана брадичката ѝ, прокара палец по долната ѝ устна и наведе глава, за да я целуне. Когато горещите му устни покриха нейните, тя замръзна, неспособна да мисли или да помръдне. Ароматът на кожа, примесен с усещането ѝ за вампирската му същност, завладя сетивата ѝ. Никога в живота си не бе изпитвала подобно нещо. Хънтър я придърпа в обятията си и започна да я целува страстно и настървено като завоевател. Цялото ѝ тяло пламна. От гърлото ѝ се изтръгна дрезгав стон. О, боже, този мъж умееше да се целува. Усещането на стегнатото му тяло, притиснато в нейното, бе толкова невероятно, че тя се вкопчи в раменете му, желаейки отчаяно да получи повече.

Езикът му се преплете с нейния, релефните му мускули играеха под дланите ѝ и когато езикът ѝ случайно докосна кучешките му зъби, неочаквана тръпка на удоволствие разтърси тялото ѝ. За първи път, откакто бе разбрала какво представлява той, мисълта, че може да забие зъби в шията ѝ, наистина ѝ се стори привлекателна. Но не толкова, колкото мисълта да го събори на студения, твърд под и да прави секс с него, докато двамата, сгорещени и потни, не останат без сили.

Кириан се напрегна като струна, като вкуси първата глътка от рая, която му бе разрешена след повече от две хиляди години. Изведнъж си даде сметка за меките женствени форми, притиснати към тялото му. Вдъхна аромата на цветя и слънце — нещо, от което бе лишен преди векове. В целувката ѝ имаше някаква магия, някаква

първична, буйна страст. Бяха я целували и преди, но той беше сигурен, че никой мъж не я бе карал да се чувства така.

С пламнало от възбуда тяло, Кириан плъзна ръка по гърба ѝ, като я притисна още по-силно. Желаете я така, както не бе пожелавал жена от времето, когато беше смъртен. Копнееше да докосне всяко кътче на тялото ѝ, нежно да прокара кучешките си зъби по шията и по гърдите ѝ. Да почувства как тя се извива от страст в прегръдките му. Затвори очи, вдъхна сладкото ѝ женствено ухание и в тялото му запулсира болка от надигналото се в него примитивно желание. Аманда простена, когато той погали гърдите ѝ, плъзна ръка надолу към ханша ѝ, а след това сграбчи отзад бедрата ѝ. Тя никога не бе позволявала на мъж да се държи така с нея, но в Нощния ловец имаше нещо, на което не можеше да устои. Когато в порив на страст той я бутна към стената и я притисна към нея, Аманда имаше чувството, че буквално ще се разтопи.

Долепените му до нея гърди я накараха отново да си спомни за гладките му и твърди мускули. Той разтвори краката ѝ с рязко движение на бедрото си и го притисна в слабините ѝ, увеличавайки още повече възбудата ѝ. Аманда простена от удоволствие, когато страстните му целувки станаха още по-настойчиви. Напълно замаяна, тя го прегърна през врата и го придърпа по-близо. Какво ли щеше да бъде усещането да прави секс с такъв неопитомен хищник? Да прокара ръце по гладките му стегнати мускули, които изпъкваха при всяко негово движение?

Той отдели устните си от нейните и езикът му се плъзна към ухото ѝ. Младата жена почувства едва доловимото докосване на зъбите му по шията си. В отговор цялото тяло на Аманда се разтрепери, гърдите ѝ се напрегнаха, копнеейки за неговите ласки. През това време бедрото му не преставаше да се търка между краката ѝ, като разгаряше още повече желанието ѝ. Коленете ѝ омекнаха и тя се притисна към него. Внезапно на вратата се почука.

— Хей, вие двамата — извика Тейт и я отвори със замах. — Някой идва.

Нощният ловец се отдръпна с глухо ръмжене. Едва тогава Аманда си даде сметка какво бе направила.

— О, боже — прошепна тя. — Току-що се целувах с вампир!

— О, богове, току-що се целувах с човек!

Младата жена го изглежда с присвити очи.

— Подиграваш ли ми се?

— Ей, вие! — извика отново съдебният лекар.

Кириан я хвана за ръката и я изведе навън. Влизайки в тоалетната, портиерът ги изглежда подозрително, но не каза нищо.

Тейт ги заведе в малък офис в съседство с моргата. До отсрещната стена имаше старо дървено бюро, с два стола пред него. На дивана вдясно от вратата бяха сложени грижливо сгънато одеяло и възглавница, а вляво от нея се издигаше метална кантонерка. Съдебният лекар показа на Аманда телефона на бюрото, след това ги остави и отиде да се занимава със своите дела.

Като се помъчи с всички сили да забрави случилото се преди малко в тоалетната и колко приятно бе чувството да държи Хънтър в прегръдките си, младата жена позвъни на сестра си, докато Кириан се бе надвесил над нея. Табита естествено веднага започна да й опява, че не е извела кучето.

— Добре — заяви раздразнено Аманда. — Съжалявам, че Терминатор е съсипал новата ти покривка.

— Разбира се, че съжаляваш — отвърна сестра ѝ. — Е, какво стана с теб снощи?

— Какво ли? Да не би да си изгубила способностите си на медиум? В дома ти бях нападната от един от твоите приятели вампири.

— Какво? — извика Табита. — Добре ли си?

Аманда вдигна очи към Хънтър, не знаейки какво да отговори. Физически беше добре, но той ѝ бе оказал странно влияние, което тя дори не можеше да определи.

— Оцелях. Но те търсят теб, така че трябва да се скриеш на някое безопасно място за няколко дни.

— Нямам такова намерение.

Нощният ловец грабна телефона от ръцете на Аманда.

— Чуй ме, момиченце. Държа сестра ти и ако не напуснеш дома си и не изчезнеш някъде през следващите три дни, ще я накарам да съжалява, че не си ме послушала.

— Ако я докоснеш, ще ти забия кол в сърцето.

Той се засмя горчиво.

— Няма да ми е за първи път. А сега излез от къщата си и ме остави да се оправя с това.

— А Аманда?

— Докато ме слушаш, тя е в безопасност.

Кириан върна телефона на младата жена.

— Здравсти отново, Табита — каза тя смутено.

— Какво ти е направил? — попита сестра й.

— Нищо — отвърна Аманда, като поруменя при спомена за целувките му. Нищо, ако не се броеше това, че те я бяха възбудили по невероятен начин.

— Добре, слушай — каза сестра й. — Ще отида у Ерик, ще съберем бандата и после ще те намерим.

— Не! — извика Аманда, когато видя как лицето на Хънтър потъмня от гняв. Сърцето й замря, когато си даде сметка, че той може да е чул думите на сестра й. — Чу ли я? — попита го само с устни тя.

Той кимна утвърдително.

По тялото й полазиха студени тръпки.

— Слушай, Таби, аз съм добре. Просто направи каквото той иска. Разбра ли?

— Ами, не знам...

— Моля те, имай ми доверие.

— На теб ти имам, но на него? По дяволите, дори не знам кой е той.

— Знам — каза Аманда. — Иди у мама и ще поддържаме връзка. Разбра ли?

— Добре — промърмори сестра й, — но ако не се обадиш до осем вечерта, тръгвам на лов.

— Хубаво, ще ти звънна по-късно. Обичам те.

— Аз също.

Аманда затвори телефона.

— Чу ли всичко?

Кириан се наведе над нея. Тялото му бе толкова близко, че тя усети неговата жар. Изглежда я втрещено.

— Всичките ми сетива са силно развити. — Очите му се насочиха към гърдите й и зърната й се втвърдиха от настойчивия му поглед. — Мога да чуя как учестено бие сърцето ти, как кръвта тече във вените ти, докато седиш тук, питайки се дали наистина ще те нараня.

Този мъж бе наистина плашещ.

— А ще го направиш ли? — прошепна Аманда.

Погледът му срещна нейния.

— Ти как мислиш?

Взря се в очите му, като се мъчеше да отгатне мислите и чувствата му, но той бе непроницаем като стена.

— Честно казано, не знам.

— По-умна си, отколкото си мислех — каза Кириан и направи крачка назад.

Тя не знаеше какво да отговори, ето защо позвъни в службата си и каза, че е болна.

Хънтър отново разтърка очите си.

— Пречи ли ти светлината? — попита тя.

Той отпусна ръка.

— Да.

Аманда си спомни какво беше казал за сетивата си. Преди да успее да му зададе още някой въпрос, Кириан взе телефона и набра някакъв номер.

— Hola, Rosa.^[4] Как си?

„Испански? — помисли си тя заинтригувано. — Той говори безупречно испански?“

Още по-интригуващо бе невероятно сексуалното звучене на тези думи, произнесени с неговия странен акцент.

— Si, bien. Necesito hablar con Nick, por favor.^[5]

Притиснал слушалката между бузата и рамото си, Хънтър започна да разтрива китката си, върху която гривната на белезниците бе оставила червен белег. Аманда се зачуди дали си даваше сметка, че всеки път, когато ги погледнеше, в очите му блясваше дива ярост.

— Здравей, Ник — каза Кириан след минутка. — Искам да вземеш колата ми от ъгъла на „Ибервил“ и „Клей“ и да я докараш до болница „Сейнт Клод“. Можеш да я оставиш на служебния паркинг. — Той пусна гривната на белезниците и хвана слушалката. — Да, знам, че да се работи за мен е отвратително, но не можеш да се лишиш от заплатата и другите бонуси. Излез в три часа и след като оставиш колата ми, можеш да се прибереш по-рано вкъщи. — Хънтър помълча няколко секунди, докато слушаше отговора. — Също така вземи резервния куфар от кабинета... да, точно него. Донеси го заедно с резервните ключове в болницата и кажи да ги предадат на доктор Тейт

Бенет. — После Кириан се наежи, сякаш Ник бе казал нещо, което го ядоса. — Да, утре можеш да си вземеш почивен ден, но дръж пейджъра и телефона си включени, в случай че ми потрябва нещо. — След това Хънтър изръмжа: — Момче, не ме карай да сменям тона. Забравяш, че знам къде спиш. — Макар че думите му бяха сурови, в гласа му се долавяше хумор. — Добре, но гледай да не съсипеш отново съединителя. Ще се видим по-късно.

Аманда го погледна въпросително.

— Е, кой е Ник?

— Моето момче за всичко.

Тя го изгледа възмутено.

— Господи, не може ли поне веднъж да дадеш конкретен отговор? Навярно ще е по-добре да извикаме Тейт, преди да се превърнеш в мъртъв или нежив, или в каквото се превръщате вие вампирите.

— Ха, ха — отвърна той с усмивка.

„Да му се не види, става такъв секси вампир, когато се усмихва.“

— Ник знае ли какъв си? — полюбопитства младата жена.

— Това е известно само на тези, които трябва да го знаят.

Аманда обмисли думите му.

— В такъв случай, предполагам, че трябва да се смятам за привилегирована.

— „Прокълната“ е по-подходящата дума.

— Не — възрази тя, като отново се замисли над казаното. — Когато не си саркастичен, страховит или високомерен, не си толкова лош за компания. — После добави дяволито: — Разбира се, не мога да преценя съвсем точно само по двете минути, когато не си бил едно от тези три неща, откакто съм до теб.

Изражението на лицето му се смекчи.

— Не знам за теб, но аз трябва да поспя. Нощта беше дълга и съм изтощен.

Аманда също бе уморена, но като погледна тапицирания с изкуствена кожа диван, осъзна, че двамата никога не биха могли да се поберат на него.

Кириан се ухили срещу нея.

— Ти вземи дивана, а аз ще спя на пода.

— Ще можеш ли?

— Спал съм и на по-лоши места.

— Да, но не ти ли е нужен ковчег?

Той ѝ хвърли развеселен поглед, но не каза нищо, докато я отвеждаше към дивана. Малко след като легна, Аманда разбра, че така няма да стане.

— Не ми е удобно. Не мога да заспя, докато ръката ми виси навън, а и съм два пъти по-дълга от дивана.

— Какво предлагаш?

Тя грабна одеялото и възглавницата и се разположи на пода до него. Хънтър трепна, когато тя легна толкова близо, че почувства топлината на тялото ѝ. Нещо по-лошо, единственият начин, по който можеха да спят удобно, бе да я прегърне с едната си ръка. *Като любовник.*

Тази мисъл го прониза толкова дълбоко, че за миг дъхът му секна, като си спомни за последния път, когато бе допуснал грешката да бъде с жена и да забрави своята бдителност. В съзнанието му изникнаха нежелани спомени за кръв и за жестока, нестихваща болка с такава мъчително яснота, че Кириан потрепери. Това е минало, каза си той. Стара история. Въпреки това някои неща не можеха да бъдат забравени. Даже мъж с невероятни психически способности като него не можеше да ги зарови дълбоко.

„Не мисли за това.“

Сега не беше време за спомени. Бе настъпил моментът да бъде практичен. Тази вечер Дезидерий щеше да го преследва и ако искаше да спаси Аманда и сестра ѝ, беше длъжен остане буден и да бъде нащрек.

Той затвори очи и си наложи да се отпусне. Докато младата жена не се размърда и задникът ѝ не се притисна в слабините му. Кириан стисна зъби. Цялото му тяло пламна, когато вдъхна приятния аромат на рози, който се носеше от нея. Беше минало невероятно дълго време, откакто за последен път бе спал с жена. Толкова отдавна не се беше осмелявал да затвори очи, лежейки с някоя до себе си.

Желанието е коварно нещо. Но той бе научил този урок по трудния начин, по времето, когато се сражаваше срещу римляните. Като преглътна мъчително, Хънтър се помъчи да изхвърли всички мисли от съзнанието си. В миналото нямаше нищо, за което си заслужаваше да си спомня. Нищо, освен болка, която бе толкова силна,

че дори и след две хиляди години все още можеше да го постави на колене.

„Концентрирай се — каза си той, разчитайки на солидното си военно обучение. — Сега е време за почивка.“

Аманда се напреди, когато Нощният ловец се обърна, така че гърбът ѝ се озова залепен за гърдите му. А когато я прегърна с едната си ръка, сърцето ѝ се разтуптя. Притиснатото му към нея силно и стегнато тяло направо я подлудяваше. Тя се втренчи в дланта му, която висеше пред лицето ѝ. Пръстите му бяха толкова дълги и изящни, че можеха да принадлежат на художник или музикант. Боже мой, беше така трудно да не забрави, че той не е човек.

„Ти лежиш до вампир!“

„Не, той е Нощен ловец.“

Не че наистина разбираше каква е разликата. Но щеше да я разбере по един или друг начин.

Аманда лежа часове наред, заслушана в дишането на Кириан. Разбра точно кога той най-сетне заспа, защото ръката му се отпусна върху нея, а дишането във врата ѝ стана равномерно. Чувахе как хората извън кабинета на Тейт идваха и си отиваха, как по високоговорителя извикваха различни лекари или се даваха разпореждания.

Малко след обяд Тейт им донесе храна, но тя не му позволи да събуди Хънтър. Аманда изяде половината от сандвича си и отново легна, чудейки се как можеше да се чувства в безопасност с вампир, когото едва познаваше. Леко се обърна, за да го погледне. Той наистина беше прекрасен. Докато спеше, косата му бе паднала върху очите, а умиротвореното му лице излъчваше момчешки чар. Разглеждайки съвършено очертаните му устни, младата жена си спомни техния вкус, жадното им, ненаситно докосване до шията ѝ. Споменът за тези целувки още изгаряше устните ѝ и я караше да потръпва от желание. Бяха я целували безброй пъти, но нито един друг мъж не я бе карал да се чувства така. Усещането от съединяването на устните им бе разпалило кръвта ѝ.

Как го бе постигнал? Какво в Хънтър я караше против волята ѝ да копнее за него? Дали се дължеше отчасти на способностите му на безсмъртен? Тя не беше нимфоманка. Имаше напълно нормални сексуални желания — нито твърде големи, нито твърде малки. И все

пак, всеки път, когато го погледнеше, искаше да докосне тялото му, устните, косата му.

Какво ѝ ставаше?

„*Спри да мислиш за това!*“ Аманда затвори очи и започна да брои отзад напред от сто до едно. Като стигна до шейсет, си даде сметка, че е безполезно. Въздъхна и разсеяно протегна ръка да пипне пръстена му. Преди да си даде сметка какво прани, тя вече държеше ръката му между дланите си.

Кириан сънливо промърмори нещо и се притисна по-плътено до нея. Аманда отвори широко очи, когато горещият му дъх опари бузата ѝ и възбуденият му член смущаващо се опря до бедрото ѝ. Несъзнателно тя стисна ръката му и в следващия миг той я придърпа в прегръдките си, сякаш искаше да я защити с тялото си. Хънтър прошепна нещо на непознат език, после отново притихна, все още дълбоко заспал.

Сърцето ѝ лудо затуптя. Никой не я беше прегръщал така властно, като че ли изцяло му принадлежеше. Струваше ѝ се, че силата му я обгръща като пашкул. Най-странното от всичко бе, че някъде дълбоко в себе си тя харесваше това усещане повече, отколкото ѝ се искаше да признае.

Сгушена в ръцете му, младата жена най-после заспа.

Аманда се събуди, чувствайки как нечие твърдо бедро се мушна между краката ѝ, а една гореща длан се пхна под пуловера ѝ и започна да опипва корема ѝ. Ръката на Хънтър я притискаше толкова силно, че тя едва дишаше.

— Липсваше ми — прошепна той нежно миг преди да плъзне ръка под сутиена ѝ и да обхване едната ѝ гърда.

Аманда простена от удоволствие, когато топлите му пръсти бавно започнаха да гаят кожата ѝ с едва сдържана страст. Докосването му я изпълни с желание и тя с върховно усилие успя да се въздържи да не се обърне и да го целуне.

— Теона — промълви Хънтър.

— Ей — извика Аманда, обидена до дъното на душата си, че е посмял да я нарече с името на някаква друга жена. Щом щеше да я опипва, по-добре бе да си спомни кого, по дяволите, опипва. — Какво правиш?

Кириан се напрегна, вече напълно буден, и отвори очи. Първото нещо, което почувства, бе меката топла гръд, изпълнила шепата му. Второто бе пулсиращата болка в тялото му, което копнеше за облекчение.

Мамка му! Той дръпна като опарен ръката си. Какво правеше, по дяволите?

Задачата му бе да я защити, а не да я докосва. Особено, когато му бе така хубаво да я държи в обятията си. Последния път, когато бе допуснал тази грешка с една жена, бе заплатил за това с душата си.

Аманда видя объркването, изписано на лицето му, когато се отдръпна от нея и седна.

— Коя е Теона? — попита.

В очите му проблесна омраза.

— Никоя.

Добре, явно не харесваше Теона, когато беше буден, но преди това за миг...

Кириан бавно се изправи на крака и й помогна да стане.

— Спал съм повече, отколкото възнамерявах. Слънцето вече залязва.

— Това някакъв странен паранормален усет за слънцето ли е?

— Като се има предвид, че живея и умирам, когато то изгрява и залязва — да. — Той я дръпна към вратата. — Нали каза, че познаваш някой, който може да ни освободи от белезниците?

— Да, те трябва да са си вкъщи. Искаш ли да се обадя, за да се уверя?

— Да.

Аманда отиде до бюрото, взе телефона и позвъни на Грейс Александър.

— Здравей, Грейси — каза тя, щом жената отсрещна вдигна телефона. — Обажда се Аманда. Чудех се дали ще си бъдете у дома тази вечер? Искам да ви помоля за една услуга.

— Разбира се. Родителите на съпруга ми ни дойдоха за малко на гости, но те могат да се занимават с децата. Ще ми кажеш ли...?

— Не е за по телефона. Ние ще дойдем възможно най-скоро.

— Ние? — в гласа на Грейс прозвуча любопитство.

— Ще ме придружи един приятел, ако нямате нищо против.

— Разбира се, че не.

— Благодаря. До скоро. — Аманда затвори телефона.

— Всичко е наред — каза тя на Хънтър. — Грейс живее зад хотел „Сейнт Чарлз“. Знаеш ли къде е?

Преди той да успее да отговори, влезе Тейт с черно куфарче в ръка.

— Здравей — поздрави той Кириан. — Предположих, че по това време вече ще сте станали. Преди няколко часа дойде мъж на име Ник и остави това за теб.

— Благодаря — отвърна Хънтър, като взе куфарчето. Сложи го върху бюрото и го отвори.

Аманда се ококори при гледката, която се разкри: два пистолета, един автомат, кобури, мобилен телефон, три странни на вид ножа и чифт слънчеви очила с малки кръгли стъкла.

— Тейт — каза Хънтър с дружески тон, на който тя не бе смятала, че е способен. — Ти си истински приятел.

— Надявам се, че Ник не е забравил нещо.

— Не, всичко е тип-топ.

Аманда изненадано повдигна вежда от странния факт да чуе съвременен американски жаргон от устата на човек, който говореше с толкова чужд, съблазнителен акцент.

Тейт им кимна и излезе.

Аманда наблюдаваше как Хънтър закопча колана с кобурите на ханша си и дръпна предпазителя на всеки от пистолетите, за да вкара патрон в цевта. После спусна предпазителите, завъртя умело пистолетите и ги мушна в кобурите, така че да ги скрие под якето си. След това взе един нож балисонг^[6] и го пхна в задния си джоб. Другите два ножа потънаха в джобовете на якето, а мобилният телефон и джобният компютър закачи на колана си.

Младата жена сбърчи чело при вида на целия този арсенал.

— Мислех си, че вампирите могат да бъдат убити само като се забие дървен кол в сърцето им.

— Пробождането на сърцето с дървен кол може да убие всяко живо същество. Но ако не се получи, бягай с всички сили — отбеляза невъзмутимо Кириан. — Ще го кажа отново, скъпа, гледаш твърде много телевизия. Нямах ли личен живот?

— Не, за разлика от теб, имам блажено скучен живот, в който никой не се опитва да ме убие. И знаеш ли какво? Той ми харесва и аз

наистина искам да се върна към него.

Очите му весело заблестяха.

— Добре, тогава да вървим да намерим твоя приятел, който ще ни раздели, за да можеш да се върнеш към скучния си живот, а аз да продължа по моя опасен път.

Като ѝ хвърли сладострастен поглед, Хънтър прокара език по кучешките си зъби. После си сложи слънчевите очила.

Пулсът на Аманда се учести. С тъмните очила той повече от всякога ѝ заприлича на вдъхновен поет. Младата жена трябваше да положи огромни усилия, за да не се втурне в прегръдките му и да не помоли отново да я целуне.

Кириан пхна ръката си в джоба на якето си, за да скрие белезниците, след което я изведе от офиса на Тейт и я поведе по коридора на болницата.

Докато вървяха, тя забеляза плавната му като на хищник походка и изтънчената му външност. От него се излъчваше естествена грация. Това беше много опасно качество. То привличаше вниманието на всички жени, край които минаваха. Обаче Хънтър сякаш не ги забелязваше и вървеше целеустремено към задния вход.

Щом излязоха на паркинга, Аманда тихо подсвирна, като видя паркираното на едно от служебните места ламборгини „Диабло“. Падащата отгоре светлина се отразяваше от гладката черна повърхност на автомобила, образувайки нещо като ореол. Тя обикновено не се интересуваше от коли с едно-единствено изключение — ламборгинито.

То сигурно принадлежеше на някой хирург. Или поне така си мислеше, докато Хънтър не се приближи до него.

— Какво правиш? — попита Аманда.

— Сядам в колата си.

Тя зяпна изумено.

— Твоя ли е?

— Не — отвърна той саркастично. — Крада я с ключ в ръката си.

— О, боже — възкликна Аманда, — сигурно си много богат!

Хънтър смъкна слънчевите очила на носа си и я погледна раздражено над тях.

— Направо е невероятно колко много може да спести човек за две хиляди години.

Аманда примигна, докато осмисляше думите му. Възможно ни бе той наистина да е...

— Наистина ли си на такава възраст? — попита тя невярващо.

Кириан кимна утвърдително.

— За да бъдем точни, през юли миналата година навърших две хиляди сто осемдесет и две години.

Младата жена прехапа долната си устна, оглеждайки великолепно то му тяло.

— Изглеждаш добре за старец. Аз самата не бих ти дала повече от триста години.

Хънтър се засмя и мушна ключа в ключалката. Докато Аманда чакаше да отвори вратата, малкото дяволче в нея не можа да устои да не го подразни:

— Знаеш ли, казват, че мъжете, които карат такива коли, така компенсират малкия си... — тя многозначително погледна към слабините му, спирайки поглед на издатината под дънките му — ... „пакет“.

Кириан повдигна изненадано вежда и като отвори вратата, ѝ отправи усмивка, която беше едновременно закачлива, топла и лукава. Преди да разбере какво е намислил, Хънтър пристъпи към нея, зашеметявайки я с мъжкия аромат и сила, които се излъчваха от него, хвана ръката ѝ, която бе прикована с белезниците за неговата, и я притисна към издутината на слабините си. Не, той определено нищо не компенсираше.

Кириан наведе глава и прошепна в ухото ѝ:

— Ако искаш по-убедително доказателство...

На Аманда ѝ секна дъхът от неописуемо приятното усещане в дланта. Под дънките му съвсем не бе напъхан навит на руло чорап.

Той се взря в устните ѝ и обхвана лицето ѝ със свободната си ръка. В този момент тя разбра, че отново ще я целуне.

„Да, моля те!“

— Чук-чук — долетя от тъмнината гласът на Дезидерий.

[1] Скъпа (старогръцки). — Б.пр. ↑

[2] Герой от филма „Дракула“, направен по едноименния роман на Брам Стокър. — Б.пр. ↑

[3] Игра на думи — „хънтър“ (hunter) на английски означава „ловец“ — Б.пр. ↑

[4] Здравей, Роза. (исп.) — Б.пр. ↑

[5] Да, точно така. Трябва да говоря с Ник, моля (исп.) — Б.пр. ↑

[6] Сгъваем нож, чието острие е скрито в дръжка, състояща се от две части. Нарича се още „нож пеперуда“ или „китайска ножка“. — Б.пр. ↑

— Е, това не е ли липса на възпитание? — каза Кириан спокойно, като свали слънчевите си очила и ги пхна в джоба на якето си. Движенията му бяха преднамерено бавни и Аманда разбра, че това бе начинът му да покаже на Дезидерий колко малко значение отдава на неговата заплаха. — Тъкмо се канех да целуна моето момиче и ти ни прекъсна. Какво, да не си израснал в плевня? — С хладнокръвие, което я изуми, Нощният ловец се обърна към своя враг: — Между другото, ако пипнеш жената или ламборгинито, си мъртъв.

Дезидерий излезе от сенките и застана в един осветен от ярката луна участък. Контрастиращата жълтеникава светлина на уличната лампа, която падаше под странен ъгъл зад него, му придаваше зловещ вид, въпреки ангелската му красота.

— Имаш хубава кола, Нощен ловец — заяви той. — Точно тя прави проследяването ти толкова лесно. Що се отнася до заплахата ти, аз вече съм мъртъв. — Съвършените му устни се извиха в подигравателна усмивка. — Същото се отнася и за теб.

Облечен в моден син костюм на тънко райе, Дезидерий изглеждаше като високо платен манекен. Имаше нежна златиста кожа, а русата му коса бе с една нотка по-светла от тази на Кириан. Красотата му бе толкова безупречна, че изглеждаше почти нереална. Той изглеждаше на не повече от двайсет и пет години — мъж в разцвета на своята сила и сексуална привлекателност.

Аманда преглътна, потръпвайки от страх. Имаше нещо нередно в това един толкова жесток човек да изглежда така съвършен. Единственото, което издаваше истинската му природа, бяха дългите му кучешки зъби, които не си правеше труда да крие, докато говореше.

— Почти ненавиждам мисълта, че трябва да те убия, Нощен ловец. За разлика от другите, които съм надвивал, ти притежаваш много забавно чувство за хумор.

— Е, старая се. — Кириан застана между него и Аманда. — А сега защо не направиш нещата още по-интересни и не пуснеш жената

да си върви?

— Не.

И изведнъж, сякаш от нищото, те бяха нападнати. Аманда чу рязко щракване. Като сграбчи ръката ѝ, която бе прикована към неговата, така че да не я нарани по време на боя, Хънтър изрита първия златен вампир с върха на ботуша си. Когато вампирът се разпадна на прах, тя осъзна, че щракването е било от освобождаването на острието в ботуша му. После острието незабавно се прибра.

С движение, сякаш взето направо от холивудски филм, Кириан удари с лакът друг вампир и после го метна с главата надолу на земята. След това светкавично приклекна, отвори със замах ножа пеперуда, заби го в гърдите на деймона и го затвори с въртеливо движение, когато и този вампир се разпадна на прах.

Хънтър скочи на крака. От сенките изникна трети. Действайки по инстинкт, Аманда се завъртя и го изрита. Улучи го право в слабините и го запрати със стон на земята. Кириан я погледна изненадано.

— Черен колан по айкидо — каза тя.

— По всяко друго време щях да те целуна за това. — Той се усмихна и погледна над рамото ѝ. — Наведи се.

Тя се подчини и той метна един нож право в гърдите на друг вампир, който изчезна сред облак черна пара. Хънтър измъкна единия пистолет.

— Влизай в колата! — нареди ѝ той, като я бутна към шофьорската седалка.

С треперещо от притока на адреналин тяло, Аманда се качи толкова бързо, колкото ѝ позволиха белезниците и ръката му, която я държеше.

Прехвърли се над скоростния лост и седна на другата седалка, докато той стреляше по вампирите.

Кириан влезе в колата след нея, затвори вратата и запали двигателя. Мили боже, той бе удивителен и напълно спокоен. Никога досега не бе виждала подобно нещо. Хънтър бе абсолютно невъзмутим. Друг красив, русокос вампир скочи на предния капак, когато Кириан включи на задна и натисна педала на газта. Оголил зъби, вампирът се опита да счупи с юмрук предното стъкло.

— Не казах ли да не докосвате ламборгинито? — изръмжа Хънтър миг преди да завърти рязко волана и да запрати вампира във въздуха. — А ми разправяха, че вие, момчета, не можете да летите — добави той, като изправи колата и се насочи към улицата. — Мисля, че Ахерон трябва да актуализира наръчника си.

Аманда забеляза, че ги преследват два автомобила.

— Боже мой — прошепна тя, като постави ръката си върху солидната му китка, за да му осигури колкото се може по-голяма свобода да борава със скоростния лост. Положението ставаше все по-напечено и последното нещо, което искаше, бе да му пречи да я измъкне невредима.

— Дръж се здраво — каза Кириан, като включи радиото и увеличи скоростта.

В колата зазвуча „Този мирис“ на „Линърд Скинърд“^[1], когато излязоха от паркинга на улицата.

Скована от страх, Аманда започна да реди молитви, въпреки че не беше католичка.

— Фаровете! — извика тя, осъзнавайки, че той кара в абсолютна тъмнина и че стъклата на автомобила са затъмнени повече от разрешеното от закона. — Фаровете ще бъдат много полезни точно сега!

— Тъкмо обратното, повярвай ми, защото те толкова дразнят очите ми, че едва виждам.

— Вярвам ти колкото на левия си крак — отвърна рязко тя и се вкопчи със свободната си ръка в предпазния колан, сякаш бе спасително въже. — Аз не съм безсмъртна като теб.

Кириан се засмя.

— Да, и на мен няма да ми се размине при сериозна автомобилна катастрофа.

Аманда го погледна възмутено.

— Наистина ненавиждам чувството ти за хумор.

Усмивката му стана още по-широка.

Носеха се с пълна скорост по натоварените улици на Ню Орлиънс, преминавайки от едно платно в друго, докато Аманда не започна да усеща, че ѝ прилошава от страх. Да не говорим за няколкото случая, в които бе напълно сигурна, че ръката ѝ ще се откъсне от резките му движения. Преглъщайки мъчително, младата

жена правеше всичко възможно да не повърне, като се притискаше към облегалката.

Огромен черен шевролет се изравни с тях и се опита да ги блъсне в един влекач с полуремарке. Като стисна зъби, Аманда сподави вика си.

— Не изпадай в паника — каза Хънтър, надвиквайки музиката, като завъртя волана, за да мине под полуремаркетото. Той увеличи скоростта. — Не ми е за първи път.

Дъхът на Аманда секна, когато навлязоха в съседното платно, където един червен файърбърд чакаше възможност да ги блъсне. Нощният ловец едва не се вряза в една паркирана кола.

Младата жена бе обхваната от такава силна паника, че единственото, което можеше да направи, бе само да възкличава отривисто. И да се моли. Тя редеше молитва след молитва. Докато стигнат до междуцатската магистрала, пред очите ѝ като светкавица премина целият ѝ скучен живот. И не ѝ хареса това, което видя. Беше твърде кратък. Имаше много неща, които искаше да направи, преди да умре, в това число да докопа Табита и да ѝ избие от главата всички глупости.

Внезапно зад тях отново се появи черният шевролет и се опита да ги изблъска от пътя. Кириан натисна спирачките и рязко изви колата, която занесе настрани. Стомахът ѝ се сви на топка.

— Знаеш ли — каза спокойно Хънтър, — аз наистина мразя римляните, но трябва да призная, че техните потомци произвеждат страхотни автомобили.

Той смени скоростта и отново натисна педала на газта, профучавайки край шевролета. Прескочиха средното платно, пресякоха лентата за насрещно движение и навлязоха толкова бързо в изхода от магистралата, че единственото, което Аманда видя, бе проблясването на размазани светлини.

Шумотевица от надути клаксони и свирене на спирачки изпълни ушите ѝ. Тя бе последвана от стържене на метал, силен трясък и хрущене, когато пълният с деймони файърбърд се заби в черния шевролет. Понтиакът блъсна другата кола с деймони в подпорната стена на пътя, от което се завъртя във въздуха и падна насред уличното движение.

Аманда още не си бе поела дъх, когато шевролетът на деймоните спря край магистралата, без да се блъсне в друга кола.

Кириан нададе ликуващ вик, като завъртя рязко волана, за да обърне ламборгинито наред платното в противоположната посока. Той натисна спирачките и погледна към хаоса, който бяха оставили зад себе си.

Разтреперана от страх, Аманда стреснато възкликна. Хънтър изключи радиото и се усмихна триумфално.

— Без нито една драскотина на ламборгинито. Ха! Гълтайте прахта ни, гадни душеядци.

Като включи на скорост, той даде газ, направи остър завой, гумите на колата изсвириха пронизително и те се понесоха с пълна скорост към Квартала^[2].

Аманда седеше зашеметена и невярваща, докато с всички сили се мъчеше да диша дълбоко и равномерно.

— Това всъщност ти доставя удоволствие, нали?

— О, да, по дяволите. Видя ли изражението на лицата им? — Хънтър се засмя. — Мамка му, обичам тази кола.

Тя вдигна очи към небето и отправи молитва към Бога.

— Господи, моля те да ме разделиш с този маниак, преди да умра от страх.

— Хайде сега — рече Кириан подигравателно. — Не ми казвай, че кръвта ти не се разбушува във вените.

— О, да, така е. Всъщност кръвта ми препуска толкова бързо, че изобщо не знам защо сърцето ми все още не се е пръснало. — Тя се втренчи в него. — Ти си луд човек.

Смехът му мигновено секна.

— Някога бях такъв.

Аманда преглътна мъчително, долавяйки пустотата в гласа му. Без да иска, тя явно бе засегнала болното му място. С потиснато настроение, тя му даваше указания за пътя до дома на Грейс, намиращ се зад хотел „Сейнт Чарлз“.

След няколко минути те спряха на алеята за автомобили зад черния рейндж роувър на Джулиън Александър. Задната броня бе леко смачкана от последния му сблъсък с улична лампа. Клетият Джулиън наистина бе заплах на пътя. Тя погледна скришом Нощния ловец. В сравнение с него Джулиън май не беше толкова зле в края на

краищата. Най-малкото той никога не я бе довеждал до прединфарктно състояние.

Кириан ѝ помогна да слезе от колата през шофьорската врата и я поведе към къщата. Всички прозорци на старомодната постройка светеха и през дантелените пердета тя видя, че Грейс седи на креслото във всекидневната. Дребничката брюнетка бе вързала дългата си коса на конска опашка, а коремът ѝ бе два пъти по-голям от последния път, когато Аманда я бе видяла. Въпреки че бебето се очакваше чак след девет седмици, бедничката Грейс изглеждаше така, сякаш щеше да роди всеки момент.

Тя се смееше на нещо, но гостите на Джулиън не се виждаха никъде.

Аманда спря, за да приглади с ръка косата си, поизпъна мръсните си дрехи и закопча якето си, за да прикрие кървавите петна.

— Грейс каза, че имат гости, затова смятам, че трябва да се помъчим да не се набиваме много на очи, съгласен?

Кириан кимна утвърдително и тя натисна звънеца.

След кратко изчакване вратата им отвори Джулиън Александър. Със своя почти двуметров ръст той бе не по-малко впечатляващ от Хънтър. Русата му коса бе със същия светъл нюанс, а очите му бяха с най-яркосиния цвят, който Аманда бе виждала. Чертите на лицето му бяха перфектно изваяни, но това не бе изненадващо, имайки предвид, че майка му бе гръцката богиня Афродита. Дружелюбната му усмивка помръкна, когато погледът му се спря на Хънтър. Долната му челюст увисна от изненада. Аманда се обърна и видя същата реакция и у Нощния ловец, който стоеше като истукан.

— Джулиън Македонски? — недоверчиво попита Хънтър.

— Кириан Тракийски?

Преди да успее да помръдне, двамата мъже се хвърлиха в прегръдките си като отдавна изгубени братя. Ръката ѝ стърчеше нагоре, докато Кириан прегръщаше Джулиън.

— О, богове — извика той. — Наистина ли си ти?

— Не мога да повярвам — отвърна Кириан, като се отдръпна назад и огледа смаяно Джулиън от глава до пети. — Мислех, че си мъртъв.

— Аз ли? — възкликна Джулиън. — Ами ти? Чух, че римляните са те езекутирали. Зевс Гръмовержецо, как може да си тук? — Той

сведе очи и видя белезниците. — Какво, по...?

— Точно затова сме тук — вметна Аманда. — Бяхме заключени заедно и се надявам, че ще можеш да ни разделиш.

— Изработени са от втория ти баща — каза Кириан. — Случайно да ти се намира ключ за тях?

Джулиън се засмя.

— Предполагам, не бива да се изненадвам. Поне този път тя не е амазонска принцеса с разярена майка, която иска да бъдат отстранени някои части на тялото ти. — Той поклати глава като баща, който хока сина си. — Минаха две хиляди години, а ти пак се оказваш замесен в невероятни бъркотии.

Хънтър се усмихна кисело.

— Някои неща не се променят. Имаш ли нещо против да ми направиш още една услуга?

Джулиън вирна глава.

— Доколкото си спомням, последния път ти направих две услуги.

— О, да, забравих за Примария.

От изражението на Джулиън Аманда разбра, че той не е забравил, и страшно ѝ се прииска да разбере какво се е случило тогава. Но за това щеше да има време по-късно. Първо искаше да освободи ръката си. Тя подсещащо раздрънка веригата. Джулиън отстъпи назад, за да влязат.

— Всъщност имате късмет — каза той, като ги въведе във всекидневната.

Грейс не бе помръднала от креслото си, но сега държеше в скута си Ванеса, докато красивата, русокоса майка на Джулиън седеше на дивана и закачаше Никлос с една мека кукла. До Афродита седеше висок, тъмнокос мъж, който държеше на ръце Никлос и се смееше на закачките на двамата.

При вида на тази старомодна семейна сцена Нощният ловец рязко си пое дъх. Той грубо блъсна Аманда настрани от него миг преди Афродита да вдигне очи и да изругае. Преди Аманда да проумее какво става, богинята вдигна ръка и от дланта ѝ изригна нещо като светкавица, която удари Хънтър. Електрическият заряд го заправи на пода и той повлече със себе си и младата жена. Тя се стовари върху

гърдите му. Видя изгарянето на рамото му и усети мириса на тлееща плът.

Аманда подозираше, че болката от подобна рана сигурно е мъчителна, но той дори не трепна. Вместо това, бързо свали слънчевите си очила, отблъсна я от гърдите си и се опита да я отдалечи колкото се може повече от себе си. Като се изправи на крака, Хънтър застана между нея и Афродита.

— Как смееш? — изкрещя богинята и красивото ѝ лице се изкриви от ярост. Тя присви очи, стана от дивана и тръгна към Кириан като смъртоносен хищник. — Знаеш, че не трябва да се появяваш в наше присъствие.

Джулиън я сграбчи, преди тя да е стигнала до тях.

— Майко, спри! Какво правиш?

Афродита изгледа гневно сина си.

— Как смееш да водиш пред мен Нощен ловец? Знаеш, че това е забранено!

Джулиън намръщено се обърна към Кириан. На лицето му се четеше изумление.

Хънтър погледна през рамо Аманда.

— Скоро ще бъдеш свободна, скъпа — прошепна той.

Афродита вдигна ръка.

Ужасена, младата жена осъзна, че богинята иска да го убие. Не! Думата заседна в гърлото ѝ, а сърцето се разтуптя от обзелата я паника. Джулиън хвана китката на майка си, преди тя да е метнала нова мълния срещу Хънтър.

— Не, майко — изръмжа той. — Нощен ловец или не, той е единственият човек, който винаги е пазил гърба ми, докато всички други се молеха за моята смърт. Ако го убиеш, никога няма да ти простя.

Лицето на Афродита се вкамени. Джулиън пусна ръката ѝ.

— През целия си живот не съм те молил за нищо. Но сега те моля като син, помогни му. Моля те.

Афродита премести поглед от Джулиън към Кириан. Колебанието, което се четеше в очите ѝ, бе почти осезаемо.

— Хефест — обърна се Джулиън към мъжа на дивана. — Ще ги освободиш ли?

— Това е забранено — отвърна той рязко — и ти го знаеш. Нощните ловци нямат душа и са извън нашата власт.

— Всичко е наред, Джулиън — каза тихо Кириан. — Просто я помоли да внимава мълнията да не премине през мен и да удари жената.

Едва тогава Афродита забеляза Аманда. Очите ѝ се спряха на белезниците.

— Мамо? — въпросително каза Джулиън.

Богинята щракна с пръсти и белезниците изчезнаха.

— Благодаря — каза синът ѝ.

— Направих го само за да помогна на жената — отвърна мрачно Афродита, преди да се върне на дивана. — Нощният ловец е нещо съвсем различно.

Хънтър тихо благодари на Джулиън, след това се обърна и тръгна към вратата.

— Кириан, почакай — спря го приятелят му. — Не можеш да си тръгнеш оттук ранен.

Лицето на Нощния ловец остана безизразно.

— Знаеш Закона, *adelfos*^[3]. Аз винаги вървя сам.

— Не и тази вечер.

— Ако той остане — обади се Афродита, — ние трябва да си тръгнем.

Джулиън погледна майка си и кимна.

— Знам, майко. Благодаря ти още веднъж за помощта. Ще се видим по-късно.

Богинята изчезна сред блясък от ярка светлина. Хефест остави Никлос, после също се изпари.

— Джулиън — извика Грейс от креслото си. — Безопасно ли е вече да пусна Ванеса?

— Да — отвърна той.

Аманда забеляза тъжното изражение на Хънтър, когато близнаците припнаха към баща си. Никлос обаче свърна към нея, като радостно бърбореше нещо на собствения си език и протягаше ръчички. Аманда го вдигна и го прегърна нежно, после целуна меките му руси къдрици. Като се подрусваше в ръцете ѝ, детето се засмя и се притисна в нея.

Типично в неин стил, Ванеса се насочи направо към Кириан. За тази малка сладурана не съществуваха непознати. Тя му подаде наполовина изядената бисквита, която държеше.

— Квитка? — попита го на бебешкия си език.

Хънтър коленичи пред нея и се усмихна нежно, вземайки бисквитката от протегнатата ѝ ръчичка. След това леко погали тъмната коса на детето.

— Благодаря ти, скъпа — каза той тихо, преди да ѝ върне бисквитата, — но не съм гладен.

Ванеса изписка и се хвърли в прегръдките му. Дори и да живееше вечно, Аманда никога нямаше да забрави отчаянието и болката, изписани на лицето на Хънтър, докато притискаше момиченцето към гърдите си. В погледа му се четеше такъв копнеж. Такава болка. Беше поглед на човек, който знаеше, че и ръцете си държи нещо скъпоценно, което не иска да пусне за нищо на света. Той затвори очи и допря бузата си до главичката на Ванеса, като галеше гръбчето ѝ с юмрук и я притискаше към себе си.

— Боже, Джулиън, винаги правиш такива красиви деца.

Джулиън не каза нищо, когато Грейс пристъпи към него, но Аманда видя мъката в очите му, докато наблюдаваше приятеля си и дъщеричката си. Погледите на двамата се срещнаха. Между тях премина нещо — споменът за някакъв преживян кошмар, за който Аманда не знаеше нищо.

Джулиън хвана ръката на жена си.

— Грейс, това е моят приятел Кириан Тракийски. Кириан, това е моята съпруга.

Подобно на грациозна черна пантера, която се е отказала от смъртоносен скок, Хънтър се изправи на крака, като държеше нежно Ванеса в ръцете си.

— За мен е чест да се запозная с теб, Грейс.

— Благодаря — отвърна тя. — За мен също. Джулиън толкова много ми е говорил за теб, че имам чувството, че те познавам.

Хънтър погледна с присвити очи към Джулиън.

— Имайки предвид колко често критикуваше поведението ми, направо изтръпвам при мисълта за онова, което ти е казал за мен.

Грейс се засмя.

— Нищо твърде лошо. Вярно ли е, че веднъж си подбудил цял публичен дом да...

— Джулиън! — каза рязко Кириан. — Не мога да повярвам, че си й разказал за това.

С абсолютно невъзмутимо изражение, приятелят му пренебрегна гневните му думи.

— Изобретателността, когато си под натиск, винаги е била силната ти страна.

Грейс изохка и сложи длан върху издутия си корем. Джулиън протегна ръка и хвана нейната, като я гледаше тревожно. Като си пое дълбоко дъх, съпругата му потърка корема си и колебливо се усмихна.

— Съжалявам, бебето рита като муле.

Хънтър се загледа в корема на Грейс и в очите му проблесна странна светлина. За миг Аманда можеше да се закълне, че те засияха.

— Ще имате още едно момче — каза той глухо.

— Откъде знаеш? — попита изненадано Грейс, като продължаваше да гали корема си. — Аз го разбрах едва вчера.

— Той може да усети душата на бебето — отговори спокойно Джулиън. — Това е една от защитните способности на Нощните ловци.

Кириан погледна към него.

— Този ти син ще има силна воля. Той ще бъде любящ и щедър, но напълно безразсъден.

— Напомня ми за един човек, когото познавах някога — вметна Джулиън.

Думите му сякаш натъжиха Кириан.

— Хайде — каза Джулиън, взе Ванеса от ръцете му и я сложи на пода въпреки протестните й писъци. — Трябва да те заведе горе и да се погрижа за раната ти.

Аманда стоеше в коридора, не знаейки какво да прави. Искаше й се да получи отговор на милион въпроси и ако не беше нараняването на Хънтър, веднага щеше да се качи горе и да ги зададе всичките. Но Джулиън беше прав. Зле изглеждащата рана трябваше да бъде почистена и превързана. Като погледна с копнеж към стълбите, тя се обърна към Грейс:

— Изглеждаш удивително спокойна сред целия този хаос: внезапно появяващи се и изчезващи богове, гости, които идват с

окървавени дрехи и биват ударени с мълния в антрето ти. Очаквах, че в този момент, особено предвид състоянието ти, ще бъдеш крайно разстроена.

Грейс се засмя, докато отвеждаше плачещата Ванеса обратно във всекидневната.

— Е, през последните няколко години доста свикнах с появяването и изчезването на древногръцките богове. Както и с други неща, за които не искам да си мисля. Бракът ми с Джулиън определено ме научи да бъда по-спокойна.

Аманда се засмя вяло и хвърли още един поглед към стълбите, като размишляваше за своя тайнствен Нощен ловец.

— Хънтър, или Кириан, както го наричате, и той ли е бог?

— Не знам. От онова, което ми е разказвал Джулиън, винаги съм смятала, че Кириан е бил човек, но сега съм също толкова и неведение, колкото и ти.

Когато Грейс седна, Аманда чу гласовете на мъжете по бебелефона. Грейс посегна да го изключи.

— Почакай, моля те.

Аманда седна и започна да си играе с Никлос, слушайки разговора на мъжете на горния етаж.

— По дяволите, Кириан — каза Джулиън, когато Хънтър му подаде ризата си. — Имаш повече белези, отколкото имаше баща ми.

Хънтър изпъшка глухо, докато приятелят му внимателно почистваше изгореното му от Афродита рамо. Двамата бяха сами в стаята на близнаците в края на коридора на втория етаж. Кириан присви очи срещу яркожълтите тапети с мечета, които дразнеха чувствителните му към светлината очи, и посегна за слънчевите си очила.

Джулиън сигурно си спомняше добре древногръцката митология, защото изгаси лампата на тавана и включи малка настолна лампа, която хвърляше мека приглушена светлина.

Обезсилен от болката, Кириан забеляза, че отражението му в огледалото е едва забележимо. Способността им да не се отразяват в огледало бе една от възможностите за маскиране, предоставена на всички Нощни ловци. Те можеха да имат отражение единствено със силата на волята си, но това трудно се постигаше, когато бяха ранени

или прекалено изтощени. Той отстъпи назад от белия скрин и срещна любопитния поглед на Джулиън.

— Две хиляди години на непрестанни битки се отразяват на тялото.

— Ти винаги си имал повече смелост, отколкото акъл.

При тези познати думи по гърба на Кириан полази зловещ хлад. Джулиън му ги беше казвал безброй пъти на древногръцки.

Колко много му бе липсвал неговият приятел и ментор през всички изминали векове. Джулиън беше единственият човек, когото някога бе слушал. Един от малкото мъже, които наистина бе уважавал. Кириан го потупа по рамото.

— Знам, но най-забавното е, че постоянно чувам твоя глас, който ме призовава към търпение. — Гласът му стана по-дълбок и той имитира грубоватия спартански акцент на Джулиън. — По дяволите, Кириан, не можеш ли да помислиш, преди да реагираш?

Джулиън остана мълчалив. Хънтър знаеше какви мисли му минават през главата. Същите примесени с горчивина спомени, които измъчваха и него нощем, когато му останеше достатъчно време да се потопи в миналото. Бяха видения от свят, който отдавна бе престанал да съществува. Образи на хора и семейства, които се бяха превърнали в смътни спомени и изгубени чувства.

Техният свят бе много специален. Неговото старомодно изящество стопляше сърцата им. Дори и сега, Кириан усещаше мириса на маслото, горящо в лампите, които осветяваха някога дома му. Чувстваше хладния, изпълнен с ухания средиземноморски бриз, който духаше между колонадите на къщата му.

В странен контраст с мислите на Кириан, Джулиън изрови една малка аптечка, от която измъкна съвсем модерно пакетче с охлаждащ гел. Той го отвори и посегнала намаже рамото на приятеля си. Кириан пое шумно въздух, когато леденият гел докосна пулсиращата му от болка кожа.

— Съжалявам за мълнията — каза Джулиън. — Ако знаех...

— Ти не си виновен. Нямах как да знаеш, че съм продал душата си. Обикновено не започвам разговорите си със „Здравейте, казвам се Кириан. Аз нямам душа. А вие?“

— Не си забавен.

— Разбира се, че съм, просто ти никога не си оценявал чувството ми за хумор.

— Това е, защото го проявяваше само когато бяхме на крачка от смъртта.

Хънтър сви рамене, но веднага съжали заради болката, която прониза ръката му.

— Какво мога да кажа? Живея, за да дразня стария Аполион^[4].
— Той взе пликчето с гела от ръцете на Джулиън и отстъпи назад. — Е, какво се случи с теб? Казаха ми, че Сципий е заповядал да убият теб и семейството ти.

Джулиън отвърна насмешливо:

— Само не ми казвай, че си повярвал на това. Всъщност Приап унищожил семейството ми. След като ги намерих мъртви, ме обхвана пристъп „а ла Кириан“ и тръгнах да го преследвам.

Кириан изненадано повдигна вежда. Доколкото му бе известно, през целия си живот Джулиън никога не бе действал импулсивно. Той винаги беше спокоен и хладнокръвен, независимо от обстоятелствата. Това бе една от чертите на характера му, която Хънтър най-много харесваше.

— Извършил си нещо безразсъдно?

— Да, и си платих за това. — Приятелят му скръсти ръце пред гърдите си и срещна погледа на Кириан. — Приап ми наложи проклятието на свитъка. Прекарах две хиляди години като сексуален роб, преди жена ми да ме освободи.

Хънтър ахна невярващо. Беше чувал за такива проклетия. Болката от тях бе мъчителна и гордият му приятел сигурно я бе понесъл трудно. Джулиън не позволяваше на никого да управлява живота му. Дори и на боговете.

— А наричаше мен безумец — каза Кириан. — Аз поне се опълчвах само на римляните. Ти си погнал самия Пантеон.

Джулиън му подаде тубичка с мехлем за изгаряния. Когато заговори, гласът му бе глух и пресипнал:

— Искат ми се да знам, след като си тръгнах, какво се случи с...?

Хънтър вдигна глава и като видя агонията в очите на приятеля си, разбра кое бе толкова мъчително за него, та даже не можеше да го произнесе.

Дори и сега той още скърбеше заради смъртта на сина и дъщерята на Джулиън. С руси коси и розови бузи, те бяха неописуемо красиви и жизнени. Единствено те бяха карали сърцето на Кириан да се свива от завист.

Богове, как бе искал да има собствено семейство и деца. Всеки път, когато бе виждал приятеля си у дома, бе копнял да има такъв живот. Това бе всичко, което бе желал. Спокоен дом, деца, които да дари с любовта си, и съпруга, която да го обича. Такива простички неща. Но те винаги му се изплъзваха. Сега, когато беше Нощен ловец, подобни желания бяха напълно невъзможни.

Кириан не можеше да си представи ужаса, който приятелят му сигурно изпитваше всеки път, когато мислеше за децата си. Съмняваше се, че има друг човек на света, който да е обичал децата си повече от Джулиън. Той си спомняше как веднъж, преди да заминат на война, петгодишният Автолик бе заменил конската опашка върху шлема на Джулиън с пера — като подарък за баща си. Джулиън беше един от най-страховитите пълководци на македонската армия и въпреки това, за да не нарани чувствата на сина си, той гордо бе носил подаръка му пред очите на всичките си воители. Никой не посмя да се засмее. Дори и Кириан.

Той се прокашля и отклони погледа си от този на приятеля си.

— Аз погребях Калиста и Автолик в овощната градина с изглед към морето, където те обичаха да играят. За Пенелопа се погрижи семейството ѝ, а тялото на Язон изпратих на баща му.

— Благодаря ти.

Кириан кимна.

— Това бе най-малкото, което можех да направя. Ти ми беше като брат.

Джулиън се усмихна унило.

— Предполагам, това обяснява защо през цялото време правеше всичко възможно, за да ме дразниш.

— Някой трябваше да го прави. Даже на дваайсет и три, ти беше твърде сериозен и непреклонен.

— За разлика от теб.

Кириан имаше смътен спомен какъв беше преди векове, когато Джулиън го бе познавал. Тогава беше безгрижен и готов за битки, буен

и твърдоглав. Беше истинско чудо, че приятелят му не го беше убил. Търпението на този мъж беше безгранично.

— Славните дни на пропиляната ми младост — каза тъжно Хънтър.

Като погледна към рамото си, той намаза изгореното място с мехлема. Лекарството щипеше, но Кириан бе свикнал с физическата болка, а и бе преживявал много по-тежки наранявания от това.

Джулиън го погледна изучаващо.

— Римляните те заловиха заради мен, нали?

Хънтър спря за миг, виждайки разкаянието в очите на Джулиън. После продължи да размазва мехлема върху изгореното място.

— Винаги си бил твърде суров към себе си, приятелю. Вината не беше твоя. След като ти изчезна, предприех кръвожаден поход срещу техните войски. Сам реших своята съдба и това няма нищо общо с теб.

— Но ако бях там, можех да им попреча да те заловят.

При тези думи Кириан изсумтя:

— Несъмнено ти винаги успяваше да ме измъкнеш от неприятности. Но дори и ти не можеше да ме спасиш от самия мен. Ако беше там, римляните просто щяха да разпънат на кръст още един македонски военачалник. Повярвай ми, затварянето ти с магия в свитъка е било много по-добра съдба от тази, която Сципий и Валерий бяха подготвили за нас.

Въпреки това, Хънтър видя, че чувството за вина не напускаше приятеля му и му се прииска да може да го освободи от тези окови.

— Какво се случи? — попита Джулиън. — Историците пишат, че Валерий те е пленил в битка. Но аз не го вярвам. Той не би могъл да го направи, имайки предвид бойните ти умения.

— А за теб пишат, че си бил посечен от наемни убийци на Сципий. Победителите създават своя собствена версия на истината.

За първи път от векове Кириан позволи на мислите си да се върнат към онзи съдбовен ден в миналото. Той стисна зъби, когато вълна от гняв и болка отново заля тялото му, и си спомни защо бе погребал тези спомени в най-далечното кътче на съзнанието си.

— Знаеш ли, мойрите са коварни кучки. Не бях пленен от Валерий, а му бях предаден като опакован подарък.

Джулиън сбърчи чело.

— Как?

— От малката ми Клитемнестра. Докато двамата с теб се сражавахме с римляните, у дома жена ми ги е приемала в леглото си.

Лицето на Джулиън пребледня.

— Не мога да повярвам, че Теона ти е причинила това след всичко, което направи за нея.

— Нито едно добро дело не остава ненаказано.

Джулиън свъси вежди, като долови горчивината в гласа на приятеля си. Това не беше същият човек, когото бе познавал в Македония. Кириан Тракийски винаги беше жизнерадостен и безгрижен. Мъжът, който сега стоеше пред него, беше измъчен, предпазлив, подозрителен и почти бездушен.

— Заради нейното предателство ли стана Нощен ловец? — попита той.

— Да.

Джулиън затвори очи, изпълнен със състрадание и гняв заради приятеля си. В съзнанието си отново и отново виждаше Кириан такъв, какъвто беше преди векове. В очите му винаги имаше смях и дяволитост. Малцина хора обичаха живота като него. По природа щедър, добър и храбър, Кириан бе успял да спечели симпатиите на Джулиън, независимо че му се искаше да мрази разглезения и арогантен младеж. Обаче бе невъзможно човек да мрази Кириан.

— Какво ти стори Валерий? — попита Джулиън.

Хънтър си пое дълбоко дъх.

— Повярвай ми, не би искал да научиш подробностите.

Джулиън видя как приятелят му трепна, сякаш някакъв спомен се мярна в съзнанието му.

— Какво?

— Нищо — рязко отвърна Кириан.

Мислите на Джулиън се насочиха към съпругата на Кириан. Дребничка блондинка, Теона бе по-красива от Елена от Троя. Беше я виждал само веднъж, и то от разстояние. Но дори и така, веднага бе разбрал какво е привлякло приятеля му към нея. Тя притежаваше неустоима грация и сексапил.

Когато я срещна, Кириан бе едва двацет и две годишен и веднага се влюби в Теона, която бе с осем години по-възрастна от него. Нямаше значение какво казваха всички за нея, Кириан изобщо не ги слушаше. Той обичаше жена си с всяка фибра на тялото и душата си.

— Ами Теона? — попита Джулиън. — Разбра ли защо го е направила?

Хънтър пусна тубичката с мехлема обратно в аптекката.

— Каза, че го е направила, защото се е страхувала, че няма да мога да я защита.

Джулиън изруга.

— Моите мисли за нея бяха по-груби — каза тихо Кириан. — Знаеш ли, лежах там в продължение на седмици, опитвайки се да разбера какво имаше в мен, което тя мразеше толкова много, че да ме предаде на най-върлия ми враг. Дори не подозирах, че съм бил такова непоносимо копеле.

Кириан стисна зъби, като си спомни изражението на жена си, когато започна неговата екзекуция. Тя равнодушно бе срещнала погледа му и в очите ѝ нямаше и капчица разкаяние. Тогава бе осъзнал, че макар той да ѝ бе дал само най-доброто от себе си, въпреки че ѝ бе отдал цялото си сърце и душа, Теона никога не му бе дала нищо в замяна. Дори и доброта. Ако в очите ѝ се бе мярнал даже проблесък на разкаяние, мъничка искрица скръб... Но лицето на съпругата му изразяваше само нездраве любопитство.

Това бе сломило сърцето му. Щом Теона не бе успяла да го обикне след всичко, което бе направил за нея, значи със сигурност бе неспособен да събуди у никого това чувство.

Баща му е бил прав през цялото време.

„Никоя жена няма да се влюби в мъж с твоя произход и богатство. Приеми го. Винаги ще бъдеш просто една пълна кесия.“

И до днес сърцето му ридаеше от истинността на тези думи. Никога повече нямаше да позволи на жена да има такова влияние над него. Не желаше да допусне любовта или нещо друго да го заслепят дотолкова, че да забрави задълженията си. Дългът му бе по-важен от всичко.

А сега повече от всякога.

— Много съжалявам — каза тихо Джулиън.

Кириан сви рамене.

— Всички съжаляваме за нещо. — Той посегна да вземе скъсаната си и окървавена риза.

— Слушай — спря го приятелят му, — защо не си вземеш един душ, а аз ще ти дам някои от моите дрехи?

— Чака ме недовършен лов.

— Не се обиждай, Кириан, но изглеждаш ужасно. Вярно е, че много отдавна не съм се сражавал, но знам, че на пълен стомах и след гореща вана нещата са много по-лесни.

Хънтър се поколеба.

— Петнайсет минути?

— Побързай.

Кириан остави успокояващите водни струи да обливат нараненото му тяло. Нощта едва започваше, а той вече се чувстваше уморен. Рамото му пулсираше от болка, а и хълбокът му не беше добре. И все пак вниманието му бе фокусирано върху жената на долния етаж.

Защо бе толкова привлечен от нея? През вековете бе спасил безброй хора, но никога не бе чувствал към тях нещо повече от мимолетно любопитство.

Обаче тази жена с открит и честен поглед и очарователна усмивка вълнуваше сърцето му, което той бе обрекъл на изгнание още преди векове. Нямаше нужда от това. На Нощните ловци им бе забранено да поддържат сериозни връзки. Сексуалните им удоволствия бяха сведени до случайни еднократни контакти.

Бяха ги върнали към живота, за да вървят сами през годините. Всеки от тях го знаеше. Бяха се заклели да живеят по този начин. И досега това никога не го беше притеснявало. Само веднъж в дългия си живот бе чувствал това странно премаляване, когато жена му се бе усмихвала. Споменът го накара да изругае.

— О, стига, Кириан — каза си той, докато се къпеше. — Напусни тази къща, убий Дезидерий и се прибери у дома. Забрави, че изобщо си я срещал.

Преряза го болка при мисълта, че никога повече няма да я види.

Въпреки всичко знаеше какво трябва да направи. Това бе неговият живот и той не съжаляваше за вечерта, в която бе положил клетвата. Задълженията бяха неговото семейство. Клетвата му за вяност — неговата душа. Работата му бе неговата любов и така щеше да остане завинаги.

— Аманда?

Откъсвайки се от мислите за красивия Нощен ловец, младата жена погледна към седящата в креслото Грейс.

— Имаш ли нещо против да отидеш до детската стая и да ми донесеш един памперс? — попита Грейс. — Ако още веднъж изкача тези стълби, може изобщо да не успее да се върне.

Аманда се засмя.

— Разбира се. Ей сега се връщам.

Аманда се качи на горния етаж и пое по коридора. Мина край банята точно когато Хънтър излизаше от нея, увивайки хавлията около ханша си.

Двамата се сблъскаха. Кириан я хвана за раменете, за да не падне, и очите му леко се разшириха, когато я позна.

Аманда замръзна на място, като си даде сметка, че сребърната ѝ късметлийска гривна се е закачила за хавлиената кърпа. Нещо по-лошо — видът на голото му тяло със загоряла кожа и усещането за силните му ръце върху раменете ѝ я накараха да премалее от желание.

Сърцето ѝ се разтуптя от мощта, която излъчваше мускулестата му фигура, от аромата на топлата му, чиста кожа. Мократа му коса бе пригладена назад, разкривайки лице с толкова изваяни черти, че тя се съмняваше, че може да има по-красив мъж.

Черните му очи с греховно дълги мигли се взряха в нейните. От неприкритото желание, което видя в тях, я заля гореща вълна, а после я полазиха студени тръпки. Той я гледаше така, сякаш я изпиваше с поглед, и честно казано, тя искаше да бъде погълната от него. Напълно. Изцяло. И то с удоволствие.

— Е, това вече е интересно — каза Хънтър с леко развеселен глас.

Аманда не знаеше какво да направи, стоейки там с китка, озовала се опасно близо до внезапно появилата се издутина под хавлията. Защо двамата винаги се оказваха свързани помежду си? Погледът ѝ се плъзна по множеството белези, покриващи тялото му, и тя се запита колко ли от тях се дължаха на изтезанията, за които бе споменал на Джулиън.

— Повечето — прошепна Кириан, като протегна ръка и обхвана с длан тила ѝ.

Аманда почувства как пръстите му галят косата ѝ. Другата му ръка леко стисна рамото ѝ.

— Какво? — попита тя, като го погледна в очите.

— Повечето от тях са от римляните.

Младата жена се намръщи.

— Откъде знаеш какво си мисля?

— Подслушвам мислите ти по същия начин както ти подслушваше разговора ми с Джулиън.

При мисълта за психическите му способности по гърба ѝ полазиха студени тръпки.

— Можеш ли да правиш това?

Той кимна утвърдително, без да я гледа, взирайки се в ръката си, заровена в косата ѝ, сякаш запечатваше в паметта си усещането за нейната мекота. Погледът му се върна толкова бързо на лицето ѝ, че тя направо ахна от изненада.

— И в отговор на въпроса, който се страхуваш да зададеш дори и наум — единственото, което трябва да направиш, е да преместиш ръката си и ще разбереш.

— Какво ще разбере?

— Дали изглеждам толкова привлекателен без хавлията, както и с нея.

Лицето на Аманда пламна, когато Хънтър изказа на глас онова, което тя се боеше да си помисли. Преди да успее да помръдне, той я пусна, остави хавлията да падне и тя увисна на гривната ѝ. Аманда зяпна при вида на чисто голия Кириан.

Неговото стегнато и хармонично развито тяло беше като изваяно. И тя бързо си даде сметка, че кожата му навсякъде е златиста. Това не беше слънчев загар, а естествения ѝ цвят.

Отчаяно го желаше. Единственото, за което можеше да мисли, бе да го заведе в спалнята и да го почувства върху себе си, а после и под себе си през останалата част от нощта. О, какви неща искаше да направи с този мъж.

Тъглчетата на устата му се извиха в лека усмивка и по блясъка в очите му Аманда разбра, че той пак е прочел мислите ѝ. Хънтър се наведе напред, така че лицето му докосна бузата ѝ, а дъхът му опари шията ѝ.

— Древните гърци никога не са имали проблем с голотата на обществено място — прошепна той в ухото ѝ.

Гърдите ѝ се напрегнаха. Кириан бавно протегна ръка и повдигна брадичката ѝ. Той се взря в очите ѝ, сякаш се опитваше да

открие нещо в ума ѝ. Преди тя да успее да помръдне, устните му покриха нейните.

От гърлото на Аманда се изтръгна глух стон. Тази целувка бе различна от предишната. Беше деликатна, нежна и разпали кръвта ѝ. Хънтър отдели устни от нейните и с върха на езика си прокара огнена пътечка от брадичката чак до ямката на шията ѝ. Тя обгърна с ръце голите му рамене и се притисна към него с цялото си тяло.

— Ти си изключително съблазнителна — прошепна Кириан, като проследи с езика си извивката на ухото ѝ. — Но имам работа за вършене, а и ти мразиш всички, които не са хора, и всичко свръхестествено. — Той се отдръпна и я изгледа с копнеж. — Жалко.

Хънтър откачи хавлията от гривната ѝ, метна я на рамо и се отправи към спалнята. Младата жена стисна зъби при вида на великолепните му задни части. Пламнала от страст, тя гледа след него, докато той не затвори вратата.

Тогава изведнъж си спомни за памперса. Едва си бе помислила за него, когато Кириан отвори вратата, хвърли ѝ един памперс и отново я затвори.

Хънтър се облегна на затворената врата, борейки се с бушуващото в него желание. То бе диво, неистово и го караше да копнее за неща, които знаеше, че никога не би могъл да има. Неща, които можеха само да го наранят още повече. А той бе наранен толкова, че да му стигне за десет хиляди живота. Трябваше да я прогони от мислите си. Но докато стоеше там, самотата го налегна с още по-голяма сила.

„Твърде често се оставяш да те води сърцето, момче. Един ден то ще те отведе до гибел.“ Той трепна при спомена за предупреждението на баща си. Тогава никой от тях нямаше представа колко верни ще се окажат тези думи след време.

„Аз съм Нощен ловец.“

Необходимо бе да се съсредоточи върху това. Той беше единственият, който стоеше между Аманда и нейното унищожение. Дезидерий бродеше навън и той трябваше да го спре. Но това, което наистина искаше да направи, бе да слезе долу, да вземе Аманда на ръце и да я отнесе в дома си, където цяла нощ да изследва всеки сантиметър от тялото ѝ с устните си, с ръцете си. С езика си.

— Аз съм такъв глупак — изръмжа Кириан, като се застави да облече дрехите, които Джулиън бе оставил за него.

Повече нямаше да мисли за нея или за миналото си. Имаше призвание. Призвание, което не можеше да бъде пренебрегнато. Той беше защитник. И щеше да живее и да умре като защитник, което означаваше, че физическите удоволствия с жена като Аманда му бяха абсолютно забранени.

Няколко минути по-късно, облечен с чифт дънки на Джулиън и черен пуловер с остро деколте, Кириан излезе от стаята с праметната на ръката кожено яке и слезе долу, където го чакаше приятелят му заедно с Грейс, Аманда и децата.

Джулиън му подаде малка книжна торба.

— Гледай ти — възкликна Хънтър, като я взе. — Благодаря, татенце. Обещавам да бъда послушен и да се държа добре с другите деца.

Приятелят му се засмя.

— Умник.

— По-добре отколкото тъпак.

Лицето му стана сериозно, когато погледна Аманда и го заля вълна от изгарящо желание. Какво имаше в нея, което го караше, щом я погледне, да не мисли за нищо друго, освен за вкуса на устните ѝ? За усещането на топлото ѝ тяло в ръцете му?

Кириан се прокашля и каза:

— Гледай тя да остане тук до сутринта. Деймоните не могат да влязат без покана.

— Ами утре вечер? — попита Грейс.

— Дотогава Дезидерий трябва да е мъртъв.

Джулиън кимна в знак на съгласие.

Хънтър се обърна да си тръгне, но преди да успее да стигне до вратата, Аманда го спря, като нежно сложи ръката си върху неговата.

— Благодаря ти — каза тя.

Той наведе глава към нея. „Тръгвай.“ Защото ако не го направеше, можеше просто да отстъпи пред настойчивото желание, което го изгаряше.

Той погледна край Аманда към съпругата на Джулиън.

— Беше ми приятно да се запознаем, Грейс.

— На мен също, командире.

Когато се насочи към вратата, Аманда отново го хвана и го обърна към себе си. Преди да разбере какво смята да прави, тя го целуна по бузата.

— Бъди внимателен — прошепна тя и се отдръпна.

Слисан, той успя само да примигне. Но това, което го трогна най-много, бе загрижеността, която видя в кристално сините ѝ очи и която почувства, че идва от сърцето ѝ. Тя наистина не искаше той да пострада.

„Дезидерий чака.“

Тази мисъл прониза съзнанието му. Трябваше да тръгва. И псе пак да се отдели от нея бе най-трудното нещо, което му се бе налагало да направи.

— Всичко хубаво, сладкишче — каза ѝ Хънтър.

— Сладкишче? — обидено попита тя.

Той се усмихна.

— След думите ти „бик за разплод, облечен в черна кожа“ си помислих, че и аз ти дължа комплимент. — Кириан потупа леко ръката ѝ и след това неохотно я свали от рамото си. — Вече е почти осем часът, по-добре иди да се обадиш на сестра ти.

Щом пусна ръката ѝ, той веднага почувства липсата ѝ. Хънтър замени многозначителен поглед с Джулиън. Това щеше да бъде последният път, когато се виждаха, и двамата го знаеха.

— Довиждане, братко.

— Довиждане, братле — отвърна Джулиън.

Кириан се обърна, отвори вратата и се запъти сам към колата си. Щом се качи в нея, не можа да устои и погледна назад. Въпреки че не видя Аманда, усети как тя стои от другата страна на вратата, загледана след него.

Не можеше да си спомни кога за последен път някой е съжалявал, че той си тръгва. Нито си спомняше някога да е чувствал такава безумна необходимост на всяка цена да задържи една жена при себе си.

[1] Американска рок хрупа, основана през 1964 г. — Б.пр. ↑

[2] Има се предвид Френския квартал на Ню Орлиънс. — Б.пр. ↑

[3] Брат (гр.). — Б.пр. ↑

[4] Гръцкото название на Абадон, който според древната юдейска митология е демон, поглъщащ и безследно унищожаващ гробовете. Наричан е още Ангел на бездната. През Средновековието името му често е употребявано като синоним на Сатаната. — Б.пр. ↑

След като Кириан си тръгна, Аманда позвъни на Табита и я увери, че е в безопасност, а след това си взе набързо душ и облече клина и суитчъра, които ѝ зае Грейс. Седна на дивана с чиния спагети, а Грейс и бебетата отидоха да спят.

Джулиън дойде от кухнята, подаде ѝ една кока-кола и седна в креслото.

— Добре — каза той. — Откъде да започна?

Аманда дори не се замисли.

— От самото начало. Искам да знам какво точно представляват Нощните ловци и деймоните. Откъде са се появили аполитите? Как точно са свързани тези три вида?

Джулиън се засмя.

— Пристъпваш направо към същността, така ли? — Докато размишляваше как най-добре да отговори на въпросите ѝ, той въртеше в ръцете си чашата си със студен чай. — В такива моменти ми се иска Омировата „Кинигостия“ да бе оцеляла.

— Какво е когно... каквато и да е там думата?

Джулиън отново се засмя, после отпи глътка чай.

— Тя представляваше историята за зараждането на Кинигстосите, Нощните ловци, и щеше да отговори на повечето ти въпроси за тях. Тази книга описваше подробно възхода на двете раси, които някога са доминирали на планетата — хората и аполитите.

Аманда кимна.

— Добре, знам откъде са произлезли хората, ами аполитите?

— Преди цяла вечност Аполон и Зевс се разхождали по улиците на Тива, когато внезапно Зевс обявил величието на човешката раса. Той нарекъл хората „земния апогей на съвършенството“. Аполон изсумтял подигравателно и отвърнал, че човешката раса се нуждае от още много подобрения. Той се похвалил, че лесно може да създаде по-добра раса. Зевс го приканил да го докаже. И така Аполон намерил една нимфа, която се съгласила да износи неговите деца.

След три дни се родили първите четирима аполити. След още три дни те достигнали зряла възраст и три дни по-късно били готови да управляват света.

Аманда избърса устните си със салфетка.

— Значи аполитите са децата на Аполон. Разбрах. А какво е направило някои от тях деймони?

— Би ли проявила търпение? Нали ти разказвам историята — каза Джулиън търпеливо, както със сигурност говореше на своите студенти. — Тъй като аполитите превъзхождали прекалено много хората със своя интелект, красота и сила, Зевс ги заточил на остров Атлантида, където се надявал, че те ще живеят в мир. Не знам дали си чела „Диалозите“ на Платон...

— Не се обиждай, но през цялото си следване избягвах хуманитарните дисциплини.

Младият мъж се усмихна.

— Както и да е, повечето от това, което Платон е написал за Атлантида, е вярно. Те били агресивна раса, която искала да властва на земята и в крайна сметка и на Олимп. Аполон нямал нищо против, тъй като щял да стане върховен бог, в случай че спечелят.

Аманда знаеше до какво е довело това.

— Обзалагам се, че старият Зевс е бил във възторг от това.

— Направо бил очарован — каза саркастично Джулиън. — Но не и наполовина колкото бедните гърци, които били постоянно тормозени от аполитите. Макар че им било дошло до гуша, те си дали сметка, че се борят за загубена кауза. Така че измислили план да привлекат Аполон на своя страна. Гърците избрали най-красивата жена, която някога се е раждала — Риса, да стане негова любовница.

— По-красива ли е била от Елена от Троя?

— Това се е случило много преди Елена и да, според писанията, тя била най-красивата жена, която някога се е раждала. И така, верен на себе си, Аполон не могъл да устои на нейния чар. Той се влюбил в нея и тя го дарила със син. Когато научила това, царицата на аполитите изпаднала в ярост и изпратила група убийци да затрият майката и детето. За да избегне отмъщението на Аполон, царицата поръчала на мъжете да го извършат по такъв начин, че да изглежда, сякаш ги е убил някой див звяр.

Аманда тихо подсвирна, досещайки се какво се е случило след това.

— Аполон е разбрал.

— Да, и направо побеснял. Виждаш ли, Аполон е богът на епидемиите. Той унищожил Атлантида и щял да унищожи до крак всички аполити, ако не го била спряла Артемида.

— Защо го е направила?

— Защото аполитите били негова плът и кръв. Ако ги унищожал, щял да унищожи себе си и света, какъвто го познаваме.

— О! — възкликна Аманда с разширени от страх очи. — Това би било много лошо. Радвам се, че го е спряла.

— Същите чувства изпитали и другите богове. Но все пак Аполон жадувал за отмъщение. Той лишил аполитите от слънцето, така че никога да не види отново някой от тях и да си спомни за предателството им. Тъй като те били направили да изглежда така, сякаш див звяр е убил Риса, дал им животински черти — издължени кучешки зъби, изострени сетива...

— Ами силата и бързината им?

— Те вече ги притежавали, заедно с други психически способности, които Аполон не можел да им отнеме.

Като чу това, Аманда се намръщи.

— Мислех, че боговете могат да правят всичко, което си поискат. Не е ли в това смисълът да си бог?

— Невинаги. Те си имат закони и ги спазват също като нас. Но в случая с психическите способности — щом бъде отворен този канал, той никога не може да бъде затворен. Ето защо, когато Касандра го отхвърлила, Аполон не ѝ отнел дарбата да пророкува, с която я бил дарил, а направил така, че никой да не вярва на пророчествата ѝ.

— Да, това звучи логично. — Аманда отпи от колата си. — Добре, значи аполитите притежават психически способности, силни са и не могат да се показват на слънце. А какво ще кажеш за пиенето на кръв? Правят ли го или не?

— Да, но само от друг аполит. Всъщност, заради проклятието на Аполон, те трябва да пият кръв един от друг на всеки няколко дни, иначе ще умрат.

— Пфу! — възкликна Аманда, като сбърчи нос. — Това е гадно. — Тя потръпна при мисълта да ти се налага да живееш по такъв начин.

— Някои от тях обаче пият човешка кръв, нали?

Джулиън се поколеба за момент.

— Не съвсем. Ако се превърнат в деймони, те пият кръв от хората, но целта им не е кръвта, а душата.

Аманда повдигна изненадано вежда, а по гърба ѝ полазиха тръпки. Явно Кириан не се беше пошегувал затова. Страхотно.

— Защо се нуждаят душите ни?

— Аполитите живеят само три пъти по девет години. На двайсет и седмия си рожден ден те умират много бавно и мъчително, като телата им буквално се разпадат на прах в продължение на двайсет и четири часа.

Този път младата жена видимо се сви при представата за това.

— Какъв ужас! Предполагам, поуката от тази история е да не разгневяваме бога на епидемиите.

— Да — отвърна мрачно Джулиън. — За да избегнат съдбата си, повечето аполити се самоубиват в навечерието на рождения си ден. Други решават да се превърнат в деймони. По този начин те отлагат присъдата си, като поглъщат човешки души. Колкото време задържат душата, толкова време живеят. Проблемът е, че човешката душа не може да съществува в тялото на аполит и започва да умира почти веднага, щом попадне в него. Ето защо, за да поддържат живота си, деймоните са принудени да ловят хора на всеки няколко седмици.

Аманда потръпна при мисълта колко ли ужасна бе съдбата на хората, убити от аполити — да загубят както живота си, така и душата си.

— Какво се случва с душите, които умират?

— Те са загубени завинаги. Затова съществуват Нощните ловци. Тяхната задача е да се опитат да открият деймоните и да освободят душите, преди те да изчезнат.

— А те доброволно ли вършат това?

— Не, по-скоро тях ги избират.

Аманда се намръщи още повече.

— Как ги избират?

Джулиън отпи още една глътка чай. Той погледна замислено към пода и тя видя странна светлина в очите му, сякаш си спомняше нещо от собственото си минало. Нещо болезнено.

— Когато някой пострада от ужасна несправедливост — каза тихо, — душата му надава такъв силен писък, че той отеква в дворците на Олимп. Като чуе този вопъл, Артемида отива при човека и му предлага сделка. За да може да отмъсти на онзи, който го е наранил, човекът полага клетва за вяност пред нея и става част от нейната армия, която се сражава срещу хищните деймони.

От тази информация дъхът на Аманда секна.

— Откъде знаеш всичко това?

Джулиън вдигна очи и напрегнатият му поглед сякаш я опари.

— Понеже душата ми изкрещя в деня, когато децата ми умряха. Омразата и болката в очите му я накараха да преглътне мъчително. Чувствата му бяха толкова силни, че сърцето ѝ се сви от жал за него.

— Артемида дойде ли при теб, за да ти предложи сделка?

— Да, и аз ѝ отказах.

— Защо?

Той извърна очи.

— Трябваше да отмъстя на друг бог, а знаех, че тя няма да позволи това.

Аманда бе запозната подробно с историята за заключването му със заклинание в книгата. Но сега повече я интересуваше Хънтър.

— Кириан е продал душата си, за да отмъсти на съпругата си, нали?

Джулиън кимна утвърдително.

— Но не го съди твърде строго.

— Аз не го съдя — призна си чистосърдечно тя. Аманда не знаеше какво е преживял Кириан и докато не разбере, нямаше да заклеява решението му. — Каж ми, Джулиън, има ли начин Нощните ловци да си върнат душите?

— Да, но почти никой не го е постигнал, а и изпитанието е уникално за всеки Нощен ловец.

— Което означава, че не можеш да ми кажеш как може да бъде освободен Кириан.

— Означава, че нямам никаква представа как може да бъде освободен.

Аманда кимна, докато мислите ѝ се насочиха към друг въпрос.

— Нощните ловци също ли са принудени да пият кръв?

— Не. Тъй като те първоначално са били хора, не им се налага да го правят. Плюс това, ако трябваше да се грижат за намирането на кръв, това би попречило на способността им да преследват деймоните.

— Тогава защо имат издължени кучешки зъби?

— За да могат успешно да преследват и убиват деймоните, на тях са им дадени същите животински черти. Издължените кучешки зъби са неразделна част от това.

Обяснението ѝ се стори разумно.

— Затова ли слънчевата светлина е смъртоносна и за Нощните ловци?

— Нещо такова, но в техния случай това е свързано повече с факта, че служат на богинята на Луната Артемида и поради тази причина Аполон не може да ги понася.

— Това не е честно.

— Боговете рядко са честни.

Няколко часа по-късно Кириан седеше в колата си и проклинаше предателските си мисли. Аманда продължаваше да бъде пред очите му. Чуваше нейния мек, нежен глас. Чувстваше тялото ѝ, притиснато в неговото, и меките ѝ гърди под дланите си. Толкова отдавна не бе желал така силно някоя жена. Смяташе, че е погребал тази част от себе си в нощта, когато се бе превърнал в Нощен ловец. През вековете от време на време бе усещал леко влечение към някоя жена, но се бе научил да го контролира. Беше се научил да го потиска.

Сега тези отдавна забравени чувства бяха събудени от докосването на една изкусителка, което бе фатално за собственото му благополучие. Мислите за нея го разсейваха. Измъчваха го. Той я искаше по начин, който граничеше с отчаянието.

Защо? Какво имаше в тази жена, което го караше да я жадува толкова много? Не знаеше нищо за нея, освен че имаше страхотно чувство за хумор и невероятно самообладание дори в опасни ситуации. Въпреки това той копнееше за нея както за никоя друга жена, дори повече, отколкото за съпругата си. В това нямаше никакъв смисъл.

Хънтър изключи двигателя, слезе от колата и влезе в дома си. Хвърли ключовете на кухненския плот и застина. В къщата цареше

пълна тишина, нарушавана единствено от леко тракане, което идваше от горния етаж.

Кириан мина през тъмните стаи, изкачи богато украсеното с дърворезба махагоново стълбище и стигна до кабинета си. Под затворената врата се процеждаше светлина и образуваше светла ивица върху персийската пътека.

Той натисна безшумно дръжката и отвори вратата.

— Ник, какво правиш тук, по дяволите?

Като изруга силно, неговият скуайър скочи от въртящия се стол пред бюрото му. Кириан едва потисна смеха си при вида на двуметровия младеж, който бе готов да го убие. Сините очи на Ник хвърляха мълнии, а отдавна небръснатата му долна челюст нервно потрепваше. Ник прокара пръсти през дългата си до раменете тъмнокестенява коса.

— Господи, Кириан, няма ли да се научиш да вдигаш малко шум, когато се движиш? Изкара ми акъла.

Хънтър равнодушно сви рамене.

— Мислех, че искаше да си тръгнеш по-рано.

Ник завъртя стола към себе си, седна отново на него и се намести до бюрото.

— Така смятах, но реших да завърша проучванията си за Дезидерий.

Кириан се усмихна. Може Ник Гошей да бе луда глава и през повечето време да бе един саркастичен досадник, но на него можеше да се разчита. Именно затова го бе избрал за свой скуайър и го бе посветил в тайната на Нощните ловци.

— Научи ли нещо?

— Може да се каже. Разбрах, че той е на около двеста и петдесет години.

Кириан удивено вдигна вежди. Доколкото знаеше, нямаше деймон, който да е живял толкова дълго.

— Как е възможно това?

— Не знам. Нощните ловци постоянно го преследват, а той постоянно ги убива. Изглежда твоят малък приятел обича да ви кара да страдате. — Ник отново се взря в екрана на компютъра. — В базата данни на Ахерон няма информация за начина му на действие, а когато говорих по-рано с него, той ми каза, че няма представа откъде се е взел

Дезидерий, нито кои са били неговите жертви. Обаче продължаваме да го проучваме.

Хънтър кимна.

— Между другото — каза Ник, като погледна през рамо, — изглеждаш ужасно.

— Очевидно е така, защото всички, които видях тази вечер, ми го казаха.

Ник се усмихна, но усмивката му помръкна, когато видя с какво е облечен Кириан.

— Защо не си в облеклото си за лов на деймони?

На Кириан не му се искаше да подхващат тази тема.

— Като заговорихме за това, искам днес да ми купиш ново кожено яке.

Сините очи на Ник потъмняха от подозрение.

— Защо?

— Старото има дупка на рамото.

— Откъде се е появила?

— Бях нападнат, откъде другаде?

Ник не изглеждаше никак доволен от тази новина.

— Добре ли си?

— Не изглеждам ли добре?

— Не, изглеждаш ужасно.

Нищо не можеше да се скрие от Ник.

— Всичко е наред. Сега защо не отидеш да поспиш в една от стаите за гости? Вече е четири часът сутринта.

— След малко. Първо искам да приключа с това. Пък и съм на път да открия какво е направил Залеза, за да вбеси Аш.

Хънтър чу звуковия сигнал на компютъра, който известяваше, че Ник е получил ново съобщение.

— Кажи на Джес да престане да дразни Аш, преди да пострада.

Ник се намръщи.

— Джес?

— Истинското име на Залеза е Уилям Джесъп Брейди. Мислех, че го знаеш.

Ник се засмя.

— Бога ми, не. Обаче познавам няколко скуайъри, които ще ми платят луди пари, за да научат тази информация. — В сините му очи

проблесна любопитство. — Роуг също не е истинското име на Роуг, нали?

— Не. Той се казва Кристофър „Кит“ Боуги.

Ник подсвирна възхитено.

— О, това вече наистина струва сериозни пари.

— Не — поправи го Кириан. — Това ще ти струва сериозен пердах, ако Роуг разбере, че го знаеш.

— Да, това е сигурно. Ще си го сложа в папката с компромати, в случай че някога ми потрябва услуга от някой Нощен ловец.

Кириан поклати глава. Момчето бе непоправимо.

— Ще се видим довечера.

— Да, до довечера.

Хънтър затвори вратата и тръгна по дългия коридор към спалнята си. Огромната разкошно мебелирана стая го посрещна с тъмните си приглушени цветове, които не дразнеха чувствителните му към светлината очи. Ник бе запалил трите свещи на малкия стенен свещник и пламъчетата им блещукаха на фона на тапетите в бургундско червено. Тази стая бе убежището на Кириан от светлата част на денонощието.

След като бе купил старата къща в довоенен неокласически стил, той веднага бе наредил да бъдат запечатани и покрити прозорците. Никой Нощен ловец не би спал охотно в помещение, където случайно би могла да проникне слънчева светлина.

Кириан съблече дрехите си и легна в голямото легло, което използваше от четиринайсети век, но тревожните мисли не му даваха мира. Дезидерий му се беше изплъзнал и през следващите няколко дни щеше да стои далече от него.

Мамка му! Обаче нищо не можеше да направи. Нищо, освен да чака и да бъде готов, когато деймонът се появи. Поне бе спокоен, че Дезидерий ще преследва първо него. Това щеше да му даде време да осигури безопасност за Аманда и Табита.

Аманда.

Името ѝ се въртеше в съзнанието му заедно е образа на яркосините ѝ очи. От допира на хладните копринени чаршафи незабавно почувства напрежение в слабините. Той простена от болката, която го изгаряше дълбоко.

— Тя не е моя — прошепна.

И по волята на всички богове на Олимп никога нямаше да бъде,
без значение колко силно я желаше с онази частица от сърцето си,
която му бе останала.

Аманда изстена, когато почувства една топла, силна ръка да се плъзга по голия ѝ корем и после към бедрото. Обхваната моментално от изгаряща страст, тя инстинктивно отвърна на ласката.

Кириан я обърна по гръб и покри устните ѝ със своите. Главата ѝ се замая от ласките му, от усещането за силата му. Никога досега не бе изпитвала нещо по-приятно от докосването на езика му или от начина, по който стегнатото му тяло се плъзгаше върху нейното. Пламенното ѝ желание се разгоря още повече.

Целувката му бе ожесточена и страстна, и въпреки това необичайно нежна. Като затвори очи, тя вдъхна пикантния аромат на кожата му и вкуси топлината на устните му. Аманда прокара пръсти през копнинено меката му златиста коса, очарована от начина, по който къдриците му се увиваха около пръстите ѝ.

Кириан се отдръпна назад и я погледна с такъв неистов глад, че тя усети как тялото ѝ пламна, когато великолепните мускули на раменете му заиграха под дланите ѝ.

— Ти ще бъдеш моя — яростно заяви Хънтър с властен тон.

— И ти ще бъдеш мой — отвърна тя с усмивка и обви бедра около тесния му ханш.

Дъхът ѝ секна от усмивката му, която разкри издължените му кучешки зъби. Като я прегърна, Кириан се претърколи по гръб и я притегли върху себе си. Аманда прехапа устни, като се взря в красивото му лице и почувства стегнатото му, мъжествено тяло между бедрата си. Преизпълнена от желание, тя започна да търка слабините си в твърдата му възбуда, а той простена в отговор на ласките ѝ.

Хънтър я огледа с жаден поглед, след това протегна ръце и обхвана гърдите ѝ с топлите си длани. Когато ги стисна нежно, тя покри ръцете му със своите.

— Бих могъл да те гледам цялата нощ — прошепна Кириан.

Аманда нямаше нищо против, защото самата тя с удоволствие би го гледала да се разхожда гол около нея до края на живота си.

Походката му... Тялото му... Това бе повече, отколкото една смъртна можеше да понесе.

Той повдигна ханша ѝ и я придърпа по-близо.

Аманда се подпря на ръцете си и се наведе над него, а косата ѝ се спусна от двете страни на лицето ѝ, образувайки тъмен балдахин над тях.

— А сега искам това. — Кириан обхвана с длани лицето ѝ и го придърпа към себе си, за да я целуне. Устата му покри нейната и той леко смукна долната ѝ устна между зъбите си.

От гърлото на младата жена се изтръгна стон, когато той плъзна ръката си от гърдите към слабините ѝ.

— А ето какво искам най-много. — Той пхна два пръста в най-интимната част на тялото ѝ.

Аманда извика от удоволствие, докато пръстите му безжалостно я възбуждаха — плъзгаха се навътре и навън, въртяха се, разпалвайки в нея изгаряща страст.

Кириан отдръпна устните си от нейните и попита:

— А сега ми кажи какво искаш ти.

— Теб — прошепна тя.

— Тогава ще ме имаш. — Той я хвана за бедрата и притисна слабините ѝ към твърдия си член.

Аманда прехапа долната си устна в очакване да го почувства в себе си. Да почувства как я изпълва цялата, докато споделят най-интимното си преживяване. Усети как членът му се притиска в клитора ѝ. И точно в момента, когато бе сигурна, че ще се плъзне в нея, чу алармата на часовника.

Аманда се стресна и се събуди.

Все още замаяна от съня, тя огледа непознатата стая и ѝ отне цяла минута, за да си спомни, че бе заспала в детската стая в дома на Грейс. Нима това е било само сън? Но всичко ѝ бе изглеждало толкова истинско. Можеше да се закълне, че все още чувства ръцете на Кириан върху тялото си, горещия му дъх върху шията си.

— О, колко е несправедливо — промърмори младата жена, стана от леглото и изключи алармата. Тъкмо бе започнало да става наистина хубаво.

Как може да е било само сън? Просто сън за тайнствен непознат, който криеше болката си зад язвителни забележки и имаше толкова

тъмни и смъртоносни очи, които я заплениваха. Като се помъчи да забрави силните си подсъзнателни преживявания, Аманда се загърна с робата, дадена ѝ от Грейс, и се отправи към банята.

— Откъде се взе това? — попита Грейс.

Аманда спря в коридора, чувайки разговора между Джулиън и съпругата му на долния етаж.

— Предполагам, че Кириан ги е оставил — отговори Джулиън.

Като се прозяваше, младата жена слезе по стълбите и ги откри да стоят във всекидневната, заобиколени от пазарски торбички и кутии. Джулиън вече бе облечен за работа със сиво-кафяв панталон и пуловер. Грейс носеше широка синя нощница за бременни, а Никлос дърпаше и късаше парченца от книжната торба до нея.

— Какви са всички тези неща? — попита Аманда.

Джулиън вдигна рамене.

— Прав си — каза Грейс, откривайки бележка в една от торбичките. — От Кириан са. — Тя прочете бележката и се засмя. — Единственото, което е написал, е: „Благодаря за лейкопласта“. — Грейс подаде бележката на съпруга си.

Като прочете бележката, Джулиън въздъхна дълбоко:

— По наше време беше обичайно да се носят подаръци, когато отидеш на гости на приятел. Но не толкова много, дявол да го вземе. — Той прокара ръка през косата си, разглеждайки купчината подаръци. — Кириан винаги е бил щедър, но... по дяволите! — повтори той. — Предполагам, че снощи се е върнал и ги е оставил, докато сме спали.

Аманда бе изумена. Това приличаше на Коледа... у Рокфелер. Тя видя как Грейс извади десетки играчки за близнаците. Кукли за Ванеса, строителни кубчета за Никлос. Влакче и дървено конче.

От една торба Грейс извади малка кутийка.

— Това е за теб — каза тя, като я подаде на Джулиън.

Той отвори кутийката и пребледня. Съпругата му надзърна в кутийката и ахна:

— Това е пръстена ти на пълководец.

Аманда се приближи, за да погледне пръстена. Също като при този на Хънтър, горната му част представляваше плосък рубин, в който бе инкрустиран меч от диаманти, обграден от смарагдови лаврови листа.

— Прилича на пръстена, който носи Кириан. Само че на неговия има и корона от сапфир.

Джулиън кимна.

— Неговият носи царския печат, докато моят е строго военен.

Объркана, Аманда вдигна очи към него.

— Царския?

— Кириан беше принц — каза той простичко. — Единствен наследник на трона на Тракия.

Младата жена зяпна от изненада.

— Римляните са разпънали царския наследник? Не смятах, че са имали право да направят това.

Джулиън стисна челюсти.

— Теоретически е така, но бащата на Кириан се отказа от него в деня, в който той се ожени за Теона.

— Защо? — попита Аманда.

— Защото тя беше хетера. — Той видя как тя озадачено се намръщи и добави: — Това са жени от по-нисшата класа, обучени да забавляват и да бъдат компаньонки на богатите мъже.

— Аха — каза младата жена, разбирайки най-сетне какво е ядосало семейството му. — Той компаньонка ли си е търсил, когато я е срещнал?

Джулиън поклати отрицателно глава.

— Кириан я срещна по време на пиршеството у един приятел и бе запленил от нея. Той се кълнеше, че това е любов от пръв поглед. Всички се опитахме да му обясним, че тя се интересува единствено от богатството му, но той отказа да се вслуша в думите ни. — Джулиън се засмя горчиво: — Тogaва той често постъпваше така. Баща му го обожаваше. Но когато разбра, че Кириан е развалил годежа си с македонската принцеса, за да може да се ожени за Теона, Алкис изпадна в ярост и му каза, че царят не може да управлява редом с проститутка. Двамата се скараха и в крайна сметка Кириан напусна двореца на баща си и отиде право при Теона, а час по-късно се ожени за нея. Като научи това, Алкис заяви, че Кириан е мъртъв за него.

При тези думи сърцето на Аманда се сви от жал.

— Значи той се е отказал от всичко заради нея?

Джулиън мрачно кимна.

— Най-лошото е, че Кириан никога не ѝ изневери. Никой от вас не може наистина да разбере какъв подвиг бе това. В онези дни такова понятие като моногамията изобщо не съществуваше. Беше абсолютно нечувано мъж, особено с такова богатство и произход, да бъде верен на съпругата си. Но след като се ожени за Теона, той никога не пожела друга. Дори не погледна друга жена. — Очите на Джулиън гневно заблестяха. — Той наистина живя и умря за нея.

Сърцето на Аманда се сви от жал за Хънтър, сякаш изпита болката, която той сигурно още чувстваше.

Грейс подаде на приятелката си три торбички, в които имаше кутии, обвити с луксозна хартия.

— Тези са за теб.

Аманда отвори най-голямата кутия. Вътре имаше бутикова рокля. Тя прокара ръка по меката, тъмносиня коприна. Никога не бе докосвала нещо подобно. Като погледна в останалите торби, откри обувки и други кутии с марката на „Виктория Сикрет“. С поруменяло лице, младата жена не посмя да ги отвори пред Джулиън и Грейс. Не можеше да рискува, освен ако не искаше да умре от срам.

— Откъде знае размера ми? — попита тя, като погледна етикета на роклята.

Джулиън сви рамене. Аманда замръзна, като видя бележката, адресирана до нея. Почеркът бе елегантен и четлив.

„Съжалявам за пуловера ти. Благодаря ти, че се държа толкова добре.

Хънтър.“

Аманда се усмихна, макар да се почувства малко наранена от факта, че той все още отказваше да използва истинското си име, като общуваше с нея. Без съмнение това беше неговият начин да поддържа дистанция между тях. Така да бъде. Кириан имаше право на уединение. Правото да живее опасно безсмъртния си живот, без каквито и да е близки отношения с хората. Ако искаше да остане Хънтър за нея, тя щеше да уважи неговото решение.

И все пак, след всичко, което бяха преживели миналата нощ...

Дълбоко в сърцето си Аманда чувстваше, че е без значение какво име използва той. Тя знаеше истината за него. Като събра подаръците си, тръгна обратно към стълбите, за да се приготви за работа, но това, което наистина ѝ се искаше, бе да благодари на Хънтър за неговата любезност.

След като си взе душ, Аманда отвори всичките си подаръци и откри цяло съкровище от секси бельо. Кириан ѝ бе купил сини копринени чорапи и колан с жартиери в същия цвят. Никога досега не бе притежавала или носила такъв, затова ѝ отне няколко минути, докато разбере как да си го сложи. Копринен сутиен и прашки в тон с него допълваха „тоалета“. Хм, за мъж, който искаше да запази дистанция, той определено бе избрал за нея нещо доста лично. Но пък, от друга страна, Хънтър бе пълна загадка.

Младата жена замислено прехапа устни, като посегна към роклята. Новото бельо я караше да се чувства невероятно женствена и нежна и по гърба ѝ премина тръпка, когато си помисли, че Кириан го е докосвал.

Беше изключително еротично да знае, че ръката му вероятно е галила деликатната дантела на прашките, които сега интимно прилепваха между бедрата ѝ, че пръстите му са опипвали чашките на сутиена, които сега обхващаха гърдите ѝ. Как ѝ се искаше той да е тук, за да я съблече, да я докосва толкова интимно като бельото.

Аманда рязко си пое въздух, като си представи как тъмните му очи ще се премрежат, когато я вземе в обятията си и започне да я люби. Гърдите ѝ се напрягнаха само при мисълта за това.

Тя взе роклята от леглото и я притисна до тялото си. За един кратък миг ѝ се стори, че долови полъх от екзотичния аромат на Хънтър и я прониза тръпка на страстен копнеж. Като облече роклята, коприната се плъзна по кожата ѝ, напомняйки ѝ за нейния сън, за усещането от ръцете на Кириан върху тялото ѝ. О, как ѝ се искаше той да е тук. Как ѝ се искаше да го гледа, докато разкопчава роклята ѝ, откривайки тялото ѝ. Но това никога нямаше да се случи. Кириан се бе завърнал завинаги към опасния си живот. Желанието ѝ веднага угасна и бе заменено с дълбока болка в сърцето. Болка, която според нея бе безсмислена, но въпреки това не я напускаше. Терзаеща. Желаеща. Изискваща. Аманда въздъхна, обу обувките си и заслиза по стълбите към долния етаж, където Джулиън я чакаше, за да я закара на работа.

— Толкова съжалявам за теб и Клиф.

Аманда вдигна очи от бюрото си и преброи до десет. Бавно. Ако още някой ѝ го кажеше, щеше да побеснее, да се втурне в кабинета на Клиф и да го накълца на малки кървави парченца. Беше казал на всички в офиса за раздялата им и арогантно бе заявил, че вчера е била твърде съсипана от факта, за да дойде на работа. Искаше ѝ се да го убие!

— Добре съм, Тами — отвърна тя на офис мениджъра с пресилен усмивка.

— Точно така — каза Тами. — Не падай духом.

Аманда сви устни, когато Тами излезе. Поне работният ден бе свършил. Сега можеше да се прибере вкъщи и... да мечтае за високия, красив мъж, когото никога повече нямаше да види. Защо този факт бе по-болезнен, отколкото скъсването с Клиф? Какво имаше в Хънтър, че той ѝ липсваше толкова много? Всъщност знаеше какво. Той бе красив, умен и героичен. Тайнствен и смъртоносен. Но въпреки това сърцето ѝ се разтуптяваше всеки път, когато ѝ отправяше ослепителната си усмивка.

А сега си бе отишъл завинаги. Потисната, тя се приготви да тръгва. Като сложи папките в куфарчето си, Аманда излезе от кабинета си, качи се в асансьора и натисна копчето за партера. Не искаше да кара Грейс да чака отвън с близнаците. Освен това се чувстваше уморена. Това бе най-дългият ден в живота ѝ. Защо изобщо бе поискала да стане счетоводител? Селена бе права — животът ѝ бе ужасяващо скучен.

Когато вратите на асансьора се отвориха, тя излезе в остъкленото фоайе и се огледа. Макар че навън беше тъмно, паркингът бе така ярко осветен, че веднага видя, че Грейс още не е дошла. Мамка му! Вече се бе настроила да се прибира у дома.

Раздразнена, Аманда отиде да застане до вратата. Докато прехвърляше куфарчето си от едната ръка в другата, Клиф слезе от съседния асансьор, заобиколен от приятелите си. Страхотно, просто страхотно. Денят ѝ ставаше все по-хубав и по-хубав. Като забеляза, че е сама, Клиф тръгна към нея, наперен като паун.

— Нещо не е наред ли? — попита той.

— Всичко е наред, просто чакам да дойдат да ме вземат — отвърна тя рязко.

— Ако искаш да те откарам до дома ти...

— Не искам нищо от теб, разбра ли?

Аманда излезе през вратата, за да чака навън в студения мрак. Предпочиташе да измръзне от зимния вятър, отколкото да прекара още една минута с последния мъж на земята, когото искаше да види. Клиф я догони пред сградата. Тъмнорусата му коса леко блестеше на светлината на уличните лампи.

— Виж, Манди, няма причина да не можем да бъдем приятели.

— Не смей да ми се правиш на великодушен след днешното ти изпълнение. Кой ти е дал правото да кажеш на всички за моето семейство?

— О, хайде, Манди...

— Спри да ме наричаш Манди, като знаеш колко много мразя това.

Той погледна през рамо и тя си даде сметка, че половината от колегите им стояха отзад и ги слушаха.

— Виж, не аз, а ти си остана вкъщи, защото си емоционално съсипана от случилото се в неделя вечерта.

Гневът ѝ се разпали още повече. Емоционално съсипана? Тя? Заради него? Аманда го огледа внимателно. И за първи път си даде сметка колко жалък бе той.

— Извинявай, но вчера не си бях вкъщи. Всъщност, знаеш ли къде бях? Прекарах целия ден в обятията на един красив рус бог. Ти отдавна си вече минало.

Клиф изсумтя раздразнено.

— Видя ли, знаех си, че е само въпрос на време, преди семейството ти да ти повлияе. Ти си луда като всички тях. Обзалагам се, че утре ще се появиш облечена в черни кожени дрехи и ще говориш за лов на вампири.

Никога досега не бе изпитвала такова огромно желание да зашлеви някого, както искаше да зашлеви него в този момент. Как бе могла да си мисли, че си подхождат? Клиф бе подъл и груб. Нещо лошо, беше склонен да съди другите! Може Табита да бе малко странна, но ѝ беше сестра, и никой нямаше право да я обижда! Изведнъж всички недостатъци, които не бе забелязвала у него, излязоха на преден план. И като си помисли човек, че бе изгубила една година от живота си да се опитва да угоди на тази мижитурка.

Тя беше идиотка! Абсолютна глупачка. Аманда почувства как косата на тила ѝ настръхна миг преди да чуе в далечината ръмженето на перфектно работещ двигател. Клиф обърна глава към улицата и зяпна. Тя също погледна, за да разбере какво бе приковало вниманието му и замръзна при вида на лъскавото черно ламборгини, което приближаваше по алеята и спря до тротоара пред тях. На лицето ѝ грейна усмивка. Разбира се, че...

Сърцето ѝ се разтуптя, когато вратата се отвори и от колата слезе Хънтър, облечен в избелели дънки, пуловер с остро деколте на сиви и черни райета и черно кожено яке. Беше поразително красив. От шикозната му външност коленете ѝ омекнаха.

— О, боже — чу тя шепота на Тами, когато той заобиколи колата. Кириан спря пред Аманда и я огледа с жаден поглед.

— Здравей, сладката ми — каза той с дълбокия си, навяващ спомени глас. — Съжалявам, че закъснях.

Преди Аманда да си даде сметка за намеренията му, Кириан я придърпа в прегръдките си и долепи устните си до нейните в зашеметяваща страстна целувка. Тялото ѝ незабавно пламна и отговор на докосването на езика му до нейния, докато той стискаше китките на двете ѝ ръце зад гърба ѝ. След това Кириан приклепна и я вдигна на ръце.

— Хънтър! — прошепна Аманда, когато той с лекота я понесе към колата.

Кириан ѝ отправи своята страхотна усмивка. Тъмните му очи гледаха топло и в тях проблясваше хумор, примесен с желание. Той отвори с върха на ботуша си вратата до шофьора и я сложи на седалката. После вдигна куфарчето и дамската ѝ чанта от тротоара, където тя ги бе изпуснала, и ѝ ги подаде. След това се обърна и се усмихна разбиращо на Клиф.

— Трябва наистина да обичаш една жена, която живее, за да те види гол.

Струваше си да види изражението на Клиф, когато Хънтър затвори вратата и с грациозна походка се отправи към шофьорското място. С едно плавно движение той се качи в ламборгинито и потегли към изхода на паркинга.

В Аманда бушуваха хиляди емоции: благодарност, смях, по най-вече радост, че го вижда отново, особено след като Джулиън и разумът

й я бяха убедили, че това никога няма да се случи. Не можеше да повярва какво бе направил току-що за нея.

— Какво правиш тук? — попита тя, когато излязоха от паркинга.

— Цял ден се побърках да мисля за теб — отвърна той тихо. — Усетих, че си объркана и огорчена, но не знаех защо. Така че се обадох на Грейс и разбрах, че тя е трябвало да те вземе след работа.

— Но ти така и не ми отговори защо си тук.

— Трябваше да се уверя, че си добре.

— Защо?

— Не знам. Просто дойдох.

Стоплена от думите му, Аманда се заигра с предпазния си колан.

— Благодаря ти за дрехите и за онова, което направи одевете с Клиф.

— За мен беше удоволствие.

Тя едва се въздържа да не протегне ръка и да го докосне, да не целуне своя прекрасен герой.

Хънтър увеличи скоростта и се отправи надалече от бизнес района.

— Мога ли да ти задам един въпрос? Защо жена като теб изобщо е поискала да се омъжи за такъв като него?

Аманда изненадано повдигна вежди.

— А ти откъде...?

— Имам психични способности, не помниш ли? В момента твоите истински чувства към този „тъп задник“ занимават всичките ти мисли.

Тя се сви и й се прииска да може да скрие мислите си.

— Това също го чух — подразни я Кириан, което я накара да се зачуди дали казва истината, или не.

— Има ли нещо, което може да се направи, за не надничаш през цялото време в главата ми? Това ме кара да се чувствам неудобно.

— Ако искаш, бих могъл да се откажа от тази си власт над теб.

— Наистина ли? Можеш просто да се откажеш от своите способности, когато си поискаш?

Той изсумтя.

— Не точно. Единствената способност, от която мога да се откажа, е тази да чета мислите на някого.

— Ако се откажеш, после можеш ли да си я върнеш?

— Да, но няма да е лесно.

— Тогава, приятел, направи го.

Кириан се засмя и се опита да се съсредоточи върху пътя, но единственото, което наистина забелязваше, бе цепката на роклята ѝ, която разкриваше значителна част от обвитото ѝ в копринен чорап бедро. Нещо по-лошо, той знаеше с какво е облечена под тази рокля. Това беше друга картина, която го бе преследвала през целия ден, докато се опитваше да поспи.

Устата му се изпълни със слюнка при мисълта за разкошните ѝ форми, обгърнати от колана с жартиери. Единственото, което искаше, бе да пъхне ръката си под перфектно ушитата пола, докато стигне до тънката копринена лента, която скриваше най-интимното кътче на тялото ѝ. О, да, представяше си как я отмества с пръсти, за да получи пълен достъп до него. Или как разкъсва това миниатюрно, почти прозрачно парче коприна и прониква дълбоко в нея, докато обутите ѝ в копринени чорапи бедра обгръщат неговите. Хънтър се размърда на седалката и си спомни твърде късно, че трябваше да си купи някой чифт по-широки панталони.

Да докосва тялото на Аманда щеше да бъде райско блаженство. Стига това блаженство да бе позволено на същество като него. Кириан стисна по-силно скоростния лост, когато го прониза тази мисъл.

„Нито една жена няма да те обича за нищо друго, освен заради парите ти. Помни ми думите, момче. Мъжете като нас никога няма да познаят това чувство. Най-доброто, на което можеш да се надяваш, е да имаш дете, което да те обича.“

Той затаи дъх, когато дълго потисканият спомен нахлу с кристална яснота в съзнанието му. Но най-мъчителни бяха последните думи, които бе казал на баща си.

„Как бих могъл да обичам безсърдечен човек като теб? Ти не означаваш нищо за мен, старче. И никога няма да означаваш.“

Дъхът му секна от болката, която изпита. Бяха думи, изречени в момент на гняв, които никога не можеше да върне назад. Как е могъл да ги каже на човека, когото най-много бе обичал и уважавал?

— Е — попита Аманда, отвличайки го от мислите му, — какво се случи снощи с Дезидерий? Хвана ли го?

Кириан тръсна глава, за да проясни мислите си и да се съсредоточи върху настоящето.

— След нашия сблъсък той се скри в Дупка.

— Къде?

— В убежище за деймони — обясни Хънтър. — Това са астрални проходи между измеренията. Деймоните могат да се крият там в продължение на няколко дни, но когато се отваря портал, трябва да го напуснат.

Аманда бе поразена от чутото. Как бе възможно това?

— Не мога да повярвам, че някой от боговете е дарил деймоните със скривалище, където могат да избегнат правосъдието.

— Не са го направили. Деймоните сами са открили тези проходи.
— Кириан се усмихна дяволито. — Обаче аз не се оплаквам. Това прави работата ми много по-интересна.

— Е, поне докато не ти доскучае — каза тя саркастично. — Ще ми бъде крайно неприятно, ако работата ти престане да те забавлява.

Той ѝ хвърли поглед, от който ѝ стана горещо.

— Скъпа, имам чувството, че край теб ще ми е невъзможно да скучая.

Думите му засегнаха болезнена струна в нея.

— Ти си единственият, който мисли така — каза тя, спомняйки си своя разговор със Селена. — Беше ми казано, че аз винаги накланям везните към Царството на скуката.

Хънтър спря на един светофар и я погледна изучаващо.

— Не проумявам тези думи, тъй като ти ме порази още в мига, в който се събудих и чух да ме наричаш „хубавец с кожени дрехи“.

С пламнало от смущение лице, Аманда се засмя при спомена.

— Освен това — продължи той, — не бива да виниш хората, че го казват, когато самата ти издигаш прегради около себе си.

— Моля?

Кириан превключи на първа и потегли.

— Това е самата истина. Ти криеш онази част от теб, която копнее за удоволствие, зад кариера, която един ден гарантирано ще те доведе до пиене на успокоителни. Носиш дрехи в убити цветове и блузи с поло яка, които прикриват страстта, която държиш под контрол.

— Не е вярно — възрази тя, настръхнала от възмущение. — Не ме познаваш достатъчно добре, за да говориш така. Освен това си ме виждал облечена само в едни от дрехите ми.

— Вярно е, но познавам твоя тип мислене.

— Да, бе — промърмори Аманда.

— Освен това почувствах лично твоята страст.

Лицето на младата жена поруменя още повече. Тя не можеше да отрече истината. Обаче това не означаваше, че ѝ харесва начина, по който той, изглежда, виждаше право в душата ѝ.

— Мисля, че се боиш от своята друга половина — продължи Хънтър. — Напомняш ми за древногръцката нимфа Лита. Тя била сбор от двете половини на един човек. Тези половини постоянно воювали помежду си, което правело много нещастна нимфата и всички, които я познавали, докато веднъж един гръцки воин не се натъкнал на двете половини и ги съединил. От този ден Лита заживяла в хармония със себе си и с другите.

— Какво? Да не искаш да кажеш, че те правя нещастен?

Той се засмя.

— Не, аз те намирам за забавна, но мисля, че ще бъдеш много по-щастлива, ако приемеш истинската си същност и не се опитваш толкова упорито да се бориш с нея.

— И това ми го казва вампир, който не пие човешка кръв? Кажете ми, не се ли бориш и ти с твоята природа?

Кириан се усмихна.

— Може би си права. Може би аз също ще бъда по-щастлив, ако освободя дивия звяр, който е в мен. — Той я погледна изкосо. — Чудя се дали би могла да се справиш с тази част от мен?

— Какво искаш да кажеш?

Той не отговори.

— Къде искаш да те откарам? В дома на Джулиън, у родителите ти или у вас?

— Ами, тъй като се движиш по посока на дома ми, предполагам, че е по-добре да ме закараш там. Живея на няколко пресечки от университета „Тулейн“.

Кириан се мъчеше да се съсредоточи върху трафика, но пред очите му непрестанно изникваха сцени от съня му. По дяволите, не можеше да си спомни кога за последен път бе сънувал такъв ярък сън. Беше се събудил рано сутринта, възбуден и копнеещ за Аманда. И можеше да се закълне, че възглавницата му ухаеше на нея. Кожата му също.

Беше прекарал останалата част от деня в опити да поспи, но само бе дремал на пресекулки. Желаете тази жена толкова неистово, че се разтреперваше само от близостта ѝ. Никога през живота си не бе желал нещо по-силно от това, което тя предлагаше: да даде воля на чувствата си и да я завладее. Само ца можеше да се осмели. Щом се бе стъмнило, Кириан бе тръгнал да я търси. За първи път, откакто бе Ноцен ловец, той преследваше човек.

— Знаеш ли — каза тя с характерния си мек и напевен глас, от който по гърба му премина тръпка, стигайки чак до слабините. — Не беше необходимо да идваш да ме вземаш. Можеше да се обадиш в офиса ми и да попиташ как съм.

Кириан се прокашля, за да прочисти гърлото си, усещайки, че по лицето му плъзва топлина. По дяволите! Тя го бе накарала да се изчерви? Не беше се изчервявал, откакто бе неопитен юноша преди повече от две хиляди сто и шейсет години.

— Нямах телефонния ти номер.

— Би могъл да го вземеш от всеки телефонен указател. Разбира се, Грейс също го има.

Хънтър почувства, че тя се усмихва.

— По дяволите, вероятно си можел да го прочетеш и в мислите ми. — Погледът ѝ стана дяволит и леко подозрителен. — Обзалагам се, че просто си искал да ме види отново, нали?

— Не — отговори той твърде бързо.

— Хм. — В гласа ѝ прозвуча нотка на недоверие. — Защо ли не ти вярвам?

— Навярно защото никога не съм могъл да лъжа достоверно. И двамата се засмяха.

Аманда го наблюдаваше, докато той шофираше. Кириан носеше слънчеви очила с малки кръгли стъкла и изглеждаше по-шикозен, отколкото някой мъж имаше право да бъде.

— Отговори ми на един въпрос — каза тя.

Той въпросително повдигна вежди, но не каза нищо, гледайки право напред.

— Наистина ли ти харесва да бъдеш Ноцен ловец?

Хънтър я погледна и се усмихна, така че се показаха кучешките му зъби.

— Кажи ми колко са професиите на света, при които можеш да играеш ролята на герой всяка вечер? Моята заплата достига астрономическа сума, а и ще живея вечно. Какво бих могъл да не обичам в тази работа?

— Но понякога не се ли чувстваш самотен? — попита Аманда.

— Човек може да бъде самотен и наред тълпа.

— Предполагам, че е така, но...

Той ѝ хвърли кос поглед.

— Защо не ме попиташ това, което наистина искаш да узнаеш?

— Тъй като можеш да четеш мислите ми, защо направо не ми отговориш?

Усмивката му се разшири като на гладен вълк, който току-що е открил плячка.

— Да, любима, мисля, че си невероятно секси. И най-много от всичко бих искал да те заведа в моя дом и да те накарам да се почувстваш на седмото небе.

Лицето на Аманда пламна.

— Мразя, когато правиш така. Ти си по-лош и от Табита. Господи, нима всички Нощни ловци притежават такива способности?

— Не, скъпа, само аз. — След това добави: — Всеки от нас има индивидуални способности.

— Трябва да призная, че ми се иска при теб те да бяха по-различни.

— Добре, любов моя. За теб те вече не са в сила. Повече никакво четене на мислите.

Докато го наблюдаваше, Аманда осъзна, че макар той да имаше буен нрав и да се държеше като мъжкар, под тази фасада се криеше благородно сърце.

— Ти си добър човек, Хънтър.

— Искаш да кажеш добър вампир.

— Да, но ти не пиеш кръв.

Тъглчетата на устата му се извиха в усмивка.

— Това Джулиън ли ти го каза?

— Да. Каза, че за разлика от аполитите, Нощните ловци са избегнали тази част от проклятието на Аполон.

— Само за сведение — каза зловещо Кириан. — Ние не се нуждаем от кръв, за да живеем, но някои от Нощните ловци въпреки

това я пият. — Той превключи скоростите. — Мисля, че снощи двамата с Джулиън сте прекарали твърде много време в разговори.

— Възможно е. — Но пък Хънтър бе станал нейната любима тема. Тя бе държала клетия Джулиън буден до полунощ, разпитвайки го за Кириан и Нощните ловци. — Вярно ли е, че деймоните живеят само дваайсет и седем години?

Той кимна утвърдително.

— Точно затова са толкова опасни. Повечето аполити са готови на всичко, за да си спечелят още един ден.

Според Джулиън това бе и причината Нощните ловци да нямат душа. Така деймоните не можеха да се сдобият с най-силните души. А колкото по-силни души вземаха деймоните, толкова по-дълго живеяха.

— Такива като теб — каза Кириан — са най-примамливата плячка за деймните. Когато отнемат душата на някого, те придобиват и всичките му психични способности.

Аманда се засмя.

— Аз нямам никакви специални способности.

— Можеш да вярваш на всички лъжи, ако това те прави щастлива.

— Това не е лъжа — отвърна тя в своя защита. — Аз нямам абсолютно никакви способности, ако не се брои способността ми да „схрусквам“ числата.

— Добре, мелнице за числа, вярвам ти.

Обаче интонацията, с която го каза, говореше точно обратното. Като изгледа с присвити очи упорития мъж, Аманда му посочи пътя към дома си. Когато наближиха, тя видя облаци сив дим да се издигат към нощното небе.

— Това пожар ли е?

— Да, и изглежда голям.

— О, не! — ахна младата жена, когато наближиха още повече и видя, че гори нейната къща.

Обаче Хънтър не спря там, а продължи по улицата към дома на Табита, където бушуваше друг пожар. Сълзи изпълниха очите на Аманда, докато слепешката търсеше дръжката на вратата.

— Табита! — изкрещя тя, ужасена, че сестра ѝ може да е в къщата.

Преди да успее да мигне, Кириан изскочи от колата и се втурна в горящата къща. С разтуптяно сърце, младата жена слезе бързо след него. Като захвърли обувките си с висок ток, тя хукна към верандата, но не посмя да влезе боса в къщата.

— Хънтър? — извика Аманда, като се мъчеше да види нещо през пламъците. — Табита!

„Боже, дано Таби да е добре. Дано още да е на работа.“

Докато чакаше да види или чуе Кириан, един мотоциклет профуча през двора на Табита и спря с писък на спирачките до алеята за коли. Движейки се като светкавица, мотористът свали черната си каска, хвърли я на земята и се затича към къщата толкова бързо, че Аманда дори не видя чертите му. Той зави зад сградата в същия момент, когато Кириан излезе през вратата, носейки на ръце съквартирантката на Табита. Аманда го последва до моравата, където той положи Алисън на тревата.

— Сестра ти не е вътре — каза Хънтър, като наведе глава към неподвижното тяло на Алисън. — Тя е вдишала много дим. — Той огледа улицата в двете посоки; няколко съседни стояха наблизо, но никой от тях не се втурна да помогне. — Къде е проклетата линейка? — изръмжа Кириан.

Терминатор дотича при тях. Той близна първо лицето на Алисън, после и Аманда. Като потупа успокоително черното куче с бели петна, Аманда погледна нагоре и видя мъжа, който бе пристигнал с мотоциклета. Той бе красив като Хънтър, обаче в него имаше нещо неземно. Мистично.

Русата му коса бе късо подстригана, с изключение на две дълги плитки, които се спускаха от лявото слепоочие до средата на гърдите му. Носеше закопчано до шията черно мотористко яке, цялото покрито с келтски орнаменти в червено и златно, и дебела златна торква^[1] на врата.

Той коленичи до Кириан и прокара облечената си в ръкавица ръка на около два сантиметра над тялото на Алисън.

— Белите й дробове са обгорени — каза тихо.

— Можеш ли да й помогнеш, Талон? — попита Хънтър.

Талон кимна утвърдително. Той свали ръкавиците си и постави дланите си върху гърдите на Алисън. След няколко секунди дишането на девойката стана бавно и ритмично.

Талон срещна погледа на Аманда. Тя потръпна, като видя, че очите му са същите като на Кириан. Имаше нещо много смущаващо и странно в този нов Нощен ловец.

Той излъчваше спокойствие като някое бездънно езеро, осъзна младата жена. Това бе някакъв вид омиротворяващо спокойствие, което бе едновременно изкусително и плашещо. И тогава ѝ хрумна, че трябва да се е случило нещо наистина ужасно. Иначе защо щеше да пристигне тук още един Нощен ловец?

— Дезидерий е запалил пожарите, нали? — попита тя.

Двамата мъже поклатиха отрицателно глави. Кириан погледна към Талон.

— Какво стана с твоя обект?

— Струва ми се, че те са се обединили. Докато твоят се крие, моят се опитва да ви превърне в дим.

Най-сетне пожарните коли пристигнаха. Един екип на „Бърза помощ“ се зае с Алисън, а те тримата се дръпнаха настрана.

— По дяволите, Талон, това е нещо ново — каза Хънтър, като прокара пръсти през косата си. — Прави ни напълно уязвими.

Талон обърна глава към горящата къща на Табита.

— Знам. Много е гадно, че те могат да обединят силите си, а ние — не.

— Защо не можете? — попита Аманда.

Талон се обърна към Кириан.

— Колко знае тя?

— Много повече, отколкото трябва.

— Можем ли да ѝ имаме доверие?

Хънтър ѝ хвърли кос поглед и несигурността в очите му я нарани. Тя никога не би направила нещо, за да навреди на този, който бе спасил живота ѝ.

— Вчера получих съобщение по гласовата поща от Ахерон, в което казва да ѝ даваме всяка информация, която тя поиска.

Талон се намръщи.

— Това съвсем не е в стила на Ти Рекс^[2].

— Знаеш, че Ахерон много мрази да го наричаш така.

— Точно затова го правя. Трудно ми е да повярвам, че Ти Рекс ѝ е дал картбланш.

— Да, но познаваш Ахерон. Трябва да има определена причина за това и съм сигурен, че когато той прецени, ще намери време да ни просветли по този въпрос.

— Тогава ми кажете — настоя Аманда — защо вие не можете да обедините силите си?

— За да не се бием помежду си или да използваме силите си срещу хората или боговете — обясни Кириан. — В резултат на това, щом се съберем, започваме да черпим сила един от друг и способностите ни отслабват. Колкото по-дълго стоим заедно, толкова по-слаби ставаме.

Аманда зяпна.

— Това не е честно.

— Животът рядко е честен — каза Талон.

Хънтър се обърна към него:

— Да имаш някаква представа къде се намира обектът ти?

— Загубих сигнала за проследяване тук. Ето защо мисля, че някъде наблизо има Дупка.

— Страхотно — промърмори Кириан, — просто супер.

Талон се съгласи с него.

— Мисля, че е време да се обадим на Каталакис да ги изкара навън и двамата.

— Не — възрази бързо Хънтър. — В момента си имаме работа не с обикновен деймон и нещо ми подсказва, че да насъскаме един Ловец шейпшифтър срещу Дезидерий ще е все едно да хвърлим граната в буре с динамит. Последното нещо, от което се нуждаем, е той да вземе душата на един от тях. Представяш ли си какви щети може да нанесе с това?

— Ловец шейпшифтър? — възкликна Аманда. — Това нещо като върколак ли е?

Талон се прокашля:

— Не точно.

— Ние браним нощта — каза Кириан, — затова се наричаме Нощни ловци. А те... — Той погледна въпросително Талон.

Другият мъж продължи обяснението.

— Ловците шейпшифтъри са... — Той на свой ред погледна към Хънтър, сякаш търсеше точната дума.

Кириан сви рамене.

— Магьосници?

— Струва ми се подходящо — каза Талон.

Не и на Аманда, която нямаше представа за какво говорят.

— Магьосници? Като Мерлин?

— О, по дяволите! — изруга тихо Талон, като срещна погледа на Хънтър. — Сигурен ли си, че правилно си разбрал думите на Ти Рекс?

Кириан откачи мобилния телефон от колана си, прегледа запазените съобщения, после го подаде на Талон.

— Чуй го сам.

Другият мъж го направи. След кратка пауза, той върна телефона на Хънтър и се обърна към Аманда:

— Добре тогава, нека да го обясня така. Има четири основни вида деймони, или вампири: кръвопийци, душеядци, убийци и енергийни вампири, наричани още крадци на сънища.

Младата жена кимна разбиращо. Това й се струваше смислено.

— Вие, момчета, сте от убийците.

Кириан изсумтя възмутено:

— Какво? Ти май гледаш прекалено много филми.

— Не — поправи я Талон, без да обръща внимание на сарказма на Хънтър. — Убийците са най-страшните от всички вампири, защото не искат нищо от техните жертви. Те просто унищожават заради самото унищожение. Да не говорим, че са най-силните сред вампирите.

По гърба на младата жена премина студена тръпка.

— Дезидерий един от тях ли е?

Кириан поклати отрицателно глава, а Талон продължи да й обяснява:

— За да бъде защитен светът такъв, какъвто го познаваме, били създадени три раси ловци, които да преследват и унищожават деймоните. Наричат ни „Защитната пирамида“. Нощните ловци преследват кръвопийците и душеядците. Ловците на сънища преследват енергийните вампири, а Ловците шейпшифтъри унищожават убийците.

Аманда се намръщи.

— Това, което не разбирам, е защо няма една група, която да прави всичко.

— Защото не можем — отвърна Кириан. — Ако един човек или група хора са толкова силни, че да се движат във всичките четири измерения на съществуване, те ще са в състояние да поробят света. Нищо и никой няма да може да ги спре. Тогава боговете ще бъдат страшно ядосани.

— Кои са тези четири измерения?

— Времето, пространството, земята и сънищата — отвърна Талон.

Аманда въздъхна дълбоко.

— Добре, това наистина е страшно. Някой от вас, момчета, може ли да пътува във времето?

— И в пространството, и в сънищата.

— Аха — кимна разбиращо Аманда. — Значи Род Сърлин^[3] е бил Ловец шейпшифтър?

Те не изглеждаха особено развеселени.

— Е — каза тя, — неуспешен опит да се пошегувам. Просто се опитвам да разбера всичко това.

Талон се засмя.

— Недей. Аз се опитвам да го разбера вече петнайсет века и все още научавам нови неща.

Хънтър направи гримаса.

— И ти ли? Всеки път, когато си помисля, че съм си изяснил всичко, се появява някой като Дезидерий и напълно променя правилата.

— Така е — съгласи се със смях Талон. Той изпъна рамене. — И като говорим за страшни неща, аз трябва да вървя. Разузнавачите ми изчезват в момента, докато си говорим.

Хънтър престорено потрепери.

— Мразя, когато общуваш с мъртвите пред мен.

Талон му хвърли полушеговит, полусериозен поглед.

— Ти ли си идиотът, който ми е изпратил фланелката с надпис „Виждам мъртви хора“?

Кириан се засмя:

— Трябва да е бил Улф. Мислех, че само се шегува за това.

— Явно, че не. Получих я преди три дни, обаче ще му го върна тъпкано за тази шега. — Талон погледна към Аманда. — Дръж я близо до себе си.

Хънтър кимна в знак на съгласие.

Талон погледна през рамо към един от пожарникарите.

— Само така ми се струва или онзи пожарникар аполит зад мен ни наблюдава твърде внимателно?

— Да, и аз го забелязах. Мисля, че трябва да го поразпитам.

— Не тази вечер. Първо трябва да осигуриш безопасност на тази жена. Аз ще се занимавам с аполита.

Кириан го погледна изненадано.

— Нямах ли ми доверие?

— Не, разбира се, елине. Познавам те твърде добре.

Талон се отправи към черния си „Харли Дейвидсън“ и вдигна каската си от земята.

— Ще те уведомя за резултата по електронната поща.

— По електронната поща? — възкликна изненадано Аманда. — Трябва ли да питам?

Хънтър сви рамене.

— В крак с технологиите сме. Някога плащахме на куриери да пренасят информацията между нас.

— Аха — каза тя, забелязвайки един самотен мъж, който стоеше в сенките от другата страна на улицата. Вместо да гледа пожара, той изглеждаше по-заинтересован от двамата й спътници.

Талон се върна при тях.

— Имам въпрос — прошепна Аманда, докато разглеждаше великолепната русокоса фигура в сенките от другата страна на улицата. — Всички деймони ли са руси?

— Да — отвърна Кириан. — Както и всички аполити.

— Тогава как може да се различи аполит от деймон?

— Освен ако не ни блокират, ние усещаме тяхното присъствие — обясни Талон. — Но за хората единственият начин да ги различат едни от други, е като видят черния, приличащ на татуировка символ, който се появява в средата на гърдите на деймоните, където се събират човешките души.

— Аха — каза пак младата жена, като не откъсваше очи от мъжа, който ги наблюдаваше. — Кажете ми, не мислите ли, че вашите обекти може нарочно да са ви събрали заедно, за да отслабнат силите ви, преди да ви нападнат?

Двамата мъже я погледнаха озадачено.

— Защо питаш? — поинтересува се Талон.

— Ами, аз не съм експерт, но онзи тип зад теб ми прилича на демон.

Едва бе изрекла думите, когато една светкавица удари Талон право в гърба и го повали на земята. Кириан изруга и я блъсна към колата. Той самият прескочи автомобила и се втурна към деймона, който бе нападнал Талон. Двамата се вкопчиха един в друг и се затъркаляха на земята, като ожесточено си нанасяха удари. Аманда се спусна към Талон. Той бе облян в кръв. С разтуптяно сърце, тя се опита да му помогне, но преди да успее да направи каквото и да било, ги нападна друг демон. Реагирайки инстинктивно, младата жена измъкна келтския кинжал от колана на Талон и нанесе удар в гърдите на деймона. Той изсъска и отстъпи. Талон скочи на крака, грабна кинжала от ръката ѝ и го запрати в гърба на бягащия демон. Последва блясък като от светкавица и той се изпари във въздуха.

Кириан се появи от мрака, дишайки тежко, вдигна кинжала на Талон от земята и му го подаде.

— Добре ли си? — попита той.

Келтът направи гримаса, като сгъна ръката си в лакътя.

— Кървил съм и по-лошо. А ти как си?

— И аз съм кървил по-лошо.

Талон кимна рязко на Аманда.

— Благодаря ти за помощта.

Той потърка с ръка плешката си.

— Сега се погрижи приятелката си. Ще говорим по-късно.

— Добре — отвърна Хънтър.

Аманда се намръщи, гледайки как Талон праметна крак през седалката на мотоциклета. Движенията му бяха бавни и предпазливи и това само доказваше каква силна болка изпитва.

— Той наистина ли е добре?

— Ние оздравяваме бързо. Повечето от раните ни изчезват за по-малко от едно денонощие.

В далечината прозвуча сирена. Кириан погледна към улицата, където примигваха светлините.

— Идват полицейски патрулки. Трябва да се махнем, преди да пристигнат.

— Какво ще стане с Алисън?

— Ще се чувства добре, щом се събуди. Докосването на Талон лекува всичко, освен смъртта.

— Ами Терминатор?

Кириан подсвирна и отвори вратата на колата. Той остави кучето да се настани на нейната седалка.

— Ще ни е малко тесничко, но мисля, че ще се справим.

Аманда се качи в автомобила и взе Терминатор в скута си. Забеляза кръвта по ръката на Хънтър едва когато той седна до нея.

— Ти си ранен?

— Само повърхностна рана на рамото. Ще заздравее.

— Господи, Кириан, как издържаш на това, с което се занимаваш?

Той се засмя.

— Правя го от толкова дълго време, че честно казано, не помня какъв бе животът ми, преди да умра.

От думите му я побиха тръпки.

— Но ти не си наистина мъртъв, нали? Всичко това ми се струва малко неясно. Имаш пулс, кървиш, да не говорим, че кожата ти е топла на допир. Това предполага живот, нали?

Той запали двигателя и пое по улицата, отдалечавайки се от полицейските коли.

— И да, и не. Когато човек умре, Артемида използва силата си, за да улови душата му. След като душата му е надлежно прибрана, тя го връща към живот.

— Как?

— Нямам представа, тъй като тогава съм бил мъртъв. Единственото, което знам, е, че пред очите ми притъмня, а когато се събудих, имах сили и възможности, които преди това не притежавах.

Аманда размишляваше върху чутото, докато галеше Терминатор зад ушите и притискаше главата на кучето към стомаха си, за да мирува.

— Означава ли това, че можеш отново да умреш?

— Да.

— Тогава какво ще се случи?

Кириан въздъхна дълбоко.

— Ако умрем, преди да си върнем душите, ние завинаги ще бродим по земята без никакви сили. Ще бъдем заключени като сенки в

телата си, но тъй като няма да притежаваме реална субстанция, няма да можем да докосваме нищо или да бъдем чувани от никого, освен от оракули. Ще страдаме от глад и жажда, но няма да можем да ги утолим. Това е краткият път от частичното към пълното проклятие.

Аманда зяпна, втрещена от ужаса на такава съдба. Не можеше да понесе мисълта, че би могло да го сполети подобно нещо.

— А ще ти се случи ли това, ако бъдеш убит от демон?

Той кимна утвърдително.

— Не е справедливо.

Хънтър я погледна изучаващо.

— Какъв ли е бил животът ти, момиче, щом делиш всичко на справедливо и несправедливо? Животът и смъртта просто съществуват. Справедливостта няма нищо общо с тях.

Думите му бяха много красноречиви. Колко ли пъти бе станал жертва на несправедливост, за да се чувства така? След тази мисъл веднага я осени друга.

— Джулиън ми каза, че можеш да си върнеш душата.

— На теория, да.

— На теория? — повтори тя въпросително, а Терминатор вдигна глава, за да разгледа Хънтър.

Кириан протегна ръка и потупа кучето по главата, докато то отново се отпусна в скута ѝ.

— В договорите ни има оставена „вратичка“, но през последните две хиляди години само шепа хора постигнаха успех. Повечето от тези, които се опитаха, в крайна сметка се превърнаха в сенки.

Аманда сви вежди. Какъв ужас. По тона му си личеше, че се е примирил с факта, че никога няма дори да опита. Защо?

— Какво трябва да направиш, за да получиш обратно душата си?

Хънтър сви рамене.

— Не знам. Никой от нас не знае, защото начинът на връщане е различен за всеки Нощен ловец. Известно ми е само, че когато настъпи моментът на истината, Нощният ловец или е пуснат на свобода, или е прокълнат завинаги.

Онова, което Кириан не ѝ каза, бе, че за да бъде освободен, Нощният ловец трябва да повери душата си в ръцете на някой, който го обича. След жестокото предателство на съпругата му той никога не би поверил на някого тялото или сърцето си, да не говорим за

безсмъртната си душа. Бе видял твърде много от събратята си да се превръщат в сенки, защото човекът, на когото се бяха доверили, не бе издържал изпитанието. Дълбоко в себе си бе уверен, че никоя жена не би могла да го обикне. Дори и мъничко. Да не говорим толкова много, че да го освободи.

— Защо си приел този живот? — попита тя.

Кириан я погледна изненадано.

— Вече ти казах: имам неограничен доход и безсмъртие. Какво може да не ми харесва?

И все пак Аманда не повярва на думите му. Това беше твърде елементарно, а той не ѝ се струваше толкова повърхностен.

— Просто не ми изглеждаш алчен човек.

— Не?

— Категорично не. Ти си твърде земен. Твърде щедър. Алчните хора не правят такива внимателно подбрани подаръци, като тези, които беше оставил за Джулиън и семейството му. — Тя видя как Хънтър стисна челюсти и разбра, че е уцелила право в целта. — Впрочем как успя да върнеш пръстена му? Джулиън каза, че го е продал преди няколко години.

Кириан остана мълчалив толкова дълго, че Аманда помисли, че няма да получи отговор. Най-накрая той проговори:

— Преди около година спасих от нападение на деймон един мъж, който го носеше. Когато видях пръстена, направо не можах да повярвам на очите си. Предложих на човека да го купя, но той ми го подари заради това, че го бях спасил.

Аманда го изгледа с присвити очи. Искаше ѝ се да може да прочете мислите му, така както той можеше да прочете нейните.

— Защо си поискал да го купиш?

Сянка премина по лицето на Хънтър, издавайки колко много го безпокоеше тази тема.

— Е? — подкани го тя, когато стана ясно, че той няма да отговори.

— Какво искаш да ти кажа? — попита Кириан с рязък и раздразнен тон. — Това, че като го видях, изпитах моментна слабост? Че за миг почувствах пристъп на носталгия? Да, така е. Ето сега вече знаеш, че Нощният ловец, който няма душа, има сърце. Доволна ли си?

— Вече ми бе известно, че имаш сърце.

Той спря на един червен светофар и я погледна. На челото му се появи дълбока бръчка, докато се опитваше да разбере какво представлява тя.

— Вярваш или не — продължи Аманда, — но това се вижда във всяка твоя постъпка.

Кириан поклати глава, сякаш не й вярваше, после отново насочи вниманието си към светофара.

— Ти не знаеш нищо за мен.

Това беше вярно и все пак... Тя бе заинтригувана от него. Очарована. Този мъж, който не беше човек, я привличаше и съблазняваше. Всичко, което винаги бе искала от живота, бе той да е нормален. Да има дом, пълен с деца, в който да цари топлина и любов. Един спокоен живот. Хънтър не можеше да й предложи нищо от това. И все пак, когато го погледнеше, когато си мислеше за него, с нея се случваха странни неща. Не беше само страст. Имаше нещо повече. Нещо необяснимо, което я караше да бъде малко по-щастлива, по-нежна. Нещо, което я караше да се чувства извисена, когато беше край него. Запита се дали и той чувстваше същото. Дори и да чувстваше, Кириан го прикриваше много добре зад суровата си външност.

— Мога ли да те попитам нещо друго?

Той въздъхна раздразнено.

— По дяволите, какво още? Вече ме пита за всякакви неща.

Тя пренебрегна саркастичните му думи.

— Защо стана Нощен ловец?

— Искях да си отмъстя на всяка цена.

— На Теона?

Този път болката, която се изписа на лицето му, и лекото потрепване на ноздрите му, бяха съвсем очевидни. Ръката му стисна толкова силно волана, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

Аманда си пое дълбоко дъх, докато галеше ушите на Терминатор. Не можеше да го вини, че е искал да отмъсти на жената, която толкова безсърдечно го бе предала на враговете му.

— Джулиън ми каза, че боговете са ти дали двацет и четири часа да си отмъстиш. Какво направи с нея?

Долната му челюст затрепери и когато проговори, гласът му беше изпълнен с гняв:

— Заради нея аз обърнах гръб на семейството си. Отказах се от престола и нараних хората, които наистина ме обичаха. Заради Теона последните думи, които казах на моите родители, бяха болезнени и жестоки. А когато съобщили на баща ми новината, че съм мъртъв, той полудял от скръб. Скочил от прозореца на детската ми стая върху камъните на двора, където издъхнал, целият потрошен, викайки моето име. Майка ми не проговори до смъртта си, а най-малката ми сестра си отрязва косата, за да покаже на света колко силна е нейната скръб. Без мен, като водач на армията, римляните завладяха моята страна. Народът ми загуби достойнството си, националността си и векове наред страда от римското потисничество. — Хънтър погледна към нея. — Кажи ми, какво щеше да направиш ти с жена ми?

Очите ѝ се напълниха със сълзи от болката в гласа му. Толкова ѝ беше мъчно за него. Господи, никой не заслужаваше подобно наказание само защото погрешно си е помислил, че някой го обича.

Обаче най-много я поразил фактът, че той не спомена какво е причинила Теона на него. Хънтър съжаляваше единствено за това, което случилото се бе коствало на семейството и родината му.

Желанието ѝ да го докосне бе толкова силно, че не разбираше как успява да се въздържа. Вместо това, тя съсредоточи вниманието си върху Терминатор, като го прегръщаше така, както ѝ се искаше да прегръща Кириан.

— Не знам — прошепна Аманда със свито гърло. — Предполагам, че и аз щях да я убия.

— Всеки би си помислил същото.

По гърба ѝ полазиха студени тръпки.

— Но ти не си го направил, нали?

— Не. Бях стиснал с две ръце шията ѝ и тъкмо щях да сложа край на живота ѝ, когато тя ме погледна с разплакани, уплашени очи. Минута преди това исках да я убия, а следващото нещо, което помня, бе, че избърсах сълзите ѝ, целунах треперещите ѝ устни и я оставих да си върви в мир. — Хънтър стисна зъби. — Така че, виждаш ли, сега седиш до най-големия глупак, който някога се е раждал. Човек, който продаде душата си, за да си отмъсти, а никога не го направи.

Целият ужас на миналото му се стовари върху нея. След всичко, което бе изстрадал заради съпругата си, след всичко, което бе изгубил, той все още я обичаше. И то много. Без значение какво му бе

причинила Теона, в крайна сметка той ѝ бе простил. Как можеше някой да предаде човек, способен на такава голяма любов и вярност? Аманда не можеше да проумее това.

— Съжалявам.

— Недей. Както казват, сам си постлах постелята и бях разпнат в нея. Аз бях сляп и глупав. Твърде късно осъзнах, че тя нито веднъж не ми каза, че ме обича.

Съжалението и тъгата в гласа му направо ѝ разбиха сърцето.

— Ти не си виновен — каза Аманда, когато навлязоха в „Гардън Дистрикт“. — Тя не е имала право да те предаде.

— Теона не ме предаде. Аз го направих.

Боже, колко беше силен. Никога не бе срещала човек, готов да поеме на плещите си такава отговорност. Как ѝ се искаше да намери начин да преодолее стоманената стена, която Кириан издигаше около себе си. С натезало сърце, Аманда гледаше именията отпреди Гражданската война, край които минаваха, където се издигаха огромни дъбове и борове, от чиито клони висеше испански мъх.

Хънтър спря автомобила на една алея за коли в края на улицата. Дървета закриваха гледката към къщата. Две каменни колони поддържаха тежки триметрови порти от ковано желязо. Краят на високата тухлена стена, която обграждаше двора, не се виждаше. Мястото изглеждаше като крепост. Кириан извади от жабката едно дистанционно, натисна бутона и тежките порти се отвориха.

Дъхът на Аманда секна, когато той пое по дълга, извита алея и тя най-сетне видя дома му. Челюстта ѝ увисна. Къщата бе огромна! Неокласическата ѝ архитектура бе най-добрата от всички, които бе виждала. Високи колони се издигаха по целия периметър на сградата, а балконите на втория етаж имаха богато украсени парапети от бяло ковано желязо.

Хънтър заобиколи от задната страна на къщата и влезе в гараж за шест автомобила, където Аманда откри, че той притежава също и мерцедес, порше, стар модел ягуар и чисто нов буик, който изглеждаше странно не на място сред другите коли. Ламборгинито естествено ѝ бе подсказало, че Кириан е богат, но тя никога не си бе представляла, че той живее така.

„Като царска особа.“

Тя трепна при тази мисъл. Разбира се, че ще е така, тъй като той беше точно такъв. Принц. Един истински древногръцки принц.

Когато вратата на гаража се затвори зад тях, Кириан ѝ помогна да слезе от колата. Той пусна Терминатор да тича в задния двор, а след това я въведе в огромната къща. Аманда се опита да обхване с поглед всичко наведнъж, докато вървяха по малък коридор към кухнята, където слабичка възрастна испанка тъкмо изваждаше нещо апетитно от фурната. Кухнята бе огромна, с уреди от неръждаема стомана и антики, закачени по тъмнозелените ѝ стени и наредени по мраморните ѝ плотове.

— Роза — каза Хънтър с укор в гласа, докато оставяше ключовете си върху плота до вратата. — Какво правиш тук?

Жената подскочи стреснато и се потупа по гърдите.

— Господи, дете, изкара ми ангелите.

— Ще те изплаша още повече, ако не изпълняваш това, което каза лекарят. Двамата с теб имахме уговорка. Трябва ли да се обадя отново на Мигел?

Тя го изгледа, като присви големите си кафяви очи, и сложи тавата с пилето върху печката.

— Хайде сега, недей да ме заплашваш. Аз съм родила това момче и няма да го оставя да ми чете лекции какво трябва и какво не трябва да правя. Това се отнася и за теб. Грижа се за собственото си семейство много преди ти да се родиш. Разбра ли?

— Да, госпожо.

Роза млъкна, като забеляза Аманда. На лицето ѝ се появи широка усмивка.

— Хубаво е да те видя с жена, чедо.

Кириан погледна смутено Аманда. Той пристъпи към печката да погледне яденето.

— Мирише вкусно, Роза, gracias^[4].

Възрастната испанка се усмихна гордо, като го наблюдаваше как се наслаждава на творението ѝ.

— Знам, точно затова го сготвих. Дотегна ми да гледам опаковки от полуфабрикати и торбички от заведения за бързо хранене в кофата за боклук. От време на време трябва да ядеш истинска храна. Тези готови боклуци ще те убият.

Кириан се усмихна леко.

— Мисля, че мога да се справя.

Роза изсумтя.

— Всички си мислим така, затова сега трябва да пия хапчета за сърцето.

— И като заговорихме за това — каза Хънтър, като я погледна укоризнено, — вече трябваше да си се прибрала у дома. Ти ми обеща.

— Тръгвам си. Сложих салатата в хладилника. Ще има достатъчно и за двама ви.

Кириан взе палтото на Роза от облегалката на стола и ѝ помогна да се облече.

— Утре имаш почивен ден.

— Но градинарят ще дойде.

— Ник ще му отвори.

— Но...

— Ник ще се оправи, Роза.

Тя го потупа нежно по ръката.

— Ти си добро момче, сине. Ще се видим в сряда.

— Но не и преди обяд.

Възрастната жена се усмихна.

— Не и преди обяд. Лека нощ.

— Adios^[5].

— Е — подразни го Аманда веднага след като останаха сами. — Значи знаеш как да се държиш мило с някого.

Тя забеляза как потрепнаха устните му, докато се мъчеше да потисне усмивката си.

— Само когато съм в настроение.

Хънтър извади вилица и нож от чекмеджето и отрязва малко парченце от пилето.

— О, страхотно е — каза той, после отрязва още едно парченце. — Заповядай, трябва да го опиташ.

Преди да осъзнае какво прави, Аманда лапна парчето. Ароматът на подправките изпълни устата ѝ в мига, когато си даде сметка каква интимност има между тях в този момент. По погледа му разбра, че тази мисъл е спходила и него.

— Много е вкусно — каза, като отстъпи назад.

Кириан мълчаливо се зае да вади чинии. Докато го наблюдаваше, върху нея внезапно се стовари целият ужас, преживян тази вечер.

— Къщата ми е съсипана — прошепна Аманда. — Напълно е унищожена.

Той остави чиниите настрана, тъй като усети болката ѝ. Смазващото ѝ чувство за загуба го заля като вълна.

Аманда вдигна изпълнените си със скръб очи към него.

— Той защо опожари дома ми? Защо?

— Добре поне, че ти не беше вътре.

— Обаче можех да бъда. Боже, Кириан, по това време Табита обикновено си е вкъщи! Какво щеше да стане, ако ти не беше там? Алисън щеше да е мъртва. Сестра ми можеше да загине. — Тя изхлипа, като се огледа, обзета от паника. — Той няма да спре, докато не ни убие, нали?

Без да се замисля, Хънтър я придърпа към себе си и я притисна в обятията си.

— Всичко ще е наред, Аманда.

Той замръзна, осъзнавайки какво бе направил. Беше се обърнал към нея по име и почувства, че това разби на парчета някаква бариера в него. По бузите на младата жена се стичаха сълзи.

— Знам, че това е просто една къща, но всичките ми вещи бяха там. Моите любими книги, одеялото, което баба ми изплете за мен, преди да почине. Всичко, което бях аз, остана в нея.

— Не всичко. Ти все още си тук.

Тя плачеше до гърдите му. Кириан затвори очи и опря буза в главата ѝ, докато тя се притискаше в него. Бяха изминали векове, откакто за последен път бе утешавал жена, откакто се бе чувствал така. И това го разтърси дълбоко.

— Дезидерий може ли да се добере до Табита?

— Не — прошепна той в косата ѝ, опитвайки се да не вдишва прекрасния аромат на рози. Не успя и тялото му мигновено реагира, като желанието му към нея разгоря пожар в слабините му. — Докато стои в човешко частно жилище, той не може да стигне до нея. Това е едно от ограниченията, които Аполон им е поставил, когато ги е проклед, така че хората да имат някаква защита.

Аманда си пое пресекливо дъх и се отдръпна от него.

— Съжалявам — каза тя и избърса сълзите от лицето си.

Хънтър стисна зъби, като забеляза как трепери ръката ѝ. Щеше да убие Дезидерий, задето ѝ бе причинил такава мъка.

— Обикновено не плача пред други хора.

— Не се извинявай — прошепна той, като обхвана с длани лицето ѝ. — Държиш се по-добре, отколкото мнозина други при тези обстоятелства.

Аманда го погледна изпод мокрите си дълги, черни мигли. Сърцето му се разтуптя от уязвимостта, която съзря в очите ѝ. Уязвимост, която го троша толкова дълбоко, че направо се сепна.

Желаеше я отчаяно.

Толкова дълго не бе изпитвал това чувство. Не, поправи се той, никога не бе изпитвал такова чувство към друга жена, даже и към Теона. Това не беше просто страст или любов, Кириан се чувстваше свързан с нея. Те бяха като двете половини на едно сърце. Но чувството беше измамно. Трябваше да е такова. Той вече не вярваше в любовта. Не вярваше в нищо. И псе пак... Аманда го караше да иска да вярва отново. Караше го да копнее за неща, които бе забравил. Неща като нечия нежна ръка, заровена в косите му, когато се събуди. Усещането за топло тяло, притиснато до него, докато спи. Той бе почти безсилен пред това чувство.

Мобилният му телефон иззвъня. Хънтър го откачи от колана и го вдигна до ухото си. Беше Талон.

— Жената с теб ли е? — попита той.

— Да, защо?

— Защото имаш голям проблем. Аполитът ми каза, че пожарите са подпалени с помощта на електронен таймер, скрит в къщите.

Кириан смръщи чело, после изпита хлад, като си спомни нещо друго, което младата жена му бе казала предния ден.

— Аманда — обърна се той към нея. — Ти не каза ли, че Дезидерий те е хванал, докато си била в дома на Табита?

Тя кимна утвърдително.

— Във всекидневната.

Стомахът му се сви на топка от ужас.

— Чу ли това? — попита той Талон.

Талон изруга.

— Как е възможно?

— Някой е поканил Дезидерий в къщата, което означава, че наоколо се мотае човек, който работи с него или за него. А инстинктът ми подсказва, че Табита не би била толкова глупава.

— Алисън също — вметна Аманда. — Тя знае, че трябва да си отваря очите за всеки подозрителен човек.

Кириан обмисли чутото.

— Някакви идеи? — попита той Талон.

— Никакви.

— Какво казва твоят разузнавач?

— Сеара не знае нищо. А следващият малък проблем е, че раната на гърба ми не заздравява.

Ако стомахът на Хънтър се свиеше още повече, щеше да се превърне в диамант.

— Не си се излекувал досега?

— Прострелян съм с астрален заряд. От същия вид, който използват боговете.

Кириан изстина.

— Аз не убих бог, а деймон.

— Знам.

Той изруга през зъби.

— В какво сме се забъркали?

— Трудно ми е да ти отговоря, но докато не научим повече, предлагам да държиш жената плътно до себе си. При нейните неразкрити способности, Дезидерий ще я преследва с всички сили. Сигурен съм, че сега той предпочита да хване нея, а не сестра ѝ.

Кириан премести телефона на другото си ухо, докато гледаше как Аманда отиде да седне до масата. Богове, не можеше да понесе мисълта, че някой може да я нарани. Тази представа му причини мъчителна болка.

— Мога ли да помогна с нещо за гърба ти?

— Не. Просто адски боли.

Чувството бе добре познато на Хънтър. Рамото му още смъдеше от светкавицата на Афродита.

— Започвам да разбирам как Дезидерий е убил последните осем Нощни ловци, които го преследваха.

— Да — съгласи се Талон. — И не искам ние да сме деветият и десетият.

— Аз също. Добре, ще държа Аманда в безопасност при мен, но проблемът със сестра ѝ си остава все така неразрешен.

— Мога да накарам Ерик да обуздае Табита за момента. Ти гледай Аманда да поддържа връзка с нея или тя може да направи живота ни още по-труден.

— Дадено. — Хънтър затвори телефона и го хвърли върху плота.

— Нещо не е наред ли? — попита Аманда.

Той се засмя против волята си.

— Мисля, че по-точният въпрос е „Има ли нещо наред?“

— И това означава?

— Това означава, че твоят скучен живот току-що приключи.

И изглежда, през следващите няколко дни ще започнеш да разбираш колко опасен е моят.

[1] Украшение за врата във формата на отворен или затворен пръстен, изработено от скъп метал, което се е носело предимно от мъжете. Торквите са били познати на персите, сиктите, траките, илирите и келтите. — Б.пр. ↑

[2] Съкратено название в английския език за Тиранозавър рекс. — Б.пр. ↑

[3] Създател, продуцент и водещ на телевизионния сериал от 1959 и 1960 г. „Зоната на здрача“. Той е и един от сценаристите на филма „Планетата на маймуните“. — Б.пр. ↑

[4] Благодаря (исп.). — Б.пр. ↑

[5] Довиждане (исп.). — Б.пр. ↑

— О, не — възрази Аманда, като се вдигна на пръсти, за да изравни лицето си с това на Кириан. Тя го изгледа така, сякаш го предизвикваше да оспори думите ѝ. Докато говореше, всяка от тях бе произнесена кратко и отривисто. — Напълно грешиш. Искам си живота обратно. Искам той да е скучен и дълъг.

Борбеният ѝ дух го развесели, особено като наблегна на последната дума. Беше прекрасна, когато се ядосаше, и се зачуди колко дълго ще успее да запази тази руменина на бузите ѝ, пламъка в разкошните ѝ сини очи. Нещо повече, при вида на гърдите ѝ, които се повдигаха и спускаха под влияние на нейната убеденост в правотата ѝ, пред погледа му изплуваха представи за други неща, които щяха да я накарат да се задъха. Искаше да запази нейната разпаленост. Искаше да се наслади изцяло на нейната страст.

Устните му тръпнеха от желание да целунат нейните, ръцете му жадуваха да докосват тялото ѝ, докато тя закрещи от удоволствие.

О, богове, тази жена го изкушаваше, както нищо друго преди това. А някога той обичаше изкушенията по начин, който не можеше да се опише. През вековете бе забравил този свой малък недостатък, но откакто се беше събудил до нея, той болезнено му напомняше за смъртния човек, който беше някога. Кириан усещаше как тя бавно, малко по малко, рушеше бариерите, които бе издигнал около себе си. Векове наред се бе дистанцирал от чувствата си. И въпреки че през това време се бе грижил за смъртните, никой от тях не го бе вълнувал като нея.

Това беше толкова странно. Защо тя? Защо сега, когато имаше нужда умът му да е бистър, за да се справи с Дезидерий? Мойрите отново си играеха с него и това изобщо не му харесваше.

Кириан усещаше как бушува кръвта му, когато гледаше влажните ѝ пълни устни. Той вече предусещаше вкуса им. Чувстваше тялото ѝ. Всемогъщи богове, как копнееше за нея. Единствено тя събуждаше гладния звяр в него. Онази част от него, която искаше да ръмжи и да се

наслаждава на тялото ѝ сантиметър по сантиметър, бавно и съсредоточено, през цялата нощ.

Но Аманда беше човек и той не можеше да ѝ предложи нищо от себе си. Неговата душа и лоялност принадлежаха на Артемида. Освен това, Аманда имаше право да осъществи мечтата си за нормален живот. Мечтата си за дом и семейство с обикновен мъж. След като го бяха лишили така жестоко и отмъстително от собствените му мечти, Кириан не искаше да причини същото и на нея. Тя заслужаваше да има своя дълъг, пълноценен и скучен живот. Всеки имаше право на шанс да постигне своите мечти.

Той преглътна буцата, която бе заседнала в гърлото му от силния копнеж по нея, и в този момент осъзна, че трябва да я прогони от мислите си.

Аманда никога нямаше да бъде негова. Нейната съдба бе да се върне при семейството си, което я обичаше, и да намери мъж, който... Хънтър не можа да довърши мисълта си. Беше твърде болезнено дори да размишлява за това.

— За твоє собствено добро — прошепна, устоявайки на желанието да докосне косата ѝ — се надявам това да стане, но се опасявам, че при твоите първични, още неовладени способности и лова на вампири, с които се занимава Табита, през следващите няколко дни няма да е възможно да водиш скучен живот.

Младата жена сведе очи.

— Не притежавам никакви способности. — Тонът ѝ бе остър, но в него липсваше предишната убеденост.

Той протегна ръка и повдигна с пръст брадичката ѝ, опитвайки се да прогони загрижеността от лицето ѝ, да успокои страховете ѝ, които не разбираше. Защо Аманда не приемаше дара, който ѝ бе даден?

— Може и да не ги приемаш, скъпа, но те съществуват. Ти притежаваш способността да предчувстваш и да предвиждаш, както и емпатия^[1] и телепатия. Те в много отношения са същите като при Табита, но са много по-силни от нейните.

Блясъкът се върна в сапфирените ѝ очи.

— Лъжеш.

Обвинението ѝ го изненада.

— Защо да го правя?

Тя преглътна мъчително.

— Не знам. Просто знам, че не притежавам никакви специални способности.

— Защо толкова се боиш от тях?

— Защото...

Кириан наклони глава, когато гласът ѝ заглъхна и тя не довърши изречението си.

— Защото? — подкани я той.

Аманда вдигна поглед и мъката, стаена в очите ѝ, го порази.

— Когато бях на петнайсет, имах едно видение — каза глухо тя. Примигна, за да сдържи сълзите си, и се вкопчи в плота до нея. — Тогава често ме спохождаха видения. Те винаги се сбъдваха. В това конкретно най-добрата ми приятелка загиваше при автомобилна катастрофа. Видях я. Усетих паниката ѝ и долових последните мисли, които минаха през ума ѝ, преди да умре.

Хънтър стисна зъби от болката, която долови в гласа ѝ. Той хвана ръката ѝ. Леденостудените ѝ пръсти трепереха.

— Като я видях в училище, направих всичко възможно да ѝ попреча да се прибере този ден с Боби Либида. Дори ѝ казах за видението си. — Сълзите са затъркаляха по бузите ѝ. — Тя не ме послуша. Каза ми, че съм глупава, подла и завиждам, защото той харесва нея, а не мен.

Аманда поклати глава, сякаш преживяваше отново онзи ден.

— Не ѝ завиждах, Кириан, просто не исках тя да умре.

Той погали пръстите ѝ, опитвайки се да стопли ръката ѝ.

— Знам, Аманда.

— Тя се качи в колата, докато ѝ крещях да слезе от нея. Всички ученици ме гледаха втренчено, но не ми пукаше. Табита ме дръпна настрана, за да могат да потеглят, а всички наоколо се смееха. — Аманда облиза пресъхналите си устни.

— На следващата сутрин обаче, когато разбраха, че двамата са загинали на път за къщи, те вече не се смееха. Съучениците ми ме обявиха за луда. През следващите три години никой не искаше да общува с мен. За тях бях откачалката, която вижда разни неща. — Когато погледна към него, очите ѝ блестяха от гняв. — Каж ми, кое им е хубавото на тези така наречени способности, когато заради тях

хората се страхуват от мен? Защо ми е да мога да видя неща, които не мога да променя? Какво хубаво има в това?

Той не знаеше отговора. Единственото, което можеше да направи, бе да чувства болката и объркването ѝ.

— Нима не разбираш? — продължи Аманда. — Аз не искам да знам бъдещето, щом не мога да го предотвратя. Искам да бъда нормална — настоя тя и гласът ѝ изтъня на последните две думи. — Не желая да бъда като Талон или баба ми и да разговарям с мъртвите. Не желая да знам какво чувстваш ти. Просто искам да живея като всички останали. Ти никога ли не си искал това?

Като стисна очи заради мъката, която сви сърцето му, Кириан отдръпна ръка от меката ѝ кожа и отстъпи назад.

— Даже и да исках, това нищо не би променило.

Аманда замря, като видя изражението на лицето му. Беше го наранила по някакъв начин.

— Прости ми, Кириан, не исках...

— Всичко е наред — отвърна той бавно.

Хънтър направи няколко крачки встрани и застана до един стол. Тя видя как сграбчи облегалката му и почувства болката му, въпреки усилията му да я скрие.

— Имаш право — каза Кириан след известно мълчание. — Има моменти, когато ми липсва възможността да почувствам слънчевите лъчи върху лицето си. Липсват ми толкова много неща, че даже не мога да ги изброя. Научих, че най-доброто, което мога да направя, е да не се измъчвам от спомена за това. — Той я погледна и жарта в очите му я опари. — Но хората като нас имат специални дарби. Ние не можем да бъдем нормални.

Аманда не искаше да чуе това. Сърцето ѝ не можеше да понесе тази новина.

— Навярно ти не можеш, но аз мога. Вече не допускам да усещам тези сили. Те са мъртви за мен.

Той се засмя горчиво:

— А мислиш, че аз съм инат.

— Моля те, Кириан — каза тя, ненавиждайки болката, която прозвуча в собствения ѝ глас. — Просто ми се иска да е онзи ден. Искан ми се да се събудя и всичко това да се окаже само един кошмар.

В този момент тя почувства нещо, което я уплаши. За секунда се бяха проявили способностите ѝ, за които говореше Хънтър. И усещането за тях я прониза, когато чу мислите му.

„Имаш предвид, че ти се иска никога да не си ме срещала.“

Тя пристъпи към него.

— Кириан...

Той избегна докосването ѝ и отиде до плота, където бе оставил телефона. Взе го и ѝ го подаде.

— Обади се на Табита и ѝ кажи да остане при майка ви до петък. Може да излиза през деня, но след залез-слънце задължително трябва да стои вкъщи.

— Това няма да ѝ хареса.

В черните му очи пламна едва сдържан гняв.

— Тогава накарай майка ти да я върже. В този случай не се занимаваме с обикновени вампири. Тези деймони използват някаква изключително опасна сила и докато двамата с Талон не разберем с какво си имаме работа, тя трябва да се спотайва.

— Добре, ще направя всичко по силите си.

Той кимна.

— Докато говориш с нея, ще отида да се преоблека.

Аманда го наблюдаваше с натежало сърце, докато излизаше от стаята. Не искаше да я оставя дори и само за да се преоблече. Изпита странния порив да го последва и да му помогне да свали дрехите си...

Вместо това, тя набра номера на мобилния телефон на Табита.

— О, благодаря на бога, че си добре — каза сестра ѝ с разтреперан от плач глас. — От полицията току-що ми съобщиха за пожарите, а знаех, че по това време трябва да си вкъщи.

Очите на Аманда също се напълниха със сълзи, но ги преглътна. Плачът с нищо нямаше да помогне. Къщите бяха изгорели и всичките сълзи на света нямаше да ги върнат. Сега трябваше да се съсредоточи единствено върху това как всички те да избегнат гнева на Дезидерий.

— Как е Алисън? — попита, опитвайки се да се отърси от страха.

— Добре е. Майка ѝ вече е в болницата. Аз в момента пътувам с колата натам, за да я видя. Никой не знае какво е станало с Терминатор.

— Той е при мен.

Табита облекчено въздъхна.

— Благодаря ти, сестричке. Много съм ти задължена. Е, къде си ти в момента?

Това беше въпрос, на който Аманда се страхуваше да отговори. Табита щеше да избухне, когато разбере.

— Предпочитам да не казвам — уклончиво отвърна тя.

Мълчание. То продължи няколко минути и единственото, което Аманда чуваше, бе шумът от уличното движение. Табита се опитваше да прочете мислите ѝ. По дяволите!

Сестра ѝ проговори в мига, когато тя си го помисли.

— Пак си с онзи вампир, нали?

Аманда се сви. Как да каже на сестра си — ловец на вампири, — че си е загубила ума по един от тях и възнамерява да прекара нощта в дома му? Нямаше лесен начин. Като въздъхна, тя се опита да измисли как да ѝ го обясни.

— Той не е точно вампир... По-скоро е като теб.

— Аха — каза провлечено Табита. — И с какво прилича на мен? Има гърди? Или е гей? Или просто обича да убива?

Аманда стисна зъби.

— Табита Лейн Деверо, не бъди такава кучка. Знам, че ти също не обичаш да убиваш и нямам намерение да си играя с теб на гатанки. Типът, който ме нападна в дома ти, е наистина опасен, не е като другите страхотии, с които се занимаваш. Той е различен. Хънтър иска да се покриеш за известно време и аз съм съгласна с него.

— Хънтър? Това същият онзи вампир ли е, който заплашваше живота ти при предишния ни разговор?

— Той не го мислеше сериозно.

— О, така ли? И си готова да заложиш живота си на това?

— Готова съм да заложа живота и на двете ни.

— Ти си напълно побъркана, знаеш ли?

— Мери си приказките, момиченце. За разлика от теб аз знам какво правя. Вярвам на Хънтър. А този тип Дезидерий е наистина зъл. Като Ханибал Лектър.

Аманда си представи как сестра ѝ красноречиво завърта очи и изсумтява възмутено.

— Не ме е страх от нито един от тях.

— А може би трябва да се научиш поне малко да се страхуваш. Аз например съм ужасена от единия.

— Тогава защо не се прибереш вкъщи, където можем да те защитим?

„Защото искам да остана с Хънтър.“ Аманда не знаеше откъде се появи тази мисъл. Но не можеше да отрече истинността ѝ. Когато беше с него, се чувстваше в безопасност.

Все още не ѝ беше предложил да я отведе някъде другаде. Въпреки това не се съмняваше, че ако поиска, той ще я остави да си тръгне, но...

Тя не искаше. Само че не посмя да го каже на Табита. Отношенията им и без това бяха достатъчно обтегнати, така че Аманда предложи на сестра си единственото извинение, за което се сети.

— Не мога да го направя, не и докато онова същество ме преследва.

Табита отново изруга.

— Откъде да знам, че този Хънтър не те контролира чрез някакво заклинание?

Аманда се засмя на думите ѝ, като си спомни какво ѝ бе казал Кириан във фабриката.

— Защото точно като теб, аз съм твърде голям инат, за да ми подежда каквото и да е заклинание. Пък и той е приятел на Джулиън Александър. Ти вярваш на Джулиън и Грейс, нали?

— Ами, да, разбира се.

— Тогава се довери и на техния приятел.

— Добре — рече с неохота Табита. — Но доверието ми бързо се изчерпва. Искам да си в безопасност.

— Аз искам същото за теб. Хънтър каза, че през деня ще си в безопасност, но след залез-слънце гледай да си в дома на нашите и стой там. Всъщност не смятам, че е разумно да ходиш в болницата. Може би трябва още сега да отидеш у мама.

— Алисън е най-добрата ми приятелка, трябва да я видя.

— Ами ако заведеш преследвачите при нея? Доколкото знам, те вече те наблюдават.

Сестра ѝ изръмжа недоволно:

— Това изобщо не ми харесва, но добре. Права си. Не искам да ги отведа при Алисън. Мама ще измисли нещо. Ще обърна на

съседната улица и ще остана вкъщи за през нощта. Обади се, ако имаш нужда от мен.

— Дадено.

Аманда остави телефона на плота и взе чинията, която Кириан бе оставил там за нея. Тя я занесе на масичката за закуска, поставена пред големия панорамен прозорец. Той гледаше към прекрасен, старомоден вътрешен двор, украсен с перголи^[2] с пълзящи рози, гръцки статуи и фигурално оформени храсти. Дворът бе осветен със старинни газени лампи, които хвърляха феерична светлина върху бялата гипсова мазилка на стените.

Аманда поседя самичка няколко минути, докато се върна Хънтър. Той се бе преоблякъл в черна блуза с дълги ръкави, която обгръщаше плътно широките му рамене. Тъй като бе дръпнал нагоре ръкавите си, тя видя ужасната рана, която се простираше по дължината на едната му ръка.

— Ухапване от деймон ли е или рана от нож?

Кириан я погледна, докато сядаше срещу нея.

— Ухапване.

Тя се вледени.

— Не трябва ли да се погрижиш за раната?

— Не, до утре ще заздравее.

— Да, но такива неща не те ли превръщат във вампир?

Той се засмя и я погледна развеселено.

— Технически погледнато, аз вече съм вампир. Колкото до превръщането, то е възможно само ако си аполит.

— Значи те не могат да ухапят човек и да го превърнат във вампир?

— Това са приказки за лека нощ.

Аманда се замисли за минута.

— Тогава откъде са произлезли тези погрешни представи за вампирите?

Кириан преглътна хапката си и отпи глътка от чашата си.

— Най-вече от уплашени селяни. От деня, в който Атлантида е била погълната от океана, аполитите и деймоните са били преследвани. Имаше време, когато хората от всички гръцки градове-държави знаеха за Нощните ловци и бяхме почитани. Но с течение на времето Ловците започнаха да се усамотяват и споменът за нас остана

само в митовите и легендите. Това хареса на Ахерон и останалите. Аш дори стигна дотам, че взе да събира и да крие древните писания за нас.

— Ахерон? — повтори въпросително Аманда, като си отрязва парченце от пилето. — Постоянно го споменавах. Кой е той?

— Той е първият Нощен ловец, създаден от Артемида.

— И още е жив?

— О, да. Мисля, че тази седмица е в Калифорния.

Тя го погледна изненадано. Кириан се усмихна.

— Той си сменя местожителството през няколко дни.

— Как? Защо?

Хънтър сви рамене.

— Мисля, че когато си на единайсет хиляди години, много неща ти доскучават. Що се отнася до това как го прави, Аш притежава произведен по поръчка свръхзвуков хеликоптер.

Аманда асимилира казаното и се опита да си представи как ли изглежда най-старият Нощен ловец. По някаква причина пред очите ѝ се появи образът на Йода от „Междузвездни войни“. Дребно, прегърбено старче със сиво-зелена кожа, което реди заплетени мъдрости.

— Срещал ли си някога Ахерон?

Кириан кимна утвърдително.

— Всички сме го срещали. Той обучава новите Нощни ловци и в някаква степен е нашият неофициален лидер. Съществува и теория, че Аш е наемният убиец, когото боговете изпращат да елиминира онези от нас, които прекратят границата на благоприличието.

Чутото изобщо не ѝ хареса.

— Как я прекратяват?

— Например, като преследват хора. Ние имаме Морален кодекс, който трябва да спазваме. Да не разкриваме способностите си пред масите, да не се сдружаваме с аполити или деймони, и така нататък.

Знанието, че Нощните ловци имат такъв кодекс ѝ подежда странно успокояващо, но мисълта, че някой от тях може да стане лош при всичките специфични сили, които притежаваха, я плашеше.

— Щом на Нощните ловци им е забранено да се нараняват помежду си и при близост взаимно изцеждат силите си, как е възможно Ахерон да бъде палач?

— Той не изцежда нашите сили. — Кириан отпи глътка вино. — Аш е „опитното свинче“ сред Нощните ловци. Тъй като е бил първият, боговете още не са били отстранили недостатъците на системата. Така че при него има някои... така да се каже специфични странични ефекти.

Сега Аманда определено си представи някаква мутантна форма на живот — дребен, прегърбен, фъфлещ Нощен ловец.

— И колко на брой са Нощните ловци? — попита тя.

— Хиляди.

Челюстта на младата жена увисна.

— Сериозно?

Блясъкът в очите му ѝ подсказа отговора.

— Колко често се създават нови Ловци?

— Не много често — отвърна тихо Кириан. — Повечето от нас съществуват от доста отдавна.

— Леле! — възкликна тя. — След като Ахерон е най-старият, кой е най-младият?

Хънтър смръщи вежди, замисляйки се над отговора.

— На прима виста бих казал Тристан, Диана или Залеа, но за по-точно ще трябва да питам Ахерон.

— Залеа? Това псевдоним ли е, или просто майка му не го е обичала много?

Кириан се засмя.

— Бил е бандит и това е прозвището, което е фигурирало в обявите за издирването му. Властите твърдели, че най-добре работи след залез-слънце.

— Ясно — каза бавно Аманда. Сега тя си представи някакъв персонаж от рода на Дивия Бил Хикок^[3], допълнен с криви крака, рошава брада и издута от тютюна за дъвчене буза. — Значи да разбирам ли, че Нощните ловци не са били търговци или тъъ...

— Почтени, спазващи закона граждани?

Тя се усмихна.

— Не исках да кажа, че сте били непочтени, но вярно си схванал какво имах предвид.

Хънтър отвърна на усмивката ѝ. Думата „неприлични“ най-точно описваше мислите, които се въртяха в ума му по отношение на неговата гостенка.

— Необходимо е да имаш определен темперамент и страст, за да станеш Нощен ловец. Артемида не иска да губи своето време, както и нашето, като вземе някой, който е неспособен да преследва деймони. Предполагам, може да се каже, че всички ние сме луди, лоши и безсмъртни.

Усмивката на Аманда стана по-широка, като на дясната ѝ буза се образува малка трапчинка. Колко странно, че досега не я беше забелязал.

— С лош и безсмъртен ще се съглася, но наистина ли си луд?

— Ако под луд се разбира необуздан, тогава ти какво ще кажеш?

Очите ѝ блеснаха дяволито.

— Че определено си луд. Но знаеш ли, мисля, че това ми харесва у теб. Харесва ми твоята непредсказуемост.

Кириан не знаеше кой от двамата бе по-изненадан от нейното признание. Тя погледна бързо настрани, а бузите ѝ се покриха с руменина. Тя го харесваше... Думите предизвикаха у него истинска детинска реакция. Той изпита странный импулс да изтича да сподели с някого: „Тя ме харесва, тя ме харесва“. О, богове, какво беше това? Той беше на две хиляди години. Отдавна бе минал възрастта за такова държание. И все пак не можеше да отрече удовлетворението и щастието, които изпитваше.

Докато се хранеха, между тях се възцари неловко мълчание. Като приключи със закуската, Аманда направи всичко възможно да не мисли за къщата, за всичко, което бе изгубила. Щеше да се занимава с това утре. В момента просто искаше да преживее нощта.

— Табита няма да прави проблеми — каза тя, докато гледаше как Хънтър отнесе чинията си на мивката и я изплакна.

— Добре.

— Знаеш ли — каза тихо Аманда, — все още не си ми казал откъде знаеше толкова много за сестра ми в нощта, когато се срещнахме.

Той постави чинията и сребърните прибори в съдомиялната машина.

— Талон и Табита имат общ приятел.

Очите на Аманда се разшириха от изненада. Къртица... кой би си помислил.

— Някой от зоологическата банда на сестра ми?

Хънтър кимна утвърдително.

— Кой?

— Тъй като този човек шпионира за нас, не мога да ти кажа името му.

Тя се засмя, после присви очи, опитвайки се да познае кой е той.

— Обзалагам се, че е Гари.

— Нищо няма да кажа.

Това беше интригуващо, но не толкова колкото Нощния ловец пред нея. Като въздъхна, Аманда продължи да яде и да оглежда богато обзаведената кухня, докато Кириан разтребваше. Имаше мраморен барплот, който смътно приличаше на древногръцки храм. Той отделяше масата, където седеше тя, от останалата част на кухнята. Пред него имаше три високи бар стола. Всичко беше свежо, чисто и огромно.

— Къщата е доста голяма за сам човек. Откога живееш в нея?

— От малко повече от сто години.

Тя се задави.

— Сериозно?

— Няма защо да се местя. Харесвам Ню Орлиънс.

Аманда се изправи и му занесе чинията си.

— Пуснал си корени, така ли? Къде си живял преди това?

— Известно време в Париж — отвърна Хънтър, като остави чинията настрана. — Женева, Лондон, Барселона, Хамбург, Атина. Преди това се местех от едно място на друго.

Докато говореше, тя наблюдаваше лицето му. Нямахше издайнически признаци за настроението му. Той криеше чувствата си от нея и Аманда се чудеше как да го предположи да говори.

— Сигурно си бил самотен.

— Не.

Все още никаква проява на емоции.

— Имаше ли приятели на някое от тези места?

— Всъщност не. През вековете имах няколко скуайъри, но през повечето време предпочитах самотата.

— Скуайъри? — попита тя. Колко странно. — Като през Средновековието?

— Нещо такова. — Той я погледна, но не влезе в подробности. — Ами ти? Тук ли си живяла през целия си живот?

— Родена съм и съм израснала тук. Родителите на майка ми са имигрирали тук от Румъния по време на Депресията, а предците на баща ми са били кажуни^[4] от блатистите райони на Луизиана.

Това накара Кириан да се засмее.

— Познавах доста такива.

— Обзалагам се, че е така, щом живееш тук от сто години.

Аманда се опита да си представи живота на Хънтър. Всички векове на самота, през които е гледал как умират от старост хора, за които се е грижил, докато той изобщо не се е променял. Сигурно му е било трудно. Но в същото време животът му определено бе имал и някои предимства.

— Какво е да знаеш, че ще живееш вечно?

Той сви рамене.

— Честно казано, вече не мисля за това. Както повечето хора по света, аз просто ставам, върша си работата и после лягам да спя.

Колко просто звучеше от неговата уста. И все пак тя долавяше и нещо друго. Дълбоко спотаена тъга. Сигурно бе мъчително да живееш без мечти. Човешкият дух се нуждаеше от цели, които да постига, а убийството на деймони не й изглеждаше кой знае каква цел. Тя сведе поглед към плота и се опита да си представи какъв е бил Кириан като човек. Джулиън й беше разказал как са пиели след битка и колко много Хънтър е искал да има деца. Нещо повече, Аманда си спомни изражението му, докато държеше Ванеса.

— Някога имал ли си деца?

За секунда в очите му се мярна силна болка, преди той да възвърне своя стоицизъм.

— Не, Нощните ловци са стерилни.

— Значи са импотентни?

Той възкликна възмутено и я погледна.

— Могат да правят секс, но не могат да се възпроизвеждат.

— О! — Тя сбърчи нос и се помъчи да оправи нещата. — Това беше прекалено личен въпрос. Извинявай.

— Всичко е наред.

Кириан пусна съдомиялната машина.

— Искаш ли да разгледаш къщата?

— Къщата? — повтори въпросително Аманда, като го изгледа невярващо. — Ако това е къща, тогава аз живея в двустайна барака. —

Дъхът ѝ секна, като си спомни, че вече не живее никъде. Тя се прокашля и прогони тази мисъл. — Да — добави тихо. — Бих искала да я разгледам.

Той я изведе през вратата, която се намираше вляво от нея, и се озоваха в огромен хол. Стенните корнизи и медальони бяха прекрасни в своята старомодна изящност и елегантност, но мебелите в къщата бяха по последен писък на модата. Декорацията на стаята бе направена, така че да създава чувство на комфорт, а не да впечатлява гостите. Но пък, помисли си тя, вампирите едва ли посрещат гости много често. Една от стените бе заета от огромен домашен развлекателен център, включващ аудио система JVC, широкоекранен телевизор, комбиниран DVD-плейър и видеорекордер.

Въпреки че навсякъде в стаята имаше лампи, тя беше осветена само от свещите натри богато украсени стенни свещника.

Не ти харесват съвременните електрически крушки, нали? — попита Аманда, когато Кириан отиде да запали канделабъра^[5].

— Не — отвърна той. — Те са твърде ярки за очите ми.

— Светлината ти причинява болка?

Хънтър кимна утвърдително.

— Очите на Нощните ловци са пригодени да виждат през нощта. Нашите зеници са по-големи от вашите и не се разширяват по същия начин. В резултат на това очите ни поглъщат много повече светлина, отколкото човешкото око.

Докато го слушаше, Аманда забелязала, че големите, издигащи се от пода до тавана прозорци бяха покрити с черни капаци, които не допускаха дневната светлина в къщата. Като заобиколи черния кожен диван, тя се закова на място.

Пред него бе поставен ковчег.

— Това ли е...? — Тя не можа да довърши изречението. Не и когато пред очите ѝ изникна ужасната картина как Хънтър всеки ден си ляга да спи в него.

Кириан погледна към ковчега, след това спокойно срещна шокирания ѝ поглед.

— Да — отвърна той безстрастно. — Да, това е... моята масичка за кафе.

Хънтър отиде до ковчега, вдигна капака му и измъкна едно дистанционно.

— Това е за телевизора, ако искаш утре да гледаш телевизия.

Аманда поклати глава. Едва сега забеляза, че наоколо имаше най-различни странни дрънкулки с вампирски мотиви: миниатюрни статуетки, малки арбалети, дори вампирско тесте карти Таро на полицата на камината.

— Ник мисли, че това е забавно — каза Кириан, когато тя взе тестето от полицата. — Всеки път, като намери нещо, в което или върху което има вампир, той го донася тук и го оставя на видно място.

— Това притеснява ли те?

— Не, през повечето време той е добро момче.

Докато я развеждаше от стая в стая из старото имение, Аманда започна да се чувства объркана.

— Колко голяма е тази къща? — попита тя, когато влязоха в една игрална зала.

— Има дванайсет спални, а площта ѝ и е малко над шестстотин и петдесет квадратни метра.

— Господи, дори някои от моловете, които съм посещавала, са по-малки.

Той се засмя.

В средата на игралната зала имаше стилна билиардна маса заедно с колекция от аркадни игри и огромен телевизор с пълен набор от различни конзоли за видеоигри, наредени на масичката за кафе пред него. Но това, което ѝ се стори най-странно, бяха двете бейзболни ръкавици и бейзболната топка върху масичката със сгъваем плот, която стоеше в единия ъгъл. Аманда се приближи до нея.

— Някои нощи с Ник си подхвърляме топката — обясни Кириан.

— Защо?

Той сви рамене.

— Това проявява мислите ми, когато се опитвам да разбера нещо.

— И Ник няма нищо против?

Въпросът ѝ го накара да се разсмее.

— Ник винаги е против. Не си спомням някога да съм го помолил да свърши някаква работа и той да не е възроптал.

— Тогава защо го държиш при теб?

— Защото съм мазохист.

Сега бе неин ред да прихне.

— Много ми се иска да се запозная с този Ник.

— Утре определено ще можеш да го направиш.

— Наистина ли?

Той кимна утвърдително.

— Ако имаш нужда от нещо, просто му кажи и той ще ти го донесе. Уведоми ме, ако те обиди по някакъв начин, и аз ще го убия, когато се събудя.

В гласа му долови нотки, които ѝ подсказаха, че думите му може да не са празна заплаха.

Кириан отвори големите френски прозорци и я изведе в остъкления атриум. През прозрачния таван се виждаха милион блещукащи звезди, а обувките им лениво потропваха по покрития с плочки под.

— Тук е много красиво.

— Благодаря.

Аманда се приближи до голяма скулптурна композиция от три женски фигури, която се издигаше в средата на помещението. Творбата бе възхитителна. Най-младата жена лежеше на една страна със свитък в ръце, а другите две седяха с гръб една към друга. Едната държеше лира, а другата пееше. Но най-изумителен бе начинът, по който бяха оцветени. Всяка от тях изглеждаше като жива и трите поразително приличаха на Хънтър.

— Това от Гърция ли е? — попита тя.

На лицето на Кириан се изписа болка, когато кимна утвърдително.

— Това са моите сестри.

Аманда ги разгледа по-отблизо с натежало сърце.

Хънтър нежно докосна ръката на момичето със свитъка. Веждите му леко се смръщиха, когато погледна към статуята в естествен ръст на девойката, която изглеждаше в края на пубертета. Синият ѝ хитон^[6] напълно подходеше на цвета на очите ѝ.

— Алтея беше най-малката — каза той, като гласът му спадна с цяла октава. — Тя беше тиха и срамежлива, и леко заекваше, когато беше притеснена. Богове, как мразеше това, но аз го намирах за очарователно. Диана — той посочи девойката с лирата, която беше облечена в червено — беше с две години по-голяма от мен и имаше опърничав нрав. Баща ми казваше, че двамата много си приличаме и

затова никога не се разбираме. Федра беше с една година по-малка от мен и имаше ангелски глас.

Аманда се вгледа в девойката, облечена в жълт хитон. От сестрите на Кириан се излъчваше невероятно деликатна грация. Скулпторът ги бе изваял така, сякаш ги бе уловил насред движение. Дори гънките на дрехите им бяха реалистични и изящни. Аманда никога не бе виждала такова майсторство. Девойките изглеждаха толкова истински, че тя очакваше да й проговорят.

Нищо чудно, че той така страдаше.

— Ти много си ги обичал.

Хънтър кимна утвърдително.

— Какво се случи с тях?

Той се отдалечи от скулптурата.

— Те се омъжиха и живяха дълъг и щастлив живот. Диана кръсти на мен първия си син.

Устните на Аманда се извиха в лека усмивка от факта, че сестрата, с която най-много се е карал, е постъпила така. Това говореше много за техните отношения. Докато гледаше трите девойки, тя си спомни онова, което Кириан й бе казал за Алтея в колата. Тя бе отрязала дългата си, чуплива руса коса, когато узнала, че брат й е убит. Те със сигурност го бяха обичали толкова, колкото и той тях.

— Какво си помислиха те за твоето превръщане в Нощен ловец?

Той се прокашля, за да прочисти гърлото си.

— Те изобщо не узнаха за това. За тях аз бях мъртъв.

— Тогава откъде знаеш толкова много за...

— Чувствах ги, докато бяха живи. Чувствах ги по същия начин, както ти чувстваш Табита, когато отвориш сърцето си за нея, и можеш да усетиш, когато тя изпадне в беда.

Аманда настръхна.

— Откъде знаеш това?

— Казах ти, че чувствам твоите способности.

По гърба й полазиха студени тръпки и младата жена се запита дали може да скрие нещо от него.

— Ти си страшен човек.

Странен блясък помрачи очите му.

— Аз не съм човек. Отказах се от своята човешка същност, когато преминах отвъд.

Хънтър говореше така, но тя знаеше по-добре. Той може и да нямаше душа, но имаше добро сърце и нямаше значение, че не е човек.

— Защо се съ согласи да станеш Нощен ловец, въпреки че така и не си отмъстил на Теона?

— Тогава това ми изглеждаше добра идея.

При тези думи нещо в Аманда се разтопи. Може би заради самотата, която долови в гласа му, или спокойното приемане на съдбата, което прочете в очите му. Тя не знаеше каква точно бе причината, но знаеше, че не може просто да се върне към стария си живот и да забрави този мъж. Беше станала свидетел на твърде много доброта у него, на твърде много болка. И Бог да ѝ е на помощ, колкото повече научаваше за него, толкова повече го желаше. Желаше го по начин, който не се поддаваше на обяснение. Те едва-що се бяха запознали и въпреки това сякаш бяха свързани по някакъв необясним начин.

Аманда се взря в неговите измъчени очи, които я гледаха с пламенен копнеж. Кириан бе това, което майка ѝ наричаше „липсващата половинка“. Така тя описваше баща ѝ. Същите думи използваше и Селена, когато говореше за Бил. За първи път в живота си Аманда разбра какво имат предвид. И осъзна, че след като бе открила своята „половинка“, не можеше просто да я пусне да си отиде. Не и без да се бори.

В неведение за нейните мисли, Хънтър се обърна и я въведе обратно в къщата. Той ѝ показва една спалня на долния етаж.

— Можеш да спиш тук. Ще ти донеса по-удобни дрехи.

Аманда обиколи разкошната стая. Огромното легло в колониален стил изглеждаше като излязло от стар филм. Тъмнозелените стени щяха да направят някоя малка стая да изглежда още по-миниатюрна, но в това обширно помещение създаваха усещането за старомоден, домашен уют.

Кириан се върна след няколко минути, носейки черна тениска и долнище на анцуг, в които можеше да се изгуби.

— Благодаря — каза тя, като ги взе от него.

Той стоеше пред нея, опитвайки се да улови погледа ѝ.

За нейна изненада, Хънтър вдигна ръка и прокара пръст по брадичката ѝ. Нокътят му леко одраска кожата ѝ, от което я полазиха тръпки. Аманда знаеше, че той иска да я целуне, и бе изумена колко

много самата тя желаше целувката му. Но Кириан не я целуна. Просто се взираше в лицето ѝ с тъмните си жадни очи. След това проследи с палеца си извивката на устните ѝ и младата жена едва се сдържа да не простене от удоволствието, което изпита. Въздухът между тях се изпълни с напрежение, с взаимното им желание и копнеж. Дъхът ѝ секна от силата на това усещане и я накара да се почувства едновременно слаба и заредена с енергия.

Точно когато бе сигурна, че Хънтър ще я целуне, той тръгна към вратата.

— Лека нощ, Аманда.

С разтуптяно сърце, тя остана да гледа след него.

Кириан се проклинаше на всяка стъпка, докато крачеше към кабинета си. Трябваше да я целуне. Трябваше... Не, беше постъпил правилно. Между тях никога нямаше да има нищо. Нощните ловци можеха да се наслаждават на някоя жена в продължение на няколко нощи, но им беше забранено да установяват трайни връзки. Опасността бе прекалено голяма. Жените можеха да станат лесна плячка на демоните, а чувствата можеха да направят Нощните ловци слаби. Да ги направят прекалено предпазливи, а при тяхната работа предпазливостта водеше до смърт.

По-рано това никога не го беше притеснявало. Тази вечер болката бе толкова силна, че можеше да сломи волята му. Мразеше да се чувства така. Мразеше да се нуждае от нея. Много отдавна се бе отказал от емоциите и предпочиташе да живее така — в безопасен пашкул, където нямаше вълнения.

— Трябва да я прогоня от ума си. — Той влезе в кабинета си и седна пред компютъра, за да влезе в сайта на Нощните ловци.

Мигащата иконка на чата сигнализираше за постъпило ново съобщение, а електронната му поща както винаги беше пълна с имейли от други Нощни ловци.

Технологията беше прекрасно нещо. Възможността да контактуват помежду си беше истински божий дар. Тя правеше дългите нощи по-поносими и им позволяваше да обменят важна информация.

Кириан седна в черното кожено кресло и кликна два пъти върху мигащата иконка. Съобщението беше от Ахерон.

„Ник се обади и каза, че Дезидерий ти е сритал задника. Добре ли си?“

Хънтър ядосано стисна зъби, после написа в отговор.

„Ще го убия. Добре съм. Дезидерий се скри в Дупка. Какво знаеш за него?“

„Преди няколко години точно той уби Кромли, така че си имаш работа със сериозна сила. Говорих със скуайъра на Кромли и той ми каза, че на Дезидерий му доставило огромно удоволствие да издевателства над съзнанието на Кромли. Накрая го убил по начин, който е по-добре да не описвам. Лично аз бих искал Дезидерий да дойде да преследва мен. Имам нужда от добър партньор за танци. Моите деймони са направо патрави.“

Кириан се засмя на сухото остроумие на Аш. Той наистина не можеше да понася некадърните деймони.

„Талон каза, че те използват астрални заряди. Сблъсквал ли си се някога с такова нещо?“

Честно казано, през единайсетте хиляди години на моя живот не съм, дявол да го вземе. Това е първият случай. Обърнах се към оракулите и те се опитват да се свържат с мойрите. Но ти ги знаеш какви са. Сигурен съм, че ще отговорят нещо от рода на: *„Когато небето обагри лунен зрак, а земята се покрие с мрак, от деймоните няма да намериш ти покой. За да убиеш злодея, който търсиш ти, нещо уникално намери“*. Или други подобни глупости. Наистина мразя оракулите. Ако исках да си играя на главоблъсканици, щях да си купя кубчето на Рубик.

„Не знам, Аш, ти си доста добър в тези работи. Сигурен ли си, че не искаш да заемеш мястото на някой оракул?“

„Представи си картинката, пълководецо, средният ми пръст е вдигнат нагоре и е насочен право към теб. А сега ме остави да работя. Имам да преследвам деймони, да вбесявам Нощни ловци и да съблазнявам жени. Ще поговорим по-късно.“

Тъй като не беше в настроение да чати повече, Кириан излезе от сайта на Нощните ловци. Той отвори електронната си поща, но не му се щеше и да чете. А това, което му се искаше, не можеше да го получи.

Против волята си, Кириан тръгна по коридора, а после се спусна по стълбите. Преди да осъзнае какво прави, той се озова пред стаята на Аманда. Притисна длан към вратата от тъмно дърво и разпери пръсти. Като затвори очи, Хънтър видя младата жена да седи в леглото, облечена с черната фланелка, под която се виждаха голите ѝ бедра. Във вените му сякаш забушува пожар. Усети мъката ѝ заради изгубения дом. Почувства страха ѝ, че Дезидерий може да нарани сестра ѝ, и тревогата ѝ заради съквартирантката на Табита.

Нещо по-лошо, той усети сълзите, които тя сдържаше. Аманда беше толкова силна. Толкова талантива. Никога досега не бе познавал жена като нея.

Сутрешният му сън отново изпълни мислите му. Хънтър още чувстваше тялото ѝ в прегръдките си.

„Желая те.“

Би дал всичко да чуе наистина тези думи от устата ѝ. Да я види да го гледа с жаден поглед. Точно сега, единственото нещо, което искаше да направи, бе да отвори с ритник вратата и да се люби с нея. За да усети нейното докосване. Нейната прегръдка. Нейното безрезервно отдаване. Но не беше писано да се случи.

С натежало сърце, Кириан се застави да се отдалечи. Имаше работа за вършене.

Аманда погледна стенния часовник. Той показваше дванайсет и половина. Обикновено до това време щеше да е дълбоко заспала. Но за

Хънтър нощта едва започваше. Тя се зачуди какво ли правеше той в нощните часове. Със сигурност не убиваше деймони всяка вечер. Те не бяха толкова много, нали? Преди да осъзнае какво прави, Аманда стана от леглото и тръгна да броди из голямата къща. Не знаеше къде е Кириан. Докато я бе развеждал, той не си бе направил труда да ѝ покаже стаята си. Обаче инстинктът ѝ подсказа, че трябва да е на горния етаж. Вероятно колкото се може по-далече от нейната стая.

Беше стигнала до средата на стълбите, когато чу странен свистящ звук, който идваше отвън. Аманда се върна назад и стигна до тъмната игрална зала. Лампата не беше запалена, но луната и звездите блестяха толкова ярко навън, че тя съзря един тъмен силует в атриума. Първият ѝ импулс бе да извика Хънтър, но се спря. В силуета имаше нещо много познато. Като се приближи до френските прозорци, тя разпозна Терминатор и Кириан, който бе облечен с тениска и анцуг. Хвърляше бейзболна топка в покрита с мрежа рамка, а тя отскачаше обратно към него. Щом я запратеше, кучето хукваше да я гони, а после се връщаше с подскоци при Кириан. Гледката накара Аманда да се усмихне. Хънтър потупваше Терминатор, после пак мятеше топката. Тя понечи да си тръгне, но не можа. Вместо това отвори стъклената врата. Кириан веднага се обърна. Забравената топка отскочи и го тупна по главата. Той изпъшка и разтърка удареното място, а кучето хукна да гони топката.

— Имаш ли нужда от нещо? — попита рязко Хънтър.

„Да ме целунеш.“

Аманда преглътна.

— Просто исках да разбера къде си.

— Е, сега вече знаеш.

В гласа му отново имаше студенина. Това не бе Кириан, който допреди малко беше с нея, а Нощния ловец, който се бе събудил до нея във фабриката. Предпазлив. Сдържан. И това я съкруши. Не цигината на главата му го правеше раздразнителен, старите бариери отново бяха издигнати. Тойя отблъскваше. Разбирайки намека, тя кимна.

— Да, е, лека нощ.

Кириан гледаше как тя се отдалечава. Беше я наранил. Чувстваше го и се мразеше за това.

„Върни я.“

Но за какво? Между тях не можеше да има нищо. Даже и приятелство. Като изскърца със зъби, Хънтър се върна към хвърлянето на топката. Докато тренираше, опита да се съсредоточи върху Дезидерий. Помъчи се със силата на мисълта да го привлече към себе си. Напълно безполезно.

Аманда още беше при него. Като затвореше очи, виждаше нейното лице. Нейният аромат изпълваше сетивата му. Ако не я прогонеше от мислите си, щеше да загине. А ако умреше, Дезидерий щеше да се втурне да преследва нея.

Като изръмжа ядосано, той хвърли топката срещу мрежата. Извъртя се да я хване, когато тя отскочи, но преди да я докосне, остра болка прониза черепа му. Кириан изруга. Закри с длан дясното си око и докато се бореше с болката, пред погледа му изникна образ. Беше Дезидерий.

Когато картината се избистри, Хънтър застина. С невероятна яснота видя как Дезидерий го убива и чу Аманда да плаче.

[1] Способността на човек да съпреживява емоциите, чувствата и мислите на другите. — Б.пр. ↑

[2] Леки декоративни градински конструкции от дърво или метал. — Б.пр. ↑

[3] Реално съществувала личност от Дивия Запад. — Б.пр. ↑

[4] Преселници от Франция, които се заселили в Новия свят на територията на Канада. След войните с англичаните намерили нов дом в Луизиана, САЩ. — Б.пр. ↑

[5] Голям, разклонен свещник. — Б.пр. ↑

[6] Вид туника, широко разпространена в античността. — Б.пр. ↑

Когато Аманда заспа, известно време сънищата ѝ се носеха вихрено като странен калейдоскоп от неясни образи, които се сливаха помежду си. Невиждани картини, хора и места се въртяха в съзнанието ѝ, докато главата ѝ се замая. Не след дълго те станаха по-фокусирани и тя започна да ги вижда ясно. Непознати хора я поздравяваха, като минаваше покрай тях. Всичко това изглеждаше толкова невероятно истинско, сякаш не беше сън, а забравен спомен. Въпреки че никога преди не беше виждала тези хора, тя знаеше имената им. Знаеше за тях неща, които можеха да бъдат известни само на приятел. Чу смеха на празнуващи мъже. Испита странна смесица от радост и тъга, когато осъзна, че те идват от избеляла червена палатка, пълна с воители, облечени в старинни брони.

— Ти беше блестящ — каза един по-възрастен воин, като я потупа по гърба. Тя позна в него своя заместник-командир — мъж, на когото можеше да разчита и който я боготвореше. Деметрий винаги се обръщаше към нея за напътствия и подкрепа.

На лявата му буза зееше прясна рана, но старите му сиви очи блестяха. Въпреки че бронята му бе покрита с кръв, той изглеждаше напълно невредим.

— Жалко, че Джулиън не беше тук, за да види тази победа. Днес той щеше да се гордее с теб, командире. Сигурен съм, че тази нощ всички римляни плачат.

В този момент Аманда осъзна, че сънят не се отнасяше за нея. Беше за Кириан.

Лицето му бе изцапано с пот, мръсотия и кръв, дългата му, прихваната с кожен ремък коса бе разрошена. Три тънки дълги плитчици се спускаха от лявото му слепоочие до средата на гърдите му. Мъжът бе просто великолепен и бе истински човек. Тъмнозелените му очи триумфално блестяха и осанката му беше на човек, който няма равен. Човек, предопределен за величие. Кириан вдигна чашата си с вино и се обърна към мъжете в палатката му.

— Посвещавам тази победа на Джулиън Македонски. Сигурен съм, че където и да се намира, той се смее на поражението на Сципий.

От гърлата на мъжете се изтръгна одобрителен рев. Кириан отпи от чашата си и се обърна към по-възрастния воин до него.

— Жалко, че Валерий не беше със Сципий. Очаквах с нетърпение да се изправя и срещу него. Но няма значение. — Той повиши глас, така че всички мъже в палатката да могат да го чуят. — Утре потегляме за Рим, за да поставим на колене този развратен град.

Мъжете одобрително закрещяха.

— С меч в ръка на бойното поле ти си непобедим — каза благоговейно Деметрий. — Утре по това време ти ще бъдеш владетел на целия познат свят.

Кириан поклати глава.

— Утре владетел на Рим ще бъде Андриск, а не аз.

Възрастният воин го погледна слисано, а след това се наведе към командира си и сниши глас, така че да го чуе само той.

— Има хора, които смятат, че той е слаб. Те ще те подкрепят, ако решиш...

— Не, Деметрий — прекъсна го кротко Кириан. — Оценявам предложението, но съм се заклел да водя армията на Андриск и ще спазвам клетвата до смъртта си. Никога няма да го предам.

На лицето на Деметрий се изписа объркване. Той не беше сигурен дали да аплодира лоялността на командира си, или да я проклина.

— Ти си единственият човек, когото познавам, способен да отхвърли възможността да управлява света.

Кириан се разсмя.

— Царствата и империите не носят щастие, Деметрий. Само любовта на една добра жена и децата могат да направят това.

— И победата — добави възрастният воин.

Усмивката на Кириан стана по-широка.

— Това изглежда вярно, поне днес.

— Командире?

Кириан се обърна към гласа, дошъл зад гърба му, и видя един мъж, който си проправяше път сред воините в палатката. Войникът му подаде запечатано писмо.

— Един куриер го донесе. Било е намерено у един римски пратеник по-рано днес.

Като взе писмото от него, Кириан видя печата на Валерий-младши. Изпълнен с любопитство, той разви пергаментата и го прочете, като с всяка дума паниката му нарастваше. Сърцето му се разтуптя.

— Конят ми! — извика той, като излезе тичешком от палатка. — Оседлайте коня ми!

— Командире?

Той се обърна към своя заместник, който го бе последвал отвън. Челото на възрастния мъж бе сбърчено от тревога.

— Деметрий, ти поемаш командването, докато се върна. Изтегли армията сред хълмовете, далеч от римляните, докато не получиш вест от мен. Ако не се върна до края на седмицата, поведи хората към Панджара и обедини силите ни с Язон.

— Сигурен ли си?

— Да.

Един младеж доведе черния му жребец. С разтуптяно сърце, Кириан се метна на седлото.

— Къде отиваш? — попита Деметрий.

— Валерий се е насочил към вилата ми. Смятам да му попреча.

Ужасен, възрастният воин сграбчи юздата на коня му.

— Не можеш да се изправиш сам срещу него.

— Нямам време да ви чакам. Съпругата ми е в опасност. Не мога да се бавя.

Кириан обърна коня и препусна в галоп през лагера.

Аманда се замята в леглото, чувствайки нарастващата паника на Кириан. Желанието му да защити жена си на всяка цена. Дните се сливаха, докато той яростно препускаше, като сменяше коня във всяко село по пътя си. Не спираше да си почине или да се нахрани. Сякаш бе обладан от демон, а в главата му имаше само една мисъл. „Теона. Теона. Теона.“

Кириан стигна до дома си в полунощ. Изтощен и ужасен, той скочи от коня си и заудря по портата. Един старец отвори масивната дървена врата.

— Ваше Височество? — възкликна той невярващо.

Кириан бутна настрани слугата, като огледа голямото фоайе, търсейки признаци за заплаха. Изпълненият му със страх поглед не

срещна нищо необичайно. Въпреки това не си отдъхна. Нямах да се успокои, докато не я видеше със собствените си очи.

— Къде е жена ми?

Старият слуга изглеждаше смутен от този въпрос. Той отваряше и затваряше уста като риба на сухо. Най-накрая проговори:

— В леглото си, Ваше Височество.

Умрял от глад, изтощен и слаб, Кириан се втурна по дългия, обграден с колони коридор към задната част на къщата.

— Теона? — извика, докато тичаше, желяейки отчаяно да я види.

В края на коридора се отвори врата и от нея излезе невероятно красива, дребна русокоса жена. Тя затвори вратата след себе си и огледа сърдито неугледния му външен вид. Теона беше жива и невредима. И беше най-прекрасната гледка, която изпълнените му с обожание очи бяха виждали. Дългата ѝ златиста коса беше разрошена, а бузите ѝ бяха покрити с руменина. В ръцете си стискаше ефирен бял чаршаф, с който бе увила голото си тяло.

— Кириан? — каза рязко Теона.

Заля го чувство на облекчение и очите му се напълниха със сълзи. Тя беше жива! Слава на боговете! Като примигна, за да прогони сълзите, той грабна съпругата си и я притисна в обятията си. Никога не бе чувствал такава благодарност към мойрите за тяхната благосклонност.

— Кириан — каза тя сухо, настръхнала от неговото докосване. — Пусни ме долу. Миришеш толкова лошо, че едва дишам. Имаш ли представа колко е късно?

— Да — отвърна той, като преглътна буцата в гърлото си, а душата му се изпълни с радост. Остави я на пода и обхвана с длани лицето ѝ. Беше толкова уморен, че едва стоеше на краката си, и му бе трудно да мисли, но не искаше да спи. Не и докато тя не беше в безопасност. — Трябва да те отведе оттук. Пригответи се.

Теона се намръщи.

— Къде ще ме водиш?

— В Тракия.

— В Тракия? — попита тя невярващо. — Да не си полудял?

— Получих съобщение, че римляните са се насочили насам. Ще те заведе при баща ми, за да те пази. А сега побързай!

Обаче Теона не помръдна. Вместо това лицето ѝ стана мрачно, а сивите ѝ очи заблестяха от яд.

— При баща ти? Ти не си говорил с него от седем години. Какво те кара да мислиш, че той ще ме подслони?

— Татко ще ми прости, ако го помоля.

— Баща ти ще ни изхвърли и двамата. Той го провъзгласи публично. Вече преживях достатъчно унижения и не желая да го чуя да ме нарича уличница в очите. Освен това не искам да напускам вилата. Тук ми харесва.

Кириан не обърна внимание на думите ѝ.

— Баща ми ме обича и ще постъпи както го помоля. Ще видиш. А сега се обличай.

Теона погледна над рамото му.

— Полидус — каза тя строго на стария слуга, който през цялото това време бе чакал зад гърба на Кириан. — Пригответи банята на господаря си и му донеси храна и вино.

— Теона...

Тя го накара да млъкне, като сложи ръка върху устните му.

— Тихо, господарю мой. Сега е среднощ. Изглеждаш ужасно и миришеш още по-лошо. Позволи ни да те изкъпем, да те нахраним и да те сложим да спиш, а на сутринта ще обсъдим какво да правим, за да бъда в безопасност.

— Но римляните...

— Видя ли някой римлянин по пътя дотук?

— Ами... не.

— Тогава в момента няма никаква опасност, нали?

Твърде уморен, за да спори, Кириан се съгласи.

— Не, предполагам.

— Тогава ела. — Тя го хвана за ръката и го поведе към малка стая встрани от главния коридор.

Следващото нещо, което Аманда видя, беше стая, осветена от малък огън и свещи. Хънтър седеше облегнат в позлатена вана, а Теона го къпеше. Той взе ръката ѝ и я притисна до брадясалата си буза.

— Дори не можеш да си представиш колко ми липсваше. Нищо не ме успокоява така, както твоето докосване.

Жена му се усмихна пресилено и му подаде чаша вино.

— Чух, че си отнел Тесалия от римляните.

— Да, Валерий беше бесен. Чакам с нетърпение да тръгна на поход към Рим. Ще го завладея, помни ми думата.

Кириан пресуши чашата си и я остави настрана. Изгарящ от желание, той протегна ръка и дръпна жена си във ваната.

— Кириан! — ахна тя.

— Шшшт — прошепна той до устните ѝ. — Искам да те целуна.

Теона се съгласи, но у нея имаше някаква студенина. Той я почувства.

— Какво има, скъпа? — попита Кириан, като се отдръпна. — Изглеждаш толкова сдържана тази вечер. Сякаш мислите ти са някъде другаде.

Изражението ѝ се смекчи, когато тя обгърна с крака кръста му и му позволи да проникне в нея.

— Не съм сдържана. Уморена съм.

Той се усмихна, а после изпъшка, когато тя се притисна към него.

— Прости ми, че те събудих. Просто исках да се уверя, че си в безопасност. Не бих могъл да живея, ако ти се случи нещо. — Кириан обгърна с длани лицето ѝ и погали с палци бузите ѝ. — Винаги ще те обичам, Теона. Ти си въздухът, който дишам.

Той целуна устните ѝ, наслаждавайки се на мекотата им. Теона сякаш се отпусна в ръцете му, докато се движеше бавно над него. И все пак очите ѝ го наблюдаваха внимателно, сякаш очакваше нещо...

Веднага след като достигна върха на блаженството, Кириан се облегна назад във ваната, за да я погледа. Чувстваше се слаб като новородено куче. Но си беше у дома и съпругата му бе неговата сила. Неговото убежище. Едва си бе помислил това, когато почувства странно бучене в главата си. Изведнъж му се зави свят. Кириан веднага разбра какво е направила.

— Дала си ми отрова? — ахна той.

Теона се отскубна от него и излезе от ваната, като забързано се уви с една кърпа.

Не.

Кириан се опита да се измъкне от ваната, но отново му се зави свят и падна обратно във водата. Не можеше да диша, а мислите хаотично преминаваха през замъгленото му съзнание. По го измъчваше

най-вече една — предателството на жената, която обичаше. Жената, в чиито крака бе сложил целия свят.

— Какво направи с мен, Теона?

Тя вирна брадичка и го изгледа студено.

— Правя това, което ти не можеш. Защиатавам се. Рим е бъдещето, Кириан, а не Андриск. Той няма да доживее да се възкачи на трона на Македония.

После го обгърна пълен мрак.

Аманда изстена, чувствайки жестока болка да пронизва черепа ѝ. Когато светлината се върна, тя откри Кириан да лежи гол върху студена каменна плоча, наклонена под ъгъл от четиридесет и пет градуса. Краката и ръцете му бяха завързани с въжета, закачени за лебедка.

Той огледа средно голямото помещение и погледът му се спря на старата маса, поставена в единия ъгъл, върху която бяха наредени всевъзможни инструменти за изтезания. Висок, чернокос мъж, застанал с гръб към него, ги разглеждаше. Кириан се почувства толкова самотен и предаден, напълно незащитен. Това бе ужасяващо чувство за човек, който до този момент не знаеше що е уязвимост.

От огъня в камината в стаята цареше непоносима горещина. Аманда някак си разбра, че е началото на лятото. Прозорците бяха отворени и през тях нахлуваше лек средиземноморски бриз, носещ аромата на море, цветя и маслинови дръвчета. Кириан чу смях отвън и стомахът му се сви. Денят беше твърде хубав, за да умре...

Мъжът до масата вдигна глава, внезапно се обърна и впери заплашителен поглед в Кириан. Въпреки че беше невероятно красив, устните му бяха разтегнати в студена подигравателна усмивка, която го лишаваше от всякаква привлекателност. Мъжът имаше жестоки, искрящи очи като на пепелянка. Погледът му бе бездушен, пресметлив и напълно лишен от състрадание.

— Кириан Тракийски. — Той се усмихна злобно. — Най-сетне се срещаме. Макар да съм сигурен, че не е точно при обстоятелствата, които беше планирал, нали?

— Валерий — изръмжа Кириан, щом видя знамето на стената над рамото на мъжа. Той щеше да познае емблемата с орела навсякъде.

Усмивката на римлянина стана по-широка, докато прекосяваше стаята. Лицето му не изразяваше уважение, а единствено

самодоволство. Без да каже нито дума повече, Валерий завъртя ръчката на лебедката. Въжетата, с които бяха вързани крайниците на Кириан, се изпънаха, разтягайки мускулите му, разкъсвайки сухожилията, измъквайки костите от ставите. Кириан затвори очи и стисна зъби, за да устои на адската болка, която прониза тялото му. Като завъртя още веднъж ръчката на лебедката, Валерий се засмя.

— Добре, силен си. Мразя да измъчвам разни хлапаци, които веднага започват да хленчат и да крещят. Това ми разваля удоволствието.

Кириан не каза нищо.

Като застопори лебедката, така че тялото на пленника му да остане болезнено разтегнато, Валерий отиде до масата, където лежаха различни оръжия и инструменти за изтезания. Той взе един тежък железен чук.

— Тъй като скоро се запознахме, позволи ми да ти покажа как римляните се разправят с враговете си.

Валерий се върна бавно при Кириан и го изгледа с предизвикателна усмивка.

— Първо ще счупя колената ти. Така ще знам, че няма да се изкушиш да се лишиш от моето гостоприемство, докато аз не реша.

Римлянинът стовари чука върху лявото коляно на Кириан, счупвайки незабавно ставата. Невъобразима болка прониза тялото му. Като прехапа устни, за да не изкрещи, Кириан сграбчи въжетата, с които бяха вързани ръцете му. Той усети как топлата кръв от порязаните му китки се стича към лактите му. След като счупи и другото му коляно, Валерий измъкна един нажежен железен прът от огъня и го надвеси над него.

— Имам само един въпрос. Къде е армията ти?

Кириан присви очи, но не каза нищо. Римлянинът допря нажеженото желязо до вътрешната страна на бедрото му.

Аманда изгуби представа за броя на раните, причинени на Кириан от Валерий. Той го измъчваше с непоколебима твърдост час след час, ден след ден. Тя никога не бе подозирала, човек може да страда толкова много и да продължи да живее. Младата жена ахна, когато плиснаха вода в лицето на Кириан.

— Дори не си и помисляй, че можеш да загубиш съзнание, за да се отървеш от мен, или да умреш от глад, докато аз не пожелая.

Валерий сграбчи пленника за косата и дръпна гневно главата му назад, след това започна да сипва бульон в устата му. Кириан изпъшка, когато солената течност опари раните по лицето и устните му. Той се задави от бульона, но римлянинът продължи да го излива в гърлото му.

— Пий, да те вземат фурните! — изръмжа Валерий. — Пий!

Кириан отново припадна, но студената вода пак го върна в съзнание.

Дните и нощите се сляха, докато Валерий продължаваше да го измъчва, като винаги задаваше един и същи въпрос.

— Къде е армията ти?

Кириан не пророни нито дума. Нито веднъж не изкрещя. Той стискаше челюсти толкова здраво, че римлянинът трябваше да ги отваря със сила, за да го храни.

— Генерал Валерий — каза един войник, който влезе в стаята, когато Валерий отново натягаше с лебедката въжетата, придържащи ръцете и краката на пленника му. — Извинете, че ви прекъсвам, господарю, но пристигна пратеник от Тракия, който иска да го приеме.

Сърцето на Кириан спря да бие. За първи път от няколко седмици в душата му проблесна малък лъч надежда и го преизпълни с радост.

Баща му...

На лицето на Валерий се изписа любопитство.

— Това сигурно ще е доста забавно. Доведи го тук на всяка цена.

Войникът изчезна. След няколко минути в стаята влезе добре облечен възрастен мъж, ескортиран от двама римски войници. Той толкова много приличаше на Кириан, че за момент, Аманда помисли, че е баща му. Щом се приближи достатъчно, за да разпознае осакатеното, окървавено тяло на Кириан, мъжът ахна шокирано. Забравяйки собственото си достойнство, чичо му се спусна към него.

— Кириан! — промълви той невярващо, като внимателно докосна счупената ръка на племенника си. В сините му очи се четеше болка и загриженост. — Всемогъщи Зевсе, какво са направили с теб?

Младата жена почувства огромния срам и мъката на Кириан при вида на скръбта на чичо му. Тя почувства необходимостта му да облекчи вината, която изпълваше очите на Зетес, и желанието да поиска от него да помоли баща му да му прости. Когато отвори уста да заговори, от

нея излезе единствено дрезгаво хриптене. Болката, която го пронизваше, бе толкова голяма, че зъбите му тракаха от непоносимостта на физическите му страдания. Гърлото му бе така разранено и пресъхнало, че буквално се задушаваше, и единствено с невероятно усилие на волята си най-накрая успя да произнесе с треперещи устни:

— Чичо.

— Гледай ти, той можел да говори — каза саркастично Валерий, като се присъедини към тях. — За четири седмици не каза нищо, освен това...

Той отново допря нагорещеното желязо до бедрото на пленника си. Стискайки зъби, Кириан рязко се дръпна и простена.

— Спрете! — извика Зетес, като избута Валерий настрана от своя племенник.

Той нежно обхвана с длани нараненото лице на Кириан. По бузите му се стичаха сълзи, докато се мъчеше да изтрие кръвта от подпухналите устни на племенника си.

Зетес погледна към Валерий.

— Докарал съм десет каруци злато и скъпоценни камъни. Баща му обещава още повече, ако го освободите. Упълномощен съм да ви отстъпя Тракия. А сестра му, принцеса Алтея, предлага да ви стане робиня. Единственото, което трябва да направите, е да ми позволите да го отведа у дома.

Не! Аманда чу как изкрещя вътрешно Кириан, но думата заседна в пламналото му от болка гърло.

— Може би ще ви позволя да го вземете с вас... след като бъде екзекутиран.

— Не! — възрази Зетес. — Той е принц и вие...

— Не е принц. Всички знаят, че е лишен от наследствени права. Баща му го заяви публично.

— Брат ми се отрече от думите си — настоя Зетес и отново погледна Кириан. Очите му бяха пълни с доброта и утеха.

— Баща ти ми поръча да ти предам, че не е мислил наистина онова, което ти е казал тогава. Бил е глупав и сляп, когато е трябвало да ти повярва и да те послуша. Баща ти те обича, Кириан. Единственото, което иска, е да се върнеш у дома, където ще може да посрещне теб и Теона с отворени обятия. Той те моли да му простиш.

Последните думи изгориха Кириан много по-болезнено, отколкото нажеженото желязо на Валерий. Не баща му трябваше да се извинява. Не той бе глупакът. Кириан се бе държал жестоко с човека, от когото бе видял единствено любов. Болката от тази мисъл прониза цялото му тяло. Дано боговете се смиляха над тях двамата, защото баща му беше прав от самото начало.

Зетес се обърна към Валерий:

— Той ще ви даде всичко за живота на сина си. Всичко!

— Всичко — повтори римлянинът. — Много съблазнително, но ще бъда пълен глупак да освободя единствения човек, който почти ни победи. — Той изгледа свирепо Зетес. — Никога.

Валерий измъкна кинжала от колана си, после сграбчи грубо трите дълги командирски плитки, които се спускаха от слепоочието на Кириан, и ги отрязва със замах.

— Ето — каза той, като ги подаде на Зетес. — Занесете ги на баща му и му кажете, че това е единственото нещо от сина му, което ще получи от мен.

— Не!

— Стража, отведете Негово Височество.

Пленникът наблюдаваше как войниците сграбчиха чичо му и го измъкнаха от стаята.

— Кириан!

Кириан се замята в опит да се освободи от въжетата, но тялото му бе така изранено и изпочупено, че единственото, което постигна, бе да се нарани още повече. Искаше да извика на Зетес да се върне. Искаше да му каже колко съжaliaва за тежките думи, които бе казал на своите родители.

„Богове, не позволявайте да умра, без да им го кажа.“

— Не можеш да направиш това! — изкрещя Зетес миг преди вратата да се затръшне и да прекъсне думите му.

Валерий се обърна към слугата си:

— Доведи любовницата ми!

След като слугата излезе, той отиде до Кириан. Въздъхна, сякаш беше силно разочарован:

— Изглежда нашето време заедно приключи. Щом баща ти толкова отчаяно иска завръщането ти, само въпрос на време е да

поведе войските си срещу мен. А аз определено не мога да поема риска той да те спаси, нали?

Кириан затвори очи и извърна глава, за да не гледа тържествуващата усмивка на Валерий. Пред погледа му отново изплува образът на баща му в онзи последен, съдбовен ден, когато двамата бяха застанали настръхнали един срещу друг в средата на тронната зала. Джулиън бе нарекъл този ден „Сблъсъкът на титаните“, защото нито той, нито баща му бяха готови да слушат или да отстъпят. Чу думите, които бе казал на баща си. Думи, които един син никога не трябва да изрича на родителите си. Болката от това бе стократно по-силна от всичко, което Валерий му бе причинил.

Докато скърбеше за своите постъпки, вратата на стаята за мъчения се отвори, за да пропусне Теона. Тя влезе с високо вдигната глава като царица на царски прием. Теона спря до Валерий и му се усмихна топло и съблазнително. Кириан се втренчи в нея, когато предателството ѝ в цялата си пълнота се стовари върху него. *„Дано това да е кошмар. Милостиви Зевсе, моля те, не позволявай то да е истина.“* Това бе повече, отколкото изтерзаното му тяло и душа можеха да понесат.

— Знаеш ли, Кириан — каза Валерий, като прегърна Теона и притисна устни към шията ѝ. — Искam да те поздравя за избора ти на съпруга. Тя е изключителна в леглото, нали?

Това бе най-жестокият удар, който някога му бяха нанасяли. Теона срещна очите му без капчица срам, докато Валерий мина зад нея, обхвана с длани гърдите ѝ и започна да ги мачка. На лицето ѝ нямаше любов. Нямаше разкаяние. Нищо. Тя го гледаше, сякаш беше някой непознат. Това го разтърси до дълбините на измъчената му душа.

— Хайде, Теона, да покажем на твоя съпруг какво прекъсна в нощта, когато се прибра вкъщи.

Валерий откопча брошката, придържаща химатиона^[1] ѝ, и той се свлече на пода. После притегли голата жена в прегръдките си и я целуна.

Болка прониза сърцето на Кириан, като видя как тя свали ризницата на римлянина, с какво нетърпение очакваше неговите ласки. Не можейки да понесе тази гледка, той затвори очи и извърна глава. Но все пак ги чуваше. Чу жена си да моли Валерий да проникне в нея. Чу

я да стене от удоволствие. И когато тя стигна до екстаза в прегръдките на неговия враг, Кириан почувства, че сърцето му изсхва и умира.

Най-накрая Валерий го бе сломил.

Тогава остави болката да го завладее. Остави я да го изпълни целия, докато вече не чувстваше нищо. Нищо, освен пълно опустошение. Когато те приключиха, Валерий бавно се приближи до него. Римлянинът прокара влажната си ръка върху лицето на Кириан и той прокле аромата, който познаваше толкова добре.

— Нямах представа колко много обичам кожата ми да мирише на парфюма на жена ти.

Кириан се изплю в лицето му. Разярен, Валерий грабна един кинжал от масата и го заби в корема на пленника си. Кириан изпъшка, когато студеният метал проникна в тялото му. Римлянинът злобно завърта ножа, забивайки го по-дълбоко.

— Кажи ми, Теона — попита Валерий, без да откъсва очи от пленника, като извади кинжала, оставяйки го слаб и задъхан, — как да убия съпруга ти? Да го обезглавя ли, както подобава на един принц?

— Не — отвърна тя, като се уви с химатиона и го закопча с брошката, която Кириан ѝ бе подарил на сватбата им. — Той е духът и гръбнакът на македонските бунтовници. Не можеш да си позволиш да го направиш мъченик. Ако бях на твое място, щях да го разпъна на кръст като обикновен крадец. Нека да послужи като назидание, та враговете на Рим да знаят, че като ви нападат, няма да постигнат чест и слава.

На лицето на Валерий се появи жестока усмивка. Той се обърна към нея и каза:

— Харесва ми как мислиш. — После я целуна леко по бузата и се облече. — Сбогувай се със съпруга си, докато се разпоредя за нужните приготовления. — Римлянинът излезе и ги остави сами.

С огромно усилие Кириан си пое въздух, превъзмогвайки болката, когато Теона най-накрая се приближило него. Тялото му се тресеше от яростта и агонията. Въпреки това тя го гледаше равнодушно, студено.

— Защо? — попита той.

— Защо ли? — повтори Теона. — Ти как мислиш? Бях никому неизвестна дъщеря на проститутка. Израснах в бедност и глад и нямах

друг избор, освен да позволя на всеки мъж да ме използва, както намери за добре.

— Аз ти дадох дом — каза дрезгаво Кириан, едва движейки напуканите си, окървавени устни. — Обичах те. Защищавах те от всеки, който би искал да те нарани.

Тя го изгледа с присвити очи.

— Нямам никакво намерение да те оставя да воюваш с римляните, а аз да седя вкъщи и да примирам от страх, че те ще нахълтат в дома ми и ще ме измъчват, за да се доберат до теб. Не искам да свърша като съпругата на Джулиън, съсечена в собственото си легло, или да бъда продадена в робство. Стигнах твърде далеч, за да се върна отново към ровенето сред отпадъците и необходимостта да продавам тялото си. Искam сигурност и ще направя всичко, за да я имам.

Теона не би могла да го нарани повече. Явно тя никога не бе гледала на него като на нещо повече от източник на пари. Кириан не можеше да повярва в това. Отказваше да повярва. Трябваше да е имало миг, поне един, когато я е било грижа за него. Възможно ли бе да е бил толкова сляп?

— Обичала ли си ме някога?

Теона сви рамене.

— Ако това е някаква утеха, ти беше най-добрият любовник, който съм имала. Със сигурност ще ми липсваш в леглото.

Кириан нададе изпълнен с болка и ярост рев.

— По дяволите, Теона — каза Валерий, когато се върна. — Трябваше да възложa на теб да го изтезаваш. Аз не можах да изтръгна нито един подобен вик на болка.

В стаята влязоха войници, които носеха голям кръст. Те го оставиха на пода до масата, а после срязаха въжетата, придържащи Кириан към плочата. Не можейки да се задържи прав на счупените си крака, той се строполи на земята. Войниците го вдигнаха грубо и го стовариха върху кръста. Кириан продължаваше да наблюдава Теона. На лицето ѝ не се появи дори съжаление. Тя просто гледаше с нездрав интерес.

Пред очите му отново изникнаха разстроените лица на родителите му, когато той напусна дома си в деня, в който се ожени за нея. Чу предложението, което Зетес направи на Валерий. Кириан бе

предал всички заради нея. А сега тя дори не си правеше труда да се престори, че съжالياва за това, което му бе причинила. За това, което бе причинила на семейството и страната му. Той бе последната надежда на Гърция да избегне римската тирания. Единственият, който стоеше между своя народ и робството. Със своето предателство Теона бе унищожила всичките им надежди за свобода. И всичко това, защото бе ужасен глупак...

Последните думи, които баща му бе казал на раздяла, още звучаха в ушите му: *„Тя не те обича, Кириан. Нито една жена няма да те обича истински и ще си пълнен глупак, ако повярваш в обратното!“*

Един войник постави метален гвоздей върху китката му, като го държеше с два пръста, а другият замахна с големия, тежък чук. И го стовари върху главата на гвоздеа...

Аманда се събуди с вик от болката, която почувства, когато металното острие прободеше ръката ѝ. Тя седна и сграбчи китката си с другата ръка, за да се увери, че всичко е било само сън. Разтърка мястото, взирайки се в него. Ръката ѝ си беше същата както винаги и все пак... Сънят бе реално преживяване. Сигурна бе в това.

Водена от сила, която не разбираше, Аманда излезе от стаята си, за да намери Кириан. Тя се затича през тъмната къща. Беше точно след зазоряване, когато се изкачи по махагоновото стълбище и пое по дълъг коридор. Следвайки инстинкта си, стигна до една стая в западната част на къщата. Без да се колебае, Аманда отвори двойните врати на спалнята, която бе два пъти по-голяма от нейната. Една свещ гореше на шкафчето до старинно, покрито с балдахин легло, хвърляйки сенки на отсрещната стена. Плътните завеси в златисто и кафяво бяха дръпнати настрани и завързани за колоните на леглото, но фините кремави драперии го опасваха от всички страни. Въпреки това младата жена видя нейния Нощен ловец да се гърчи сред чаршафите, сякаш бе в плен на същия кошмар, който бе сънувала и тя.

С разтуптяно сърце, Аманда се втурна към леглото. Кириан се събуди в мига, в който усети меката ѝ хладна длан върху гърдите си. Като отвори очи, откри, че тя седи до него с потъмнели от ужас очи и го разглежда със сбърчени вежди.

Той се намръщи, когато ръцете ѝ започнаха да опипват целите му гърди. Аманда изглеждаше така, сякаш изобщо не го вижда, а бе изпаднала в някакъв странен транс. Кириан лежеше в пълно мълчание,

зашеметен от нейното присъствие. Тя дръпна копринения чаршаф и докосна белега на корема му, точно от лявата страна на пъпа.

— Валерий заби кинжала тук — прошепна Аманда и погали тънкия белег. След това тя хвана китката му и нежно проследи белезите по нея. — А войниците забиха гвоздеите тук и тук. — После прокара леко върха на палеца си по края на пръстите му. — Изтръгнаха ти ноктите.

Аманда протегна ръце и обхвана с длани небръснатите му бузи. В очите ѝ се четяха хиляди емоции и при вида на тези кристално сини дълбини дъхът на Кириан секна. Нито една жена не го бе гледала така.

— Клетият ми Хънтър — промълви тя. По бузите ѝ се стичаха сълзи и преди той да разбере какво смята да прави, Аманда дръпна завивките, откривайки цялото му тяло. Той незабавно се възбуди при вида на нейната загриженост за него. Младата жена докосна белега на бедрото му, където някога Валерий го бе жигосал с нажеженото желязо.

— О, боже — възкликна тя, като пръстите ѝ нежно опипаха сбръчканата кожа. — Било е истина. Те наистина са ти причинили това. — Аманда го погледна с плувнали в сълзи очи. — Видях те. Почувствах го.

Кириан се намръщи още повече. Възможно ли бе това? Когато тя го събуди, той бе сънувал екзекуцията си. Възможно ли бе силите им да са се обединили, позволявайки му да достигне до нея даже докато спи? Мисълта бе стряскаща. Ако беше вярно, това означаваше, че двамата са свързани на много по-високо ниво от физическото. Това означаваше...

Той не довърши мисълта си. Не съществуваше такова нещо като сродна душа, особено когато единият от тях вече нямаше душа. Това бе просто невъзможно.

Докато се взираше в мъжа пред себе си, Аманда страдаше с цялото си сърце за него. Как бе могъл да понесе подобни мъчения и предателство? Той бе носил тази болка през вековете. Сам. Винаги сам. Постоянно страдащ и жадуващ, но не получаващ облекчение. Без никаква надежда.

— Толкова много болка — прошепна тя.

Как ѝ се искаше да получи на тепсия главата на Теона заради това, което му бе причинила. Но преди всичко искаше да успокои

Хънтър, да облекчи мъката му. Да изтрие страданието, преживяно в миналото. Искаше да му даде надежда. Да му върне мечтата да има деца и жена, която да го обича. Бог да се смили над нея, но тя искаше да бъде тази жена. Преди да може да се спре, Аманда се наведе и залепи устни върху неговите. Той изстена, обхвана с длани лицето ѝ и отвърна на целувката.

Аманда изпита удоволствие каквото не бе изпитвала с никой друг мъж преди това. Когато езиците им се преплетоха, тя го почувства с цялото си сърце и душа. Никога не се беше държала дръзко в леглото, но пък и никога досега не бе желала мъж, както този. С цялото си същество. Очите ѝ се напълниха със сълзи, когато притисна устни върху белега на ключицата, където Валерий го бе издрал до кръв с пръстена си. Такава сила. Такава любов. Би дала всичко да открие мъж, който да я обича така, както той бе обичал съпругата си. И по-конкретно, искаше Хънтър да я обича така. Искаше да спечели сърцето му. Желаше този мъж, който знаеше какво е любов, какво е преданост и състрадание. Независимо дали щеше да го признае, или не, той се нуждаеше от нея. Никой човек не трябваше да мине сам през вечността. Никой не трябваше да бъде наранен така, както бе наранен той. Не и когато единственото му престъпление бе, че е обичал някого повече от себе си. Дъхът ѝ се смеси с неговия, когато легна върху него и обхвана с крака талията му.

Кириан изпъшка, когато си даде сметка, че тя не носи нищо под фланелката. Бедрата ѝ бяха топли и влажни, когато се плъзна надолу по голия му корем, разпалвайки у него толкова силно желание, че чак се изплаши.

„Отблъсни я.“

Обаче не можеше. Не и тази нощ. Не и след кошмара, който все още беше пред очите му. Правилно или не, той имаше нужда от утеха. Искаше отново да се почувства обичан. Искаше да усети мекотата на женски ръце върху тялото си. Уханието на Аманда по кожата си. Кириан потрепери, когато тя посегна надолу и хвана члена му.

— О, богове! — прошепна той. Никой не го бе докосвал така повече от две хиляди години.

Цялото му тяло запулсира и се напрегна до болка, когато Аманда взе да гали горещата му твърда възбуда. Днес щеше да я има. Сега вече бе невъзможно да я отблъсне.

Дишането му стана накъсано, целият трепереше от усещането на пръстите ѝ, които стискаха члена му, на дланта ѝ, която се плъзгаше към върха, а после надолу към основата, където нежно го обгръщаше. Пръстите ѝ едва го докосваха, карайки го да се възбужда още повече, докато накрая му се струваше, че ще експлодира.

Той бавно милваше тялото ѝ, изследвайки всяка трапчинка, всяка извивка. Наслаждаваше се на нежната кожа под дланите си. Кириан зарови лице в шията ѝ и за първи път, откакто се бе превърнал в Нощен ловец, изпита непреодолимото желание да пие кръв от човек.

Шумът от течащата във вените ѝ кръв изпълни слуха му. Първичната енергия на Аманда го примамваше, карайки ловеца в него да жадува да вкуси от нейните жизнени сили.

Това беше забранено. Никой Нощен ловец нямаше право да забива зъби в човешки врат. И все пак, докато обхождаше с език ямката на шията ѝ, в него се надигна дълбоко скрито желание.

Кириан прокара леко кучешките си зъби по врата ѝ и му бе нужен целия самоконтрол, за да не вкуси кръвта, която усещаше как тече във вените под устните му. Почувства тръпките, които преминаха през тялото на Аманда, от което зърното под ръката му се втвърди още повече. Като отдръпна глава с ръмжене, той впи устни в нейните в страстна целувка и плъзна ръка под тениската към тъмния триъгълник между краката ѝ.

Кириан простена, усещайки гъделичкането на косъмчетата по пръстите му, когато внимателно ги раздели и я докосна за първи път. Тя подскочи изненадано, после измърка доволно, а ръката ѝ върху члена му ускори ритъма на ласките си. Той не можеше да повярва, че Аманда е вече толкова влажна. Богове, как я желаете! Искаше да опита всеки сантиметър от тялото ѝ, да проникне дълбоко в нея. Но Кириан устоя на това желание, защото искаше да се наслади на момента. Искаше да я изследва бавно и нежно. Искаше тази сутрин да трае вечно.

— Толкова си вкусна — прошепна той, като разкъса тениската от горе до долу, свали я от тялото ѝ и я хвърли на пода. После започна да я хапе леко от шията към гърдите.

Аманда изви гръб, когато Хънтър нежно взе да дразни зърното ѝ с език и зъби. Допирът на острите зъби по кожата ѝ накара кръвта ѝ да забушува. Кириан отново плъзна ръка между телата им и я докосна

там, където копнежът ѝ по него беше най-силен. Пръстите му галеха в кръг нежното място, дразнеха и успокояваха, проучваха и приласкаваха, разпалвайки още повече желанието ѝ, когато потънаха дълбоко в нея.

— Желая те, Хънтър — прошепна тя, долепила устни до неговите. — Никога не съм желала някого толкова силно.

Той се усмихна, оголвайки кучешките си зъби, и я преобърна, така че младата жена се озова под него, с лекота, която предизвиква страхопочитание у нея. Аманда застана от удоволствие, като усети стройното му мускуесто тяло върху себе си. От тежестта му дъхът ѝ секна и тя обгърна с крака ханша му. Той беше като машина от мускули, чиято сила преливаше от неговото тяло в нейното. Гладките му съвършени мускули играеха под кожата при всяко движение, което правеше. Но още по-завладяваща бе сдържаната сила, която се излъчваше от него. Беше като свиреп лъв, готов да нападне.

Аманда искаше повече. Жадуваше да го почувства вътре в себе си. Жадуваше да го притежава така, както не се бе отдало на нито една жена повече от две хиляди години. Искаше да притежава сърцето на този мъж. Нещо повече, искаше да го завладее както нито една жена не го беше завладявала. Искаше да бъде всичко, от което той се нуждаеше: неговия дъх, неговото сърце, но най-вече неговата изгубена душа. Искаше да му я върне. Да го освободи от страданието. Да го освободи от миналото му.

Като изви гръб, Аманда го целуна страстно, преди неволно да издаде мислите си. Беше сигурна, че ако ги узнае, той ще се отдръпне от нея. Това бе последното нещо, което искаше. Така че за първи път от десет години тя призова всичките си потискани досега сили и прикри мислите си, в случай че Хънтър още бе в състояние да ги прочете. Днес тя щеше да му бъде утеха.

Кириан простена, като почувства тялото на Аманда под себе си. Толкова много време бе минало, откакто за последен път си бе позволявал да се довери така на жена. По кожата му изби пот, когато отмести уста от гърдите ѝ и покри с целувки корема ѝ, бедрата ѝ, а после се върна нагоре по тялото ѝ. Желаше Аманда с нечовешка страст. Искаше да прави с нея неща, които не смееше даже да назове. Не трябваше да мисли как да я завладее, как да я задържи при себе си. И въпреки това го правеше.

Аманда прокара ръка през косата му. Притисна го към тялото си, докато той я целуваше и хапеше леко, спускайки се от устните ѝ към шията, а оттам към гърдите ѝ, където се задържа, за да им се наслади. Езикът му описваше кръгове около втвърдените ѝ зърна, като ги дразнеше и галеше. Кириан изглеждаше ненаситен, докато ѝ се наслаждаваше, като прегладнял човек, озовал се на пиршество. След това той бавно и внимателно започна да се спуска надолу по тялото ѝ. Дългите му кучешки зъби се плъзгаха по кожата ѝ с изумителна нежност. Ръцете му направо я изгориха, когато той ги пхна под дупето ѝ и проследи с език извивката на ханша ѝ, стигайки до бедрото. След това разтвори широко бедрата ѝ и бавно остави влажна пътечка от вътрешната им страна. Тя затаи дъх, извивайки се в очакване на неговото докосване.

Когато Кириан се поколеба, Аманда погледна към него и видя, че той се взира в лицето ѝ. Неподправеното чувство за притежание, което прочете в очите му, я остави без дъх. Погледът му сякаш я хипнотизира, докато той бавно и леко прокара пръст по женствеността ѝ. Тя потръпна в отговор на ласката му. Той раздели нежните гънки и засмука клитора ѝ, без да престава да я гледа. Аманда изкрещя от невероятното блаженство, което разтърси тялото ѝ. Никой мъж не беше правил това с нея.

Кириан затвори очи и издаде стон, който отекна в нея. Езикът му се плъзгаше по най-интимното ѝ кътче, което я караше да потръпва при всяко чувствено близване. Като зарови ръка в рошавите му къдрици, Аманда изви гръб и разтвори краката си по-широко, за да му даде пълен достъп до най-съкровено място от тялото си.

Той потрепери от наслада. Никога не бе желал нещо толкова силно, както желаше тази жена. В нея имаше нещо, което го подлудяваше.

Кириан почувства как нарастват силите му на Нощен ловец, как се събужда дремещият в него звяр. Именно тези сили използваше, когато се биеше или преследваше деймони. Сили, които му позволяваха да усеща обкръжението си на много по-високо ниво. Благодарение на тях долавяше биенето на сърцето ѝ, тръпките, които преминаваха през тялото ѝ в отговор на неговото докосване с устни и език. Почувства удоволствието, което ѝ доставяше, и това накара тялото му да запулсира в унисон с кръвта, която течеше във вените на

бедрата ѝ, които обгръщаха главата му. Хънтър затвори очи, борейки се с желанието да забие зъби в плътта ѝ и да опита вкуса на кръвта ѝ.

Аманда се вкопчи в него, докато той продължаваше да ѝ доставя наслада. От лекото драскане на зъбите му по тялото ѝ пробягваха тръпки. Тя отвори очи и видя колко бе отдаден на заниманието си. Сякаш Кириан мислеше единствено за нея и за нищо друго.

Беше се съсредоточил върху нея и върху това да ѝ достави удоволствие със същата упоритост, с която със сигурност преследваше деймоните. И когато Аманда достигна кулминационния момент, той беше толкова бурен, така зашеметяващ, че тя отметна глава назад и изкрещя.

Обаче Кириан не беше свършил с нея. Изръмжа, когато тя стигна до края, но не спря да я ближе. Движенията на езика му станаха по-бързи и по-силни, докато пируваше с тялото ѝ. Тя изстена от удоволствие.

Едва когато Аманда свърши още два пъти, езикът му забави своя ритъм. Но дори и тогава той изчака, докато премине и последната вълна от тръпки, които я разтърсваха, преди да се отдръпне назад.

Кириан се надигна между бедрата ѝ и обходи с поглед тялото ѝ бавно и методично като някой гладен, силен звяр, готов да сграбчи плячката си. Очите му блестяха като черен кехлибар, зъбите му бяха оголени, а дишането му бе станало накъсано и хрипливо.

— Погледни ме, Аманда — нареди ѝ той, като плъзна ръка по бедрото ѝ. — Искам да виждам очите ти, когато те обладавам.

Като преглътна, младата жена направи както бе поискал. Кириан обхвана с длани лицето ѝ и я целуна страстно, после хвана ръката ѝ и я насочи към твърдия си член. Даже и без думи, Аманда разбра какво иска. Като надигна таза си, тя започна да го поема бавно, сантиметър по сантиметър, докато целият я изпълни. Тя изстена от усещането за мощта му в себе си. От жадния, настойчив поглед в очите му.

Когато понечи да отдръпне ръката си, той я покри със своята и я задържа. Гладът в очите му нарасна.

— Искам да почувстваш нашето сливане — каза дрезгаво Кириан.

Аманда преглътна, когато той плъзна пениса си между пръстите ѝ и проникна още по-дълбоко в нея. Това бе най-еротичното, най-невероятното чувство в живота ѝ. Двамата изстенаха едновременно. Тя

видя удоволствието, изписано на лицето му, докато проникваше в нея с енергични тласъци.

— О, Хънтър! — прошепна младата жена.

Кириан спря и я погледна настойчиво.

— Не Нощният ловец е в теб, Аманда, а аз, Кириан.

Радостта изпълни цялото ѝ същество, когато осъзна какво ѝ предлагаше той. Той я допускаше до себе си, точно както тя му бе позволила да проникне в нея. Аманда протегна ръце и обхвана с длани лицето му.

— Кириан — прошепна тя развълнувано.

Той се усмихна.

— С теб се чувствам по-прекрасно, отколкото очаквах — каза Кириан и Аманда усети тръпката на удоволствие, която го разтърси.

Той наведе глава и нежно я целуна, докато проникваше все по-дълбоко в нея с бързи и мощни тласъци. От тях в тялото ѝ се разливаше истинско блаженство.

— О, Кириан! — възкликна Аманда, чувствайки, че отново ще стигне до кулминацията.

Едва бе изрекла името му, когато с нея започнала се случва нещо странно. Сякаш нещо се преобърна в нея и тя усети прилив на силна еротична енергия.

— О, боже! — прошепна младата жена.

Внезапно почувства точно какво изпитва Кириан. Сякаш двамата бяха станали едно същество. Едновременно го усещаше вътре в себе си и усещаше себе си около него. Кириан се задъха, когато почувства същото. Двамата впериха погледи един в друг. Аманда плъзна ръка по гърба му и усети милувката на собствения си гръб. Това бе най-невероятното нещо, което някога бе преживявала.

Той ускори ритъма на тласъците си и тя се вкопчи в него — и двамата бяха полудели от вулканична страст.

Достигнаха кулминацията едновременно, в един миг на невероятно удоволствие. Кириан отметна глава и изрева, прониквайки с един последен тласък дълбоко в нея. Аманда изкрещя, усещайки силните тръпки, които разтърсиха тялото му.

Притисна го до себе си, когато той се отпусна върху нея, а мислите ѝ постепенно се проясняваха. След това с огромно съжаление почувства, че той се отдръпва от нея.

— Какво стана? — попита задъхано Кириан.

— Не знам, но беше прекрасно. Невероятно. Най-фантастичното нещо.

Като се засмя тихо, той вдигна глава и младата жена се намръщи, виждайки очите му на мъждивата светлина на свещите. Те вече не бяха черни, а лешниковозелени.

— Кириан?

Той огледа стаята, после свъси вежди.

— Силите ми ме напуснаха — прошепна.

И тогава тя почувства обзелата го слабост. Кириан едва се помръдваше. Нещо по-лошо, когато той притисна с длан дясното си око и изстена, Аманда почувства острата болка, която прониза черепа му.

— Мили боже! — възкликна тя, докато Кириан лежеше до нея, измъчван от непоносими болки. — Какво да правя?

— Обади се на Талон. Набери две и натисни бутона за бързо избиране.

Тя се прехвърли над него, за да стигне до нощното шкафче, взе телефона и бързо набра номера. Талон отговори на второто позвъняване. По гласа му Аманда се досети, че е бил дълбоко заспал.

— Какво се е случило? — попита той спокойно, след като му каза коя е.

— Не знам. Направих нещо на Кириан.

— Какво искаш да кажеш? — попита Талон с тон, който й подсказа, че му е трудно да повярва, че би могла да направи нещо на приятеля му.

— Не съм сигурна. Очите му имат различен цвят и той се превива от болка.

— Какъв цвят са очите му?

— Зелени.

Талон помълча няколко секунди, преди отново да заговори.

— Дай ми да говоря с него.

Тя подаде телефона на Кириан. Той го взе, точно когато отново го прониза болка. Никога преди не бе изпитвал подобно нещо. Имаше чувството, че двете половини в него — на Нощния ловец и на човека — воюваха една срещу друга.

— Талон — каза Кириан задъхано.

— Здравей, приятелю. Добре ли си?

— Не, по дяволите. Какво става?

— На прима виста бих казал, че просто си намерил начин да се отървеш от способностите си на Нощен ловец. Поздравления, друже, открил си своя спасителен изход.

— Да, и от това се чувствам безумно щастлив.

— Не се прави на умник. Важното е, че е временно. Поне така мисля.

Съмнението в гласа му не успя да успокои Кириан и той попита:

— Колко ще трае?

— Нямам представа. Силите ми никога не са ме напускали.

Кириан изпъшка от новия пристъп на болка.

— Спри да се бориш с това — каза рязко Талон. — Така само влошаваш нещата. Просто се отпусни.

— О, да, що ти не пробваш.

Талон изсумтя:

— Повярвай ми, има моменти, в които трябва да се съпротивляваш, но този не е от тях. Просто го приеми.

— Да бе, приеми го. Не е толкова лесно. Имам чувството, че ме разкъсват на две.

— Знам — каза Талон състрадателно. — Какво правеше, когато загуби силата си?

Кириан се прокашля, за да прочисти гърлото си, и погледна смутено Аманда.

— Аз... хм... — Той се поколеба. Последното нещо, което искаше, бе да я постави в неудобно положение.

Но не му се и наложи.

— Спал си с нея и това е изцедило силите ти, нали?

Кириан се прокашля по-силно, после си даде сметка колко е безсмислено да се опитва да скрие нещо от Нощен ловец, който може да открие абсолютно всичко, което пожелае.

— Това се случи едва най-накрая.

— Ааа, разбирам — рече провлачено Талон, сякаш всичко му бе станало ясно. Когато отново заговори, тонът му странно напомняше на този на доктор Рут^[2]. — Нали знаеш моментът, който настъпва веднага след като свършиш? Когато си напълно изтощен, удовлетворен и безпомощен? Обзалагам се, че точно това е изчерпало силите ти.

И все пак Кириан не можа да разбере нищо.

— Но всички вие постоянно спите с жени без такива последствия.

— Така е, но всеки от нас има различно слабо място. В твоето съзнание ти сигурно си отъждествил кулминационния момент с онова, което те е направило Нощен ловец. Причината е или това, или нейните сили. Може би те са се смесили с твоите и са ги изсмукали.

— Това е налудничаво.

— Толкова налудничаво, колкото главоболието, което те мъчи и което, между другото, се предава и на мен. Сега ми дай отново Аманда.

Кириан се обърна към нея:

— Той иска да говори с теб.

Младата жена взе телефона.

— Слушай — каза рязко Талон. — Имаме сериозен проблем. Кириан е извън строя, докато не възвърне силите си.

— Колко ще трае това?

— Нямам представа. Може би ще отнеме известно време и дотогава той ще е човек, а тъй като не е бил такъв повече от две хиляди години, това ще го направи слаб и уязвим.

Аманда почувства как я обхваща паника, като погледна към Кириан. Той все още притискаше с ръка очите си и по напрегнатата поза на тялото му си личеше, че изпитва силна болка.

— Дали ще възстанови силите си до залез-слънце?

— Надявам се. Защото, ако не се получи, демоните ще се доберат до него.

Гърлото ѝ се сви от страх. Последното нещо, което искаше, бе той да пострада заради нея.

— Не можеш ли да му помогнеш?

— Не. Това е в разрез с нашия Кодекс. Ние ловуваме сами. Мога да се впусна да преследвам Дезидерий, едва след като Кириан е мъртъв.

— Що за кодекс е това? — изкрещя Аманда.

— Такъв, при който обикновено не ми спукват тъпанчетата — отвърна рязко Талон. — По дяволите, момиче, с такива бели дробове те очаква блестящо бъдеще като оперна певица.

— Не е смешно.

— Знам. В случая нищо не е смешно. А сега чуй какво ще ти кажа. Може да е малко смущаващо, ще го понесеш ли?

Мрачният му тон я накара да изтръпне. Какво ли щеше да й каже?

— Смятам, че да.

— Добре. Мисля, че проблемите са започнали в момента, когато Кириан е стигнал до кулминацията. Така че в никакъв случай не трябва да му позволяваш да го прави втори път. Тъй като съществува реалната опасност това отново да изцеди силите му. Трябва да стоиш настрана от него.

При тези думи сърцето на Аманда се сви от мъка. Тя протегна ръка и докосна Кириан.

— Добре — отвърна шепнешком.

— Хубаво. Сега е малко след седем. Направи услуга и на двама ни и бди над него, докато пристигне Ник.

— Добре.

Талон й каза довиждане, тя затвори и върна телефона на нощното шкафче. Кириан вдигна поглед към нея и болката, която видя в зелените му очи, направо разби сърцето й.

— Искях само да помогна. Никога не съм искала да те нараня.

Той взе ръката й и нежно я стисна.

— Знам.

Кириан я придърпа в обятията си и я притисна към гърдите си, но тя усети, че тялото му все още е напрегнато.

— Ти ми помогна, Аманда — прошепна той в ухото й. — Не позволявай чувството за вина да ми отнеме всичко, което ми даде.

— Какво мога да направя за теб?

— Само ми позволи да те поддържа малко в прегръдките си.

Думите му я разчувстваха. Тя легеше сгушена в обятията му и чувстваше горещия му дъх на врата си. Кириан зарови лице в косата й и вдъхна сладкия й аромат. Никога не се беше чувствал толкова слаб като сега и въпреки това нейното присъствие по някакъв начин му вдъхваше сили.

„Открил си своя спасителен изход.“ Думите на Талон продължаваха да звучат в главата му. Щом един Нощен ловец откриеше нещо, което да отнема силите му на безсмъртен, той можеше да възвърне душата си. До този момент Кириан никога не бе мислил за

това. Никога не се бе осмелявал да мечтае за него. Би могъл отново да стане човек. Завинаги.

Но защо? Той беше такъв, какъвто е. Вечният воин. Кириан харесваше живота си. Харесваше свободата и силата, които имаше. И все пак, докато лежеше с Аманда, сгушена в прегръдките му, чувствайки голата ѝ кожа до своята, започна да мисли за други забравени неща. Неща, които бе погребал дълбоко в сърцето си. Като затвори очи, я видя как гушкаше Никлос. От нея щеше да излезе добра майка. И докато отново потъваше в сън, част от него знаеше, че тя ще бъде и чудесна съпруга.

Аманда се събуди от усещането, че някой описва бавно парещи кръгове около гърдите ѝ. Отвори очи и видя ръката на Кириан нежно да докосва тялото ѝ. Бедрото му бе мушнато между нейните. Сърцето ѝ се разтуптя, когато той плъзна ръка по корема ѝ, докато леко хапеше шията ѝ с дългите си остри зъби.

— Искаш да ме ухапеш ли? — попита тя.

Веднага почувства вибрациите от клокочещия в гърлото му смях.

— Не, скъпа, искам да те изям цялата.

Като се претърколи на гръб, Аманда погледна нагоре и видя, че очите му са още по-зелени от преди. Сега имаха прекрасен яркозелен цвят. Тя се протегна и прокара пръст точно под дясното му око.

— Защо си промениха цвета?

— Когато загубих силите си на Нощен ловец, очите ми възвърнаха човешкия си цвят.

Аманда се намръщи, спомняйки си смътно как изглеждаха те в съня ѝ.

— Такъв ли беше цветът им, преди да загубиш душата си?

Той кимна утвърдително, след това отпусна глава и долепи устни до ямката на шията ѝ.

— Редно ли е да правиш това? — попита тя, като плъзна ръка по гърба му. — Талон каза, че трябва да си почиваш.

— Аз така си почивам.

Аманда си пое рязко въздух, когато Кириан разтвори нежната плът между краката ѝ и започна да я гали с дългите си силни пръсти.

— Ти не си почиваш, а палуваш.

Очите му се взряха в нейните.

— Аз искам да палувам с теб.

— Но това няма ли да те направи по-слаб?

— Не виждам как.

— Ами ако...

Кириан я прекъсна с една гореща страстна целувка. Всички възражения на Аманда се изпариха. Той гризна леко устните ѝ и се отдръпна. Зелените му очи сякаш пронизаха сърцето ѝ.

— Вече не мога да прочета мислите ти, Аманда. Кажи ми, че не ме желаеш и ще те пусна.

— Желая те, Кириан. — И това бе слабо казано.

Той се усмихна и проникна дълбоко в нея. Аманда простена от силата, с която той я изпълни.

Главата на Кириан се замая от усещането на топлото ѝ тяло под неговото. Ако изобщо бе възможно, би казал, че сега тя му достави още по-голямо удоволствие, отколкото преди час. Не отделяше поглед от лицето ѝ и се наслаждаваше на замъглените ѝ от страст очи, на поруменелите ѝ бузи. Тя бе наистина прекрасна. През тялото му премина вълна на дива радост от това, че я притежава. Чувството бе толкова силно, че той почти забрави самия акт. Кириан не можеше да каже откъде се бе породило това чувство, но то разтърси цялото му същество. В сравнение с него онова, което някога бе изпитвал към Теона, му се струваше истинска пародия. Той не разбираше случващото се и честно казано, не смееше да го анализира по-надълбоко. Осъзнаването на чувствата му можеше само да го нарани още повече.

Аманда обви крака около него, наслаждавайки се на всеки дълъг сладострастен тласък. Никога не бе подозирала, че правенето на любов може да бъде такова изживяване, че може да носи толкова голямо удоволствие. И когато стигна до кулминационния момент, изкрещя диво. Кириан покри устните ѝ със своите и след още три мощни тласъка се присъедини към нея.

Като дишаше хрипливо, той се взря в лицето ѝ.

— Мисля, че съм пристрастен към теб.

Тя му отвърна с усмивка, от която сърцето му пропусна един удар.

— Хей, Кириан!

Кириан едва успя да придърпа чаршафа върху тях, когато вратата на спалнята му се отвори и на прага ѝ застана висок, красив, около

двайсет и пет годишен мъж.

Аманда замръзна, когато срещна ококорените сиво-сини очи на Ник. Дългата му тъмнокестенява коса бе сресана назад, разкривайки лицето му, и когато той се усмихна, на бузите му се образуваха дълбоки трапчинки.

— Дявол да го вземе, ти си се чукал!

— Ник — изръмжа Кириан. — Излез оттук!

— Добре, но имам новини относно Дезидерий, които наистина ще искаш да узнаеш. Защо не облечеш някакви дрехи и да се срещнем в кабинета след няколко минути? — Ник най-безочливо им хвърли още един насмешлив поглед и без да бърза, излезе от спалнята.

— По-късно ми напомни, че наистина трябва да го убия.

Аманда се засмя, но после срещна погледа му.

— Изглеждаш толкова различен със зелени очи — прошепна тя, като погали брадясалата му буза.

В отговор той я дари с още една страстна целувка. От властния начин, по който езикът му се преплете с нейния, дъхът ѝ секна и колената ѝ омекнаха.

— Какво има в теб, че не мога да ти устоя?

— Очарователната ми личност? — пошегува се тя.

Като се засмя, Кириан я целуна леко по носа. Той стана от леглото и се запъти към банята, а Аманда се загледа след него, любувайки се на голите му задни части. Докато Хънтър си вземаше душ, тя се сгуши в леглото, като си припомняше усещането от тялото му в прегръдките ѝ. Ароматът му бе навсякъде около нея и тя го вдъхна с наслада. Това я накара да се почувства така, сякаш му принадлежеше, макар да знаеше, че това никога няма да се случи. Той беше Нощен ловец, а тя — обикновена счетоводителка. Нямаше други двама души, които да са по-несъвместими от тях. Въпреки това сърцето ѝ не искаше да слуша. Част от нея го желаше така, както не бе подозирала, че човек може да желае някого.

Но дълбоко в себе си не можа да не се запита какво ли ще ѝ струва освобождаването му от клетвата на Нощен ловец.

[1] Горна дреха, носена в Древна Гърция както от жени, така и от мъже. Представлява парче вълнен правоъгълен плат, което се намята

или увива около тялото и се захваща с брошка на едното рамо. — Б.пр.

↑

[2] Рут Уестхаймер, по-известна като доктор Рут — американска сексоложка, известна водеща на телевизионни и радиопредавания, автор на много книги по въпросите за сексуалните отношения. — Б.пр.

↑

Кириан прекоси коридора и отвори вратата на кабинета си. Ник седеше с гръб към него до старинното махагоново бюро. Черният кожен стол с подвижна облегалка изскърца, когато Ник се намести поудобно, движейки светкавично пръстите си по клавиатурата на компютъра.

Гледката беше нещо обичайно. Ник беше нещо като полубог в интернет, което според хакерската терминология означаваше, че е способен да се докопа до почти всякаква информация, независимо от защитните системи на сървъра. Поради тази причина на Ник, Крие Ериксън и Дафне Адаме бе поверена задачата да проектират, поддържат и гарантират сигурността на уебсайта Dark-Hunter.com, в който Нощните ловци и скуайърите пазеха всичките си архиви и чрез който общуваха помежду си. Кириан се радваше, че Ник проявява интерес и към нещо друго, освен към жени със съмнителен морал.

— Е, какво те накара да нахлуеш в стаята ми?

Младежът го погледна през рамо и се ухили дяволито.

— Човече, правил си секс. Време ти беше.

— Престани.

Ник изсумтя и насочи вниманието си към съобщението на екрана.

— Ти си единственият мъж, когото познавам, който може само десет минути, след като е преспал с такава красива жена, да е толкова вкиснат. По дяволите, не си ли чувал, че сексът би трябвало да те накара да се почувстваш по-добре?

Кириан завъртя изразително очи, подразнен от наглостта на скуайъра си. Правилата и нормите никога не се отнасяха до Ник Гошей. Младежът никога не се бе страхувал от него. Дори и в нощта, когато бе научил какъв е Кириан.

— Ник... — каза предупредително той.

Ник отвори един от прозорците на екрана и прочете съобщението.

— Добре де, добре. Ето какво са ни изпратили оракулите.

По произход аполит и роден деймон, той всява навред болка и стон.

От кръвта на винения бог е изтъкан и цял от гняв е завладян.

Завинаги ще бъде озаптен сега, само от Нощния ловец с душа.

Кириан се намръщи на загадката, която беше обичайната дивотия, която им пробутваха оракулите. Богове, как само ги мразеше. Не можеха ли поне веднъж да се изразят на обикновен, прост език?

О, не, да пази Зевс. Всъщност оракулите трябваше да им помагат да защитават хората.

— Какво, по дяволите, означава това? — попита той.

Ник завъртя стола си към него.

— Според тълкованието на Ахерон, само Нощен ловец с душа може да убие Дезидерий. Затова досега никой не е успял. Това е просто пророчество, знаеш как действа.

— Няма такова нещо като Нощен ловец с душа. Поне не и с цяла душа.

— Тогава според оракулите и Аш, Дезидерий никога не може да бъде убит.

Кириан въздъхна.

— Не това исках да чуя тази сутрин.

— Мога само да кажа, че съм дяволски щастлив, задето не съм на твое място в тази ситуация. — Ник се намръщи. — Очите ти са зелени. Какво е станало?

— Нищо.

Младежът наклони глава и го изглежда с подозрение.

— Има нещо. — Посегна към телефона си. — Трябва ли пак да звъня на Аш?

Кириан изтръгна телефона от ръката му и му хвърли убийствен поглед.

— Не намесвай Ахерон. Мога да се справя.

— Да, гледай да го направиш. Лазиш ми по нервите, но не ми се ще да обучавам поредния Нощен ловец.

Кириан изсумтя.

— Какво е това? Признание в любов?

— В лоялност. Не искам да те видя мъртъв като Страйгър.

Думите му отрезвиха Кириан. Страйгър беше свиреп Нощен ловец, който бе заловен от човешки ловци на вампири и изложен на дневна светлина. Смъртта му бе разстроила всички — и Нощните ловци, и скуайърите.

— Не се безпокой — отвърна той уверено. — Нямам намерение да излизам на светло. Мога да се справя и сам.

— На бас, че и Страйгър е твърдял същото.

Кириан изръмжа.

— Днес нямаш ли лекции?

Ник се изсмя.

— Пич, аз съм кажун от блатата, който никога няма часове. — Той прочисти гърлото си и добави, вече без силния кажунски акцент: — Не, днес е записването. Трябва да реша какви предмети ще изучавам следващия семестър.

— Добре, обаче днес искам да свършиш няколко задачи.

— И кое ще е по-различното в сравнение с всеки друг ден?

„Сарказъм, твоето име е Ник Гошей.“

— Искам да заведеш Аманда на пазар. Деймоните опожариха къщата ѝ и сега няма други дрехи, освен тези на гърба си.

Ник повдигна вежди.

— Ако не са ме излъгали очите, тя нямаше дрехи нито на гърба си, нито отпред.

Кириан изглежда заплашително скуайъра си.

— Не се гневи. — Ник вдигна ръце, все едно се предава. — Знам, че тя е твоя, и никога няма да ѝ посегна, но човече, не съм сляп.

— Един ден, многозайко...

— Да, знам. Тази заплаха можеше и да има някаква тежест, ако не бях наясно колко много обичаш да ме командваш. Ще полудееш, ако не можеш да се свържеш с мен по всяко време на нощта.

Кириан не можеше да отрече това. Нощите му наистина ставаха дълги и отегчителни, когато нямаше деймони за преследване. А да

досажда на Ник в три сутринта наистина му доставяше известно удоволствие.

Младежът извади джобния си органайзер и започна да си води записки.

— Добре, тайна мисия: да заведе жената на пазар. — Той погледна Кириан. — Между другото, искам да ми платиш вредни. Най-много мразя да вися в търговския център.

Кириан се засмя.

— Личи си, като гледам как се обличаш.

Ник се престори на обиден.

— Извинете, господин Армани. Случайно си падам по гръндж стила.

— Съжалявам. Все забравям, че е модерно да изглеждаш така, сякаш си изскочил от контейнер за боклук.

Младежът се направи на възмутен.

— Защо не си замъкнеш задника обратно в леглото и не запазиш чаровните обноски за любимата си? Защото ако продължаваш така, ще те понижа с кол... — после добави под нос: — ... докато спиш.

Кириан скръсти ръце пред гърдите си.

— Добре, ще получиш бонус, но се дръж добре с Аманда. Гледай да сведеш до минимум сарказма си.

— Слушам, о, велики повелителю и господарю. — Ник записа в органайзера си „Бъди добър с жената, затваряй си устата“, изговаряйки го на глас, после вдигна поглед. — Между другото, има ли ограничение в сумата, която трябва да похарча за дрехите й?

— Не. Купи й каквото поиска.

— Да минем през „Наймън Маркър“ и „Лорд и Тейлър“. Добре, друго?

— Доведи я тук преди да се стъмни, иначе ще нахраня алигаторите на Талон с кажунската ти кожа.

В очите на Ник се мярна страх. Той мразеше алигатори, но Кириан нямаше представа защо.

— Добре де, уплаших се.

— Освен това искам да се отбиеш у Талон и да вземеш един срад. Трябва да спретнем една неочаквана изненада на Дезидерий.

Ник видимо изтръпна при споменаването на кръглия кинжал на Талон. Той представляваше древно оръжие, в сравнение с което

прословутите ножове „Гинзу“ изглеждаха като ножчета за мазане на масло.

— Знаеш ли изобщо как се използва това чудо?

— Да, знам. — Кириан въздъхна дълбоко. — Сега се нуждая от сън. Главната ти задача днес е да се погрижиш за Аманда.

Ник изключи органайзера си и го закачи на колана си.

— Харесваш я, нали?

Кириан не отвърна. Не смееше. Беше по-добре и двамата да не знаят отговора. Той остави Ник пред компютъра и се върна в стаята си.

След като си взе един бърз душ, Аманда тихо влезе в спалнята да се облече, докато Кириан спеше в голямото си легло с балдахин. В стаята цареше пълен мрак, единствената светлина идваше от банята. Оттук никой не можеше да каже дали навън е ден или нощ и въпреки това Кириан сякаш винаги знаеше кога е изгряло слънцето. Тя се приближи до леглото и го загледа как лежи, загърнат до кръста с чаршафа, който закриваше голотата му. О, тялото му си го биваше...

Можеше да го съзерцава цял ден и да не й омръзне да се любовува на разкошната му загоряла кожа, която тя копнееше да изследва още и още с устните и ръцете си. Кое беше това, което я караше да се чувства така пристрастена към него? Изгаряше от желание да целуне тези съвършени устни и да прокара ръце през златистите кичури на главата му, но не искаше да нарушава съня му. Той имаше нужда да възстанови силите си.

Излезе на пръсти от спалнята и заслиза по стълбите към кухнята. Белият мрамор в стаята искреше под ярката слънчева светлина. Роза пържеше бекон, а Ник седеше на един бар-стол и преглеждаше някакъв колежански каталог с учебни курсове. Ник беше строен и красив, вероятно на не повече от двацет и четири. Дългата до раменете му тъмнокестенява коса може и да се нуждаеше от подстригване, но някак подходеше на изваяните му черти. Носеше размъкнат пуловер, който бе виждал и по-добри дни, и избелели дънки с дупка на коляното.

— Хей, Роза — обади се той, без да вдига поглед от каталога. — Ако запиша испански език другия семестър, ще ми помагаш ли с уроците?

— Si. Мисля, че Кириан също ще ти помага.

— Супер — отбеляза саркастично младежът. — Като добавим и древногръцката цивилизация, няма да ми остане никакво шибано

време.

— Ник! — скара му се Роза. — Какъв е този език? Не отива на един джентълмен да говори така.

— Извинявай.

Роза сложи пред него чиния с препечени филийки, бекон и яйца, след което се обърна и забеляза застаналата на прага Аманда.

— Ето те и теб, *senorita*^[1]. Гладна ли си?

— Малко.

— Ела. — Тя посочи стола до Ник. — Седни, ще ти направя закуска.

— Благодаря, Роза.

Възрастната жена се усмихна.

Аманда седна до Ник. Той избърса дясната си ръка в дънките и я протегна към нея.

— Ник Гошей — заяви с чаровна усмивка и на бузите му се появиха трапчинки. — По-известен като „Ник, довлечи си задника тук, искам от теб...“.

Тя се засмя.

— Обича да командва, нали?

— И още как. — Ник извади мобилния си телефон от калъфчето на колана си и ѝ го подаде. — Като стана дума, шефът каза, че ще трябва да се обадиш в службата си.

— Благодаря.

Докато Роза приготвяше закуската ѝ, тя се обади на шефа си и обясни положението с къщата си. За щастие той прояви разбиране и ѝ даде две седмици отпуск, за да реши проблема си. Щом затвори, ѝ призля, като си припомни случилото се.

— Не мога да повярвам, че опожариха къщата ми.

— Твоята къща ли? — попита Роза. — Кой я опожари?

— Полицията разследва случая — обади се Кириан от всекидневната.

Аманда се обърна и го видя да стои на вратата. Изглеждаше пребледнял и разтревожен.

Роза се усмихна.

— Ти си тук. Ник каза, че днес няма да те има.

— Не ми е добре. — Макар изражението му да бе топло, той изгледа Роза с присвити очи. — Ти дойде навреме тази сутрин, нали?

Роза подмина въпроса му.

— Ела и седни. Ще ти направя нещо за ядене.

Кириан хвърли предпазлив поглед към слънчевата светлина, която струеше през отворените прозорци в кухнята. Той отстъпи назад в тъмната всекидневна.

— Благодаря ти, Роза, но не съм гладен. Ник, искам да дойдеш за минутка.

Младежът се подсмихна многозначително.

— Поне не ми каза да си довлека задника.

— Ник — извика Кириан, — довлечи си задника, момко.

Ник стана, а Роза постави една чиния пред Аманда.

— Горкичката. Какво ще правиш без дом?

— Не знам. Май трябва да се обадя на застрахователната компания. Да намеря къде да живея... — Гласът на Аманда заглъхна при мисълта за всички неща, които трябваше да свърши.

Трябваше да преустрои целия си живот. Всичко. Четката за зъби, обувките, книгите, мебелите, телефоните. Нямаше дори друг чифт бельо. Разстроена, тя загуби апетит. Какво щеше да прави?

Ник се върна до барплота и взе каталога си, после отново отиде при Кириан до вратата.

— Имам нужда от услуга. Трябва да се запиша в един часа, така че ако не се върнем дотогава, ще регистрираш ли онлайн предметите, които съм избрал? Знам, че трябва да спиш, но наистина държа да уча древногръцка цивилизация следващия семестър.

— Защо?

— Преподавателят е доктор Александър, а според слуховете той бил много добър.

— Джулиън Александър? — попита Аманда.

— Да — отвърна Ник, като се обърна към нея. — Познаваш ли го?

Тя и Кириан се спогледаха многозначително.

— Не толкова добре, колкото го познава Кириан.

Ник потръпна.

— О, не, само не още един като теб. Върхът. Застреляй ме още сега, за да ме отървеш от страданията ми.

— Не ме изкушавай. — Кириан взе каталога. — В един часа. Нещо друго?

— Да, направи нещо за очите си, че ме побиват тръпки, като ги гледам.

Кириан свъси предупредително вежди, недоволен от заповедническия тон на Ник.

— Приятно прекарване и на двамата.

— Приятно прекарване? — попита Аманда, когато Кириан излезе.

Ник се върна на стола си.

— Отиваме да пазаруваме. — Той сви презрително устни и потръпна при произнасянето на думата.

— Какво ще купуваме?

Младежът отпи от портокаловия си сок.

— Всичко, от което имате нужда, милейди. Кожи, диаманти и така нататък.

— Диаманти? — повтори тя, като се засмя на екстравагантното предложение.

— Кириан черпи, така че, викам, да му отпуснем края. Буквално.

Тя се усмихна.

— Не е редно. Имам си собствени пари.

— Хубаво, ама защо да ги харчиш? И представа си нямаш колко е богат нашият човек. Кълна се, че и целия мол да купиш, дори няма да забележи.

Аманда нямаше никакво намерение да го прави. Въпреки това ѝ трябваха някакви дрехи.

— Добре. Може ли да се отбием у майка ми?

— Разбира се. Задачата ми днес е да правя всичко, което ми кажеш.

Тя поклати глава, като видя дяволитата му усмивка.

След като се обади на застрахователната си компания да съобщи за пожара, Аманда отиде с Ник на пазар. Но накрая се възмути, след като той не ѝ позволи да плати нито една покупка.

— Изпълнявам заповеди — обясни Ник за пети път. — Ти купуваш, аз плащам.

Тя изръмжа добродушно:

— Винаги ли изпълняваш заповеди?

— Да, за жалост.

Аманда отново се засмя. Излязоха от магазина и тръгнаха из търговския център с Ник, който носеше торбите с покупки.

— Откога работиш за Кириан? — попита тя, щом се качиха на ескалатора.

— От осем години.

Аманда зяпна от учудване.

— Наистина ли? Не ми изглеждаш толкова възрастен.

— Ами, всъщност нямах още шестнайсет, когато започнах.

— Може ли да се стане скуайър на такава възраст?

Ник извърна глава, за да огледа една привлекателна девойка с тясна, къса пола, която се качваше със съседния ескалатор, след което отново се обърна към Аманда и ѝ се усмихна, разкривайки трапчинките си, преди да ѝ отговори.

— Дълго време не знаех какъв е. Просто си мислех, че е някакъв смахнат богаташ с комплекс за малоценност.

Тя се намръщи, щом слязоха от ескалатора и тръгнаха да обикалят долния етаж.

— Защо си смятал така?

Ник намести торбите, които носеше.

— До теб стои синът на престъпник. Баща ми умря в Ангола преди единайсет години по време на затворнически бунт.

Аманда трепна при мисълта за подобна загуба.

— А майка ти?

— Тя беше екзотична танцьорка на „Бърбън Стрийт“. Израснах в задната стая на клуба, в който работеше, и помагах на охраната да изхвърля буйните клиенти.

Аманда потръпна от описанието на живота му.

— Съжалявам.

Той равнодушно сви рамене.

— Няма защо. Мама може да има недостатъци, но е добра майка и страхотна жена. Направи всичко, което бе по силите ѝ, предвид малкото, което имахме. Забременяла от баща ми, когато била на петнайсет, и нейният баща я изгонил. Така че си бяхме само ние двамата, докато баща ми береше ядове с наказателната система. Никога не сме имали много, но тя винаги ме е обичала.

Аманда се усмихна, доловила любовта в гласа му. Беше очевидно, че той боготвори майка си.

— Как се запозна с Кириан?

Ник не отговори веднага, сякаш събираше мислите си.

— Когато станах тийнейджър, ми омръзна да гледам как майка ми все върви с наведена глава. Как гладува, за да мога аз да хапна малко повече. Помня как, като вървахме към работата ѝ, тя с копнеж оглеждаше витрините на магазините. — Той въздъхна. — Очите ѝ щяха да изтекат. — Младежът гледаше втренчено пред себе си. — Майка ми е най-сърдечната жена, която Бог е създал на тази планета. Не можех да издържам да я гледам на какви унижения се подлага, за да ме изхранва. Да виждам как мъжете я опипват постоянно. Или изражението ѝ, когато видеше нещо, което ѝ харесваше, но не можеше да си го позволи. Като станах на тринайсет, ми дойде до гуша и започнах да крада.

Сърцето на Аманда се сви. Не че го оправдаваше, но не можеше и да го съди.

— Една нощ бандата, с която движех, реши да нападнем и оберем двама туристи. Аз им се противопоставих. Едно е да крадеш от магазини или да обираш богаташки къщи, но не исках да наранявам никого.

Значи, дори и като крадец, Ник бе имал съвест.

— Какво стана? — попита тя.

— Момчетата се вбесиха и решиха да се поупражняят върху мен, като ми избият глупостите от главата. Малко след това се озовах в краката им, пребит до смърт, и следващото нещо, което си спомням, бе един мъж, който ми подаде ръка и ме попита дали съм добре.

— Кириан?

Ник кимна утвърдително.

— Той ме закара в болницата и плати на лекарите да ми зашият главата и порезните рани. Остана с мен, докато дойде майка ми. Докато чакахме, ме попита дали искам да работя за него и да му изпълнявам разни поръчки след училище.

Тя си представи Ник като заядлив тийнейджър. Това, че бе открил добротата на Ник зад язвителния му характер, говореше много за качествата на Кириан.

— И ти се съгласи?

— Отначало не. Не бях сигурен дали искам да си имам работа с някакъв тип, който притежаваше всичките пари на света. Освен това

мама беше много подозрително настроена към Кириан. И все още е. Не може да си представи защо, за бога, ми дава толкова пари за това, че на практика не върша почти нищо. — Той се засмя. — Тя все още има подозрения, че съм му наркодилър.

Аманда се засмя. Горката му майка.

— Ти какво ѝ казваш?

— Че шефът ми е нещо като Хауърд Хюз^[2], който се мисли за Господ. — Ник стана сериозен и я погледна втренчено. — Дълга живота си на Кириан. Не се знае къде щях да съм, ако не ме беше намерил онази нощ. Едно е сигурно — нямаше да съм студент по право в „Лойола“ и да се разкарвам напред-назад в ягуар. Знам, че понякога е абсолютен гадняр, но дълбоко в сърцето си е добър човек.

Аманда се замисли над думите му, докато напускаха търговския център и прибираха покупките ѝ в багажника на сребристочерния ягуар на Ник.

Качиха се в колата и тя закопча колана си.

— Кога Кириан ти каза какъв е?

Ник включи двигателя и излезе на заден ход от паркинга.

— Когато завърших гимназия. Предложи ми постоянна работа като негов скуайър.

— И какво точно е скуайър?

Ник излезе на улицата и докато превключваше скоростите, Аманда забеляза на дясната му ръка странна татуировка, приличаща на паяжина. Изглеждаше като някакъв древногръцки символ и тя се зачуди дали всички скуайъри имат такъв знак.

— Нашата задача е да защитаваме Нощните ловци през деня и да им набавяме всичко, от което се нуждаят. Храна, дрехи, коли, да поддържаме домовете им и така нататък. Преди време скуайърите буквално са стояли на стража пред специалните крипти, в които са спели господарите им, откъдето е тръгнал и митът за спящите в ковчези вампири. Понеже слънчевата светлина е смъртоносна за тях, Нощните ловци са спели в пещери или изолирани помещения, където няма вероятност да бъдат изложени на слънце. В замяна на нашите услуги те ни оказват финансова подкрепа.

— Значи всеки Нощен ловец си има скуайър?

— Не. Някои предпочитат сами да се оправят. Аз съм първият скуайър, който Кириан има от триста години насам.

Тя потрепери, като се замисли колко дълго е бил самотен Кириан. Представяше си го как се разхожда из имението си като някакъв неспокоен дух, търсещ и ненамиращ покой.

— А ако искаш да напуснеш? — поинтересува се тя.

Ник си пое въздух през зъби.

— Не е толкова лесно. Скуайърите са част от сложна организация, малко като „Хотел Калифорния“ — можеш да се отпишеш от регистъра на гостите, но никога не го напускаш. Излезеш ли, ще те наблюдават до последния ти ден. Ако някога предадеш тях или Нощните ловци, няма да живееш толкова дълго, че да се разкаеш.

От зловещия му тон я полазиха тръпки.

— Наистина ли?

— О, да. Някои момчета са скуайъри по наследство, което се предава в продължение на хиляди години в рода им.

— Това нещо като робство ли е? — попита тя.

— Не. Мога да си тръгна по всяко време, просто не мога да наруша скуайърската клетва. Щом веднъж я положиш, клетвата е вечна и ненарушима. Когато се ожения, съпругата ми никога няма да разбере какъв е Кириан или какво правя за него, освен ако и тя не стане скуайър. След като децата ми пораснат, аз мога да реша дали да ги намеся в това, или не. Ако избира да ги посветя в тайната, те трябва да се явят пред Ахерон и Артемида, които ще прегледат и евентуално одобряват кандидатурите им.

Това вече наистина я изплаши, защото ѝ хрумна ужасяваща мисъл.

— Ами аз? Няма ли да си помислят, че представлявам заплаха?

Ник спря на червен светофар и се обърна към нея със сериозно изражение на лицето.

— Ако наистина си заплаха, някой от скуайърите ще те убие.

Тя преглътна.

— Това не е никак успокояващо.

— И не би трябвало. Ние приемаме много сериозно нашите задължения. Нощните ловци са единствените, които стоят между човешката раса и робството или унищожението. Без тях аполитите и деймоните ще ни завладеят.

Кириан лежеше в леглото, като всячески се опитваше да заспи, но не спираше да чувства Аманда в съзнанието си. Тя се намираше при

останките от къщата си. Знаеше го. Почувства сълзите ѝ, гнева ѝ. Отчаянието ѝ. И страдаше заради нея.

Как само му се искаше точно сега да бъде до нея. Да я утеши. Преди невъзможността да се разхожда на слънчева светлина никога не го бе притеснявала, но вече не беше така. Ако не беше Нощен ловец, щеше да може да е до нея и да ѝ предложи закрилата си. Подкрепата си.

Затвори очи и вдиша дълбоко, опитвайки се да пропъди болката. Беше избрал този път в пристъп на мъчителен гняв. Сега нямаше изход от него. Артемида ревностно пазеше армията си и бе вдигнала летвата толкова високо, така че за цялото това време Кириан познаваше само трима Нощни ловци, които бяха върнали душите си. Всички останали бяха загинали, опитвайки се да го направят.

— За какво изобщо ми е душа? — въздъхна той, като отвори очи и ги впери в златистокафявия балдахин над леглото си. — Тя само прави човека слаб.

Животът му имаше смисъл. Имаше цел. Тогава защо така отчаяно копнееше за Аманда? От векове не бе изпитвал такова чувство — същото онова чувство, което някога го бе накарало да предаде всички, които го бяха обичали.

— Няма отново да проявя слабост — прошепна.

Не смяташе, че Аманда ще го нарани умишлено. Боеше се от самия себе си, защото веднъж дадеше ли сърцето или предаността си, повече никога нямаше да си ги върне. Всичко се свеждаше до един основен факт. Страхуваше се от себе си и от това, колко далеч можеше да стигне, за да я защити.

След като посетиха останките от къщата на Аманда и дома на майка ѝ, Ник я закара в сърцето на Френския квартал и паркира в една странична уличка, а после тръгнаха пеша към улица „Шартър“. Минаха през един не особено оживен търговски район, докато стигнаха до малък бутик, наречен „Кукли и аксесоари“. Аманда се намръщи. В магазин за кукли ли отиваха? И това ако не беше странно!

— Какво ще правим тук? — попита тя, когато той ѝ отвори вратата.

— Ще се срещнем с майсторката на кукли.

Добре, зададе поредния тъп въпрос...

Тя погледна скептично Ник.

— Знаеш ли, не мисля, че правят кукли Барби с човешки ръст.

Скуайърът се изсмя, давайки й път да влезе в магазина:

— Не си търся Барби и не сме дошли тук заради мен, а заради Кириан.

Сега тя наистина се притесни.

— Защо?

Преди той да успее да отговори, една възрастна жена вдигна поглед от работната си маса до вратата и привлече цялото внимание на Аманда. Тя държеше в ръце кукла Барби и рисуваше лицето ѝ. Жената носеше на главата си странно оранжево устройство с лампичка и прикрепен към него часовникарски монокул. То покриваше чисто бялата ѝ коса, опъната назад в стегнат кок. Кафявите ѝ очи блестяха дружелюбно.

— Малък Ники — каза тя майчински, — какво те води насам този следобед, и то с такава красива гостенка? Мисля, че за първи път те виждам с жена. — Тя махна към него с мъничката четка за рисуване, която държеше. — Но пък си заслужава да бъдеш видян с нея. Прекрасна е и не говоря за външността ѝ, ако разбираш какво имам предвид.

Ник прокара ръка през косата си и погледна смутено Аманда.

— Лиза, любов моя — рече високо, като я озари с чаровна усмивка. — Нима се нуждая от причина, за да дойда да видя сияйното ти лице?

Тя се засмя.

— Може да съм стара, Никълъс Гошей, но още не съм оглупяла. — Възрастната жена се потупа по главата и шлемът се разтресе. — Все още съм с всичкия си и са минали повече години, отколкото мога да си спомня, откакто мъж като теб е идвал да ме посети без причина. Затова сега ела и ми прошепни на ушенце от какво имаш нужда.

Ник отиде да ѝ прошепне и чак тогава Аманда разбра, че Лиза има проблеми със слуха. Всъщност накрая му се наложи да говори толкова високо, че Аманда чу ясно всяка дума. Дори когато той поръча пластични експлозиви.

— И запомни — заръча ѝ младежът. — Кириан иска да са съвсем същите като на Талон.

— Чух те, Ник — отвърна Лиза добродушно. — Да не съм глуха? — Тя намигна на Аманда.

— Кога да дойда да ги взема? — попита младежът.

Възрастната жена присви устни.

— Дай ми ден-два. Става ли? — Тя вдигна куклата в ръцете си.

— Барби не очаква никакъв Нощен ловец.

Ник се засмя.

— Разбира се, Лиза, благодаря.

Като тръгнаха към вратата, старата жена ги спря.

— Знаеш ли — каза тя на Аманда, като се приближи до нея, тътрейки крака. Старицата бе висока едва метър и петдесет. Тя я потупа по ръката. — Имаш много изящен вид. Като красиво ангелче си.

Младата жена се усмихна признателно.

— Благодаря.

Лиза вдигна монокъла на шлема си и отиде до една лавица до вратата. Надигна се на пръсти и взе от там една изработена по поръчка кукла. Тя бе чисто бяла, с дълга, къдрава черна коса и имаше ефирни ангелски криле и красива бяла рокля, обшита с мъниста. Аманда никога не бе виждала нещо толкова красиво и изящно.

Лиза ѝ я подаде.

— Казва се Старла. Изрисувах лицето ѝ по подобие на една жена, която често идва тук. — Тя вдигна куклата до ухото си, сякаш играчката ѝ говореше. Старицата кимна, след което подаде куклата на Аманда. — Казва, че иска да тръгне с теб.

Аманда зяпна от изумление. Особено, като видя на етикета, че куклата струва четиристотин долара.

— Благодаря, Лиза, но не мога да я взема — заяви, опитвайки се да ѝ я върне.

Лиза отказа, като махна с ръка.

— Твоя е, скъпа. Имаш нужда от ангел, който да те пази.

— Но...

— Всичко е наред — каза Ник, като кимна към вратата. После добави тихо: — Ще я обидиш, ако ѝ откажеш. Обича да ги подарява.

Аманда прегърна старицата.

— Благодаря ти, Лиза. Ще я пазя като съкровище.

Почти бяха излезли от магазина, когато Лиза отново ги спря и взе куклата.

— Забравих нещо — рече. — Старла е много специална. — Лиза събра краката на куклата, след което натисна главата ѝ надолу.

От стъпалата на куклата изскочиха две тънки като моливи, осемсантиметрови остриета.

— За демоните — обясни старата жена, като дръпна нагоре главата и остриетата се прибраха. — Понякога е по-добре красотата да е смъртоносна.

Добре, помисли си Аманда. Не беше съвсем сигурна как да тълкува всичко това. Старицата ѝ подаде куклата и пак я потупа по ръката.

— Пазете се, вие двамата.

— Ще се пазим — отвърна Ник и този път наистина си тръгнаха.

Аманда се вторачи в куклата в ръцете си и не знаеше какво да си мисли.

Ник ѝ се смя през целия път до колата.

— Лиза е скуайър, нали? — попита Аманда, когато се качи в ягуара и постави Старла много внимателно в скута си.

— Вече е пенсионирана, но е била скуайър и оракул в продължение на трийсет и пет години, докато не предаде на Брина грижите за Ксандър.

— Лиза ли изработва ботушите на Кириан?

Той поклати отрицателно глава и запали двигателя.

— Големите оръжия — мечовете, ботушите и други такива — ги изработва друг Ноцен ловец. Лиза прави малките оръжия, като махалата с пластичен експлозив. Тя е изкусна майсторка, която обича да придава смъртоносни свойства на разни бижута и други безобидни предмети.

Аманда рязко изпъшка.

— Хвана ме страх от вас.

Той се засмя и погледна часовника си.

— Почти три часът е. Трябва да се отбием у Талон и да те върна преди смрачаване, затова е по-добре да побързаме.

— Добре.

Караха в продължение на четирийсет минути, като напуснаха пределите на града и навлязоха в блатистата местност. В края на един дълъг, криволичещ черен път стигнаха до голяма стара постройка, нещо средно между барака и къща. Ако не бяха новите ключалки, тя

нямаше да повярва, че някой я е обитавал през последните сто години. Както и че някой ползва странната пощенска кутия отпред. Тя беше черна, с нещо като огромни сребърни шипове, минаващи през нея диагонално и хоризонтално.

— Талон е чешит — обясни Ник, като видя изражението ѝ. — Смята, че е много забавно как е надупчил пощенската си кутия.

Ник отвори вратата на гаража с дистанционното направо от колата си. Когато влязоха вътре и той паркира ягуара, тя ахна от изумление. Отвътре бараката беше облицована с плочки и стомана и в нея имаше един додж „Вайпър“, пет мотора „Харли Дейвидсън“ и малък катамаран, закотвен в задния край до изхода към блатото.

— Леле — възкликна Аманда, когато забеляза един харли, който бе отделно от другите. Черен и лъскав, той блестеше на слабата светлина. Очевидно моторът бе ценно притежание и тя си спомни, че предишната нощ Талон бе карал именно него.

Без да обръща внимание на колата или мотоциклетите, Ник се отправи към катамарана.

— Талон чак тук ли живее? — попита тя, като го последва върху чистия док и забеляза, че има достатъчно място за още една лодка.

Ник ѝ помогна да се качи в катамарана, след това отиде да отвори вратата на гаража, която отвеждаше навън в блатото.

— Да, нали е древен келт, обича природата. Дори когато има отворително приветлив вид.

Аманда изненадано повдигна вежда.

— Той действително ли е древен келт?

— О, да. От пети или шести век. Бил е вожд. Баща му е бил върховен друид, а майка му е била вожд преди него.

— Наистина ли?

Ник кимна утвърдително, развърза лодката и скочи вътре. Щом младата жена седна, той запали бръмчащия двигател.

— Как е станал Нощен ловец? — провикна се тя, за да надвика бученето.

— Племето му го предало — отвърна Ник, докато направляваше лодката през блатото. — Казали му, че трябва да принесат в жертва някой от семейството му: или него, или сестра му. Той се съгласил, но щом го вързали, убили сестра му пред очите му. Талон побеснял, но

понеже бил вързан, нищо не могъл да стори. Когато се върнали да го убият, се заклел да отмъсти на всички тях.

Боже, никой от ловците ли не е имал щастлив живот?

— И е убил членовете на племето си? — попита тя.

— Като нищо.

Аманда седеше мълчаливо, размишлявайки по въпроса. Горкият Талон. Самата тя не можеше да си представи как би се чувствала, ако пред очите ѝ убият някоя от обичните ѝ сестри. Те може и да я дразнеха през повечето време, но означаваха всичко за нея и щеше да убие всеки, който наранеше някоя от тях. Какъв ли ужас е изпитал той през онзи ден. Сигурно случилото се го преследваше и до днес.

Ник навлезе още по-навътре в блатото, докато стигнаха до една невероятно малка колиба. Едва ли заемаше седемдесет квадрата, ако имаше и толкова. Отвън изглеждаше още по-порутена и от бараката, където бяха оставили колата на Ник. Грапавата дървесина бе изсветляла от слънцето до сиво и изглеждаше така, сякаш щеше да се срути при най-лекия ветрец. Когато наближиха, тя видя зад колибата един док с два големи генератора и още един катамаран.

— Какво прави той през сезона на ураганите? — попита, докато Ник спираше лодката.

— Нищо особено. Една от способностите на Талон е да контролира времето, така че това не е такава опасност за него. Но мястото може да рухне по всяко време на деня, докато той си спи в неведение за климатичните условия. В този случай ще се изпържи на светлината.

— Обичат да живеят опасно, нали?

Младежът се засмя.

— Трябва да си от определена порода, за да правиш каквото правят те. Да умееш да флиртуваш с опасността е основно изискване.

Ник слезе първи от лодката, а нея предупреди да остане на мястото си. Той предпазливо тръгна по една тясна, стара пътечка, която свързваше импровизирания док с вратата на колибата, след което ѝ даде знак да го последва.

— Махни се, Бет — скара се той, когато един алигатор я приближи.

Аманда скочи обратно в лодката.

— Няма страшно — увери я Ник. — Те пазят Талон през деня. Щом си с мен, са безобидни.

— Не ми се вярва много — каза тя и неохотно слезе отново от лодката.

Четири огромни алигатора я проследиха със зли погледи и я последваха чак до вратата. Стомахът на Аманда се сви от страх, когато най-големият алигатор се изкатери на верандата зад тях и размаха опашка. Животното изсъска срещу тях.

— Млъквай, Бет — тросна се Ник. — Или, кълна се, ще те направя на куфар. — Той почука на избелялата очукана врата.

— Още не се е стъмнило, Ник — разнесе се отвътре сърдитият глас на Талон с характерния му силен акцент, при което тя се зачуди откъде е разбрал, че са те. — Какво искаш?

— Трябва ми твоят срад за Кириан, преди да се е стъмнило.

Аманда чу шумолене от вътрешната страна. След няколко секунди ключалката изщрака и вратата се откряна съвсем леко. Ник я отвори по-широко и влязоха. Тя се опита да различи нещо в мрака, но не успя, докато Ник не включи малка настолна лампа.

Аманда се стъписа, щом видя интериора. Стените бяха боядисани в черно и мястото изглеждаше като армейски команден пункт. Навсякъде имаше компютри и електронна апаратура. Въпреки местоположението и външния вид на колибата, обитателят ѝ беше техноманиак. Когато зърна Талон, тя се ококори. Мъжът беше чисто гол. И изглеждаше много добре. Зяпаше перфектното му тяло и странните червени и черни келтски татуировки, покриващи лявата му страна отпред и отзад, както и цялата му лява ръка. Широката му метална огърлица, украсена с глава на дракон, лъщеше в сумрака. И макар да беше греховно красив, мъжът не успя да я развълнува. Оценяваше невероятната гледка, която представляваше той, но видът му не накара сърцето ѝ да се разтупти така, както ѝ действаше Кириан. Не изпита и капка сексуално влечение към него. А Талон не изпита и капка срам от голотата си.

Ник я погледна развеселен.

— Трябваше да те предупредя, че древните воители не се впечатляват от голотата. Облеклото е модерна мания, която не е обзела никого от тях. — Той погледна Талон. — Келте, облечи си нещо, преди да я шокираш напълно.

Талон изръмжа.

— Защо? Аз пак ще си лягам. Вземи каквото ти трябва и затвори вратата след себе си. — Той спря до матрака си в далечния ъгъл и огледа Аманда с жаден поглед. — Разбира се, ако искаш да оставиш Аманда, може да отложи за малко лягането и да стана по-общителен.

Ник се подсмихна.

— Дявол да те вземе, Талон, не можеш ли да изкараш един час без жена?

— Един час не е проблем. Но след два-три почвам да се изнервям. — Талон легна върху черния матрак. Обърна се на една страна и затвори очи.

Поне докато не звънна телефонът му. Талон изруга, обърна се и го вдигна, а в това време Ник отиде до големия оръжен шкаф и взе оттам две отвратително изглеждащи кръгли остриета.

— Улф, още дори не съм се събудил — изръмжа келтът. — Изобщо не ми пука. Защо ме питаш за Древна Гърция? Дали съм живял там? Отговорът е — не, по дяволите... Не знам, не ми дреме... Чакай малко. — Той се обърна и погледна Ник. — Ник, да си чувал нещо за култа към Полукс?

— Трябва да се обадиш на Кириан или на някой от другите гърци — отвърна младежът.

— Чу ли това? — Талон се заслуша за секунда, после пак се обърна към Ник. — Аш е на обиколка, Бракс, Джейс и Кирос са на мисия, а Кириан не си вдига телефона. Улф твърди, че е много важно.

Изведнъж и двамата мъже осъзнаха значението на думите. Талон попита мъжа по телефона:

— Кога за последно се опита да се свържеш с Кириан?

Ник извади мобилния си и набра номера му.

— Може да е под душа — предположи Аманда.

Скуайърът поклати глава.

— И да беше, Роза щеше да вдигне.

След минута Ник изключи телефона си.

— Нещо изобщо не е както трябва.

[1] Госпожице (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Американски пилот, кинопродуцент, плейбой, ексцентрик, а също и един от най-богатите хора на света. — Б.пр. ↑

Кириан се събуди в мига, в който вратата на спалнята му се отвори.

В унес той усети Роза да влиза в стаята и се зачуди защо ли го безпокои. Досега не го беше правила. Той се обърна по гръб.

— Какво се е случ...

Млъкна по средата на изречението, когато една лека, блещукаща мрежа го покри и го прикова към леглото. Кириан застина, усещайки как яростта се надигна в него. Не понасяше да бъде вързан, особено така легнал по гръб. Жаждата за кръв го облада като смъртоносен бяс.

Докато не погледна към Роза, която стоеше до леглото му и се взираше в него с безумни очи и влажно от пот чело. Не спираше да повтаря на испански:

— Debe matarle, debe matarle.^[1]

Жената вдигна ръката си, в която държеше сатър.

— Роза — каза Кириан колкото се може по-спокойно. — Свали сатъра.

— Debe matarle... — Тя пристъпи по-близо до леглото.

— Rosa, no haga esto. Dejeme para arriba, por favour.^[2]

Тя трепереше толкова силно, че Кириан се уплаши да не получи удар или инсулт. Крехкото ѝ тяло нямаше да издържи на огромния стрес.

— Дезидерий казва, че си лош. Трябва да умреш.

Кириан се опита да измисли начин да проникне в замъгленото ѝ съзнание и да я върне в реалността.

— Роза, много добре ме познаваш.

Тя вдигна сатъра по-високо. Безпомощен под мрежата, Кириан впери поглед в проблясващото стоманено острие, очаквайки то да се забие в плътта му. Искаше да я умолява, да ѝ крещи, докато го послуша, но не смееше, понеже се боеше какво може да причини това на възрастната жена. И бездруго беше подложена на достатъчно стрес. Предпочиташе да умре, вместо да я нарани.

Телефонът му иззвъня.

— Знам, Дезидерий — прошепна Роза на испански. — Знам. Той трябва да умре. — Тя сложи ръка на гърдите на Кириан, сякаш да го задържи да не шава. Не че той можеше да помръдне. Мрежата го държеше напълно неподвижен. — Трябва да бъде накълцан на парчета.

Кириан се стегна, щом тя замахна към него със сатъра. Не улучи, но беше на косъм.

— Не — прошепна жената. Животът се върна в очите ѝ миг преди да ги забели и да се строполи на пода.

Ужасен, че се е наранила, и паникьосан заради собствената си уязвимост, Кириан с всички сили започна да се бори да се освободи от мрежата. Нямаше полза. Беше една от мрежите на Артемида и веднъж попаднала под нея, всяка жертва се озоваваше в абсолютен капан.

Как, в името на боговете, бе попаднала тя у Роза? Дори самият Дезидерий нямаше достъп до нея. Само някой бог или полубог можеше да се сдобие с оръжие на безсмъртните от свещеното място, където се съхраняваха, а Артемида особено добре пазеше арсенала си. И как бе успял деймонът да се добере до Роза и да обладае ума ѝ от бърлогата си? Никой деймон не беше толкова могъщ. Изобщо какво ставаше тук, по дяволите? Макар да знаеше, че няма смисъл, Кириан продължи да се мъчи да се освободи от мрежата. С всяка изминала минута го връхлитаха спомени.

„Как се чувстваш, командире? — Гласът на Валерий му се присмя от миналото. — Напълно под мой контрол си. Абсолютно безсилен. Беззащитен. — Все още виждаше злобната усмивка върху лицето на римлянина, още чувстваше адските болки от изтезанието си. — С удоволствие ще наблюдавам как се гърчиш. И ще слушам как ме молиш за милост.“

Погледът на Кириан помръкна, докато изживяваше отново всеки миг. Той се бореше за глътка въздух. Нямаше отново да го хванат. Не и по този начин. Замята се като луд в мрежата, борейки се с всички сили.

Час след като се мръкна, Ник влезе първи в къщата, следван по петите от Аманда и Талон.

— Роза? — извика той, като се втурна през кухнята и всекидневната към стълбите. — Кириан?

Никой не отговори. Зловещата тишина кънтеше в ушите на Аманда, докато тичаха по стълбите към спалнята на Кириан. Ник блъсна вратата толкова силно, че течението разлюля балдахина на леглото.

В стаята нямаше никой.

Аманда се поколеба на вратата, оглеждайки обстановката. Нищо не беше разхвърляно, с изключение на чаршафите в леглото.

И все пак...

Тя почувства, че нещо не е наред. Нещо дълбоко в нея разбуди дремещите й способности и й позволи да се свърже с Кириан. Тя усети безпокойството му. Яростта му.

Талон се приближи до леглото и изруга, като повдигна блещукащата сребърна мрежа.

— Невероятно — изръмжа той и я стисна на топка в юмрука си.

— Какво е това? — попита Аманда.

— Диктион. Една от мрежите на Артемида.

Аманда нямаше никаква представа какво означава това, но по изражението на Талон разбра, че не е нещо хубаво. Нито пък че трябва да е в леглото на Кириан, при условие че него го нямаше. Паниката я завладя още по-силно.

— Защо е тук?

— Нямам представа, но ако Кириан е бил под нея, предполагам, че е бил отведен от онзи, който я е хвърлил отгоре му. — Талон се наведе и вдигна един сатър от пода.

Страхът на Аманда се засили и против волята й психическите й способности се изостриха, опитвайки се да отрият Кириан. Не й се нравеше мисълта да ги остави да вземат контрол над нея, но трябвайте да разбере дали той е добре. Трябваше да разбере нещо, каквото и да е.

Като затвори очи, младата жена го видя в някакво стерилно помещение. Беше притеснен, но тя не усети опасност.

— Звънни на мобилния му телефон — каза на Талон.

Той я изгледа, все едно чуваше най-голямата глупост.

— Звънях му десет пъти.

— Опитай за единайсети.

По изражението му си пролича, че изобщо не му хареса заповедническият тон.

— Добре де — съгласи се неохотно. — Какво толкова? Безсмислиците понякога дават резултат. — Келтът извади телефона от джоба на якето си и набра номера.

— Няма следи от борба — отбеляза Ник, като се огледа.

— Кириан — тросна се Талон, поглеждайки учудено Аманда. — Къде си, по дяволите?

Аманда се приближи до него, сърцето ѝ заби лудо, щом разбра, че е била права.

— Не мърдай оттам, докато не дойдем. — Талон затвори и погледна Ник. — В болницата е. Роза е получила сърдечен удар.

— О, боже — възкликна Ник. — Ще се оправи ли?

— Не ми каза, понеже в болницата не бива да използва мобилния си. Ще ни разкаже всичко, когато отидем.

Кириан крачеше тревожно из чакалнята. В него се бореха гняв и страх. Искаше главата на Дезидерий заради случилото се. Щеше да накара деймона да си плати, по един или друг начин.

— Само Роза да се оправи — въздъхна за милионен път.

— Кириан?

Той се обърна, като чу успокояващия глас на Аманда. Обзе го необяснимо чувство на радост и облекчение, щом я видя да идва към него. Преди да осъзнае какво прави, я придърпа в обятията си и я притисна толкова силно, че тя взе да протестира. Но не можа да се въздържи. Облекчението му, че я вижда жива и здрава бе прекалено голямо. Сега, като знаеше колко лесно Дезидерий можеше да влезе във всеки дом, за нея никое място не бе безопасно. Деймонът можеше да я спипа навсякъде. Да използва всеки, за да я убие. Тази мисъл го ужаси, а някъде дълбоко в съзнанието му се обади едно гласче, което го предупреди, че Дезидерий може да използва нея и срещу него самия.

Ако му позволяха.

Кириан обхвана лицето ѝ с длани и я целуна пламенно. Щеше да убие деймона. Веднага щом Дезидерий изпълзеше от убежището си, щеше да е мъртъв. И за пръв път в съществуването си Кириан щеше с удоволствие да отнеме живот.

Той вдигна поглед и видя, че Талон го гледа с неодобрение. Кириан знаеше какви мисли минават през главата на келта. Нощните

ловци не биваше да се обвързват емоционално с никого. Това бе първото и най-важно правило от Кодекса. Никой не можеше да разсъждава трезво, ако е влюбен. Кириан знаеше това по-добре от всеки друг. И въпреки това този факт не променяше чувствата му към нея.

— Искам да пазиш Аманда — каза Кириан на Талон.

Келтът присви очи.

— Кажи ми какво стана.

— Дезидерий използва Роза, за да ме хване. Имаше пълна власт над нея. Щом е успял да го направи с Роза, може да го направи с всеки.

Талон бавно издиша.

— А ти се чудиш защо живея сам.

Кириан не обърна внимание на предупредителния му тон и на многозначителния му поглед към Аманда. Той срещна очите на младата жена и нежно погали бузата ѝ с палеца си.

— Аманда, искам да се обадиш на сестра си. Кажи ѝ да се пази и да не остава сама. Нека от сестрите ти да увеличат защитната сила или каквото там правят, за да се предпазят от Дезидерий. Нямаме представа какви други способности има той.

Кириан почувства безпокойството и страха ѝ. Сърцето ѝ туптеше бясно в гърдите.

— Да разбирам ли, че това не са нормални деймонски сили? — попита тя.

— Да. Досега не сме се сблъскали с такива. — Той погледна Талон. — Говорих с Д'Алериан и той каза, че Дезидерий прониква в човешкото подсъзнание, за да отслаби съпротивата на хората към силата му. Д'Алериан ще окаже някаква помощ, но не може да гарантира абсолютна защита. Обади се на Ахерон и му кажи, че някой от боговете се е отклонил от правия път и помага на Дезидерий. Няма друго обяснение. Ще е полезно да разберем кой е и защо го прави.

Келтът кимна в знак на съгласие.

— Какво ще правиш?

— Ще направя всичко възможно, за да приключа с това тази вечер. Ако намеря бърлогата му, смятам да вляза вътре.

Талон го погледна сурово.

— Кириан, ти не си Ловец шейпшифтър. Ако влезеш, няма да можеш да се върнеш. Ще умреш, докато се опитваш да излезеш, или

по-лошо — ще заседнеш завинаги между измеренията. Нека се обади на Каталакис...

— Казах ти, не бива да рискуваме някой Ловец шейпшифтър да е в близост до този тип. Сега съм убеден в това повече от всякога. Бог да е на помощ на всички ни, ако Дезидерий вземе една от техните души. Това е риск, който не можем да поемем. — Кириан видя притеснението в очите на Аманда. Щеше да я защити, каквото и да му струваше. — Второто правило от Кодекса гласи: „*Трябва да направиш каквото е нужно*“. Ако аз умра, ти си на ход. И дойде ли твойт ред, не се проваляй.

Талон кимна, а Аманда сграбчи ръката на Кириан.

— Кириан — прошепна, — не искам да отиваш сам.

— Знам, Аманда. Но Дезидерий е твърде силен и опасен и трябва да бъде спрян. Едва не уби Роза. — Той пропусна да разкаже как тя едва не бе убила него. Нямаше нужда да го знаят.

Слава на боговете, Д'Алериан бе усетил объркването в подсъзнанието на Роза и веднага бе дошъл. Ако Ловецът на сънища не се бе намесил, Кириан още щеше да е прикован към леглото си. А да бъде прикован към леглото си без Аманда не беше нещо, което му се нравеше.

— Ник — обърна се той към скуайтъра си. — Обади ми се веднага щом имаш новини от лекаря. — Той понечи да тръгне, но Аманда го спря.

Преди да разбере намеренията ѝ, тя се притисна към него и го целуна пламенно. Той усети как ръцете ѝ стискаха конвулсивно реверите на якето му. Почувства страха ѝ за него и това изпълни раненото му сърце с чисто блаженство.

— Бъди внимателен — заръча строго тя.

Той я докосна нежно по брадичката.

— Обещавам.

Аманда го гледаше как тръгва и ѝ прималя.

— Талон, сигурен ли си, че не можеш да му помогнеш?

— Повярвай ми, и аз мразя правилото, което забранява помощта, колкото и ти. Но ако се опитам да помогна, само ще отслабя силата му.

Ник ѝ подаде телефона си.

— Обади се на Табита и я предупреди.

Като набра първата цифра, на Аманда ѝ хрумна друга мисъл.

— Кой е Д'Алериан и как той предпазва подсъзнанието ни?

— Той е един от Ловците на сънища, за които ти разказахме — отвърна Талон.

Тя се намръщи.

— Вие ли избирате от кои Ловци да бъдете?

Келтът поклати отрицателно глава.

— Ловците на сънища са съвсем друг вид. Те са родени от боговете, не са от човешката раса.

— Ами Ловците шейпшифтъри? Те какви са?

— Те са наполовина хора, наполовина аполити, които владеят някои изключително лоши заклинания.

Аманда преглътна, опитвайки се да преодолее страха, който заплашваше да я задуши. Това изобщо не звучеше добре.

— Мислех, че те са от добрите.

— Някои са такива, но други са убийци.

— Със способности на магьосници, които могат да преминават през времето и пространството — допълни тя със свит на топка стомах.

— И понякога през сънищата — добави Ник.

Аманда се изсмя нервно.

— Знаете ли, животът ми бе доста по-щастлив, преди да науча всичко това.

— Тъкмо затова правим всичко възможно то да не се разгласява — обясни Талон. — Повярвай ми, хората няма да могат да спят нощем, ако знаят какво ги дебне отвън.

Аманда кимна, чудейки се дали тя самата някога ще успее отново да заспи. Тя с ужас набра номера на сестра си. След като знаеше точно с какво си имаха работа, трябваше да накара Табита да бъде нащрек за злия демон и за Нощния ловец, който беше единствената им надежда.

Кириан цяла нощ снова из улиците на Ню Орлиънс, но без никакъв резултат. Дезидерий все още беше в Дупката и никъде нямаше следа нито от него, нито от други деймони. Или силите му не се бяха възстановили напълно, или демонът по някакъв начин скриваше местоположението си. Каквато и да бе причината, Кириан не можа да го открие. Не му помогна дори и електронният му следотърсач. Той

прокле късмета си. Никога, през цялото си съществуване като Нощен ловец, не бе изпитвал такава несигурност. И чувството изобщо не му хареса. Особено когато животът на Аманда зависеше единствено от възможността му да намери злодея и да го спре.

Ядосан и изтощен, той се върна в къщата си. Навсякъде беше тъмно и тихо. Аманда беше на горния етаж. Чувстваше присъствието ѝ като ласка и то го успокояваше по начин, върху който не му се размишляваше. Просто бе достатъчно, че тя е тук. Щастieto го изпълни. Но той не я потърси. Прекалено много неща заемаха ума му. Неща, които трябваше да разреши. Да обмисли.

Влезе в стаята за билиард, сграбчи ръкавицата и бейзболната си топка и започна да я подхвърля. Като се съсредоточи върху топката, той остави мислите му да го погълнат. Да го върнат в мъчителното му минало и към съмненията, които продължаваха да го глождат.

Защо съпругата му не бе успяла да го обикне?

След предателството на Теона той бе подозрителен към всеки, който го доближеше. Бе дал на жена си всичко, което имаше, но въпреки това то се бе оказало недостатъчно. Щом не бе могъл да спечели любовта ѝ, нямаше да успее да спечели ничия друга. Знаеше го. През вековете Кириан убеждаваше себе си, че това няма значение. Че няма нужда от никого. Докато не срещна Аманда. Тя разби защитната му стена и сега пред нея той се чувстваше гол. Само тя успя да достигне сърцето му и да събуди дълбоко спотаените му чувства. Желаше я. Желаше ума ѝ. Тялото ѝ. Душата ѝ. Нямаше част от нея, която не искаше да притежава.

Усети движение от лявата си страна. Обърна се и видя, че влиза Аманда, облечена с анцуг. Не можеше да повярва, че тези дрехи му се струват толкова секси на нея. Бе сплела косата си на две плитки, които се спускаха от двете страни на лицето ѝ. Имаше нещо невинно и почти детинско в облеклото ѝ, но нямаше нищо момичешко в жената, която се приближи до него. Тя разтърси мъжката му същност чак до основите.

— Кога се прибра? — попита Аманда.

Кириан се канеше да отговори, но точно в този момент тя се доближи и го целуна по бузата. Испита необичайно усещане. Действията ѝ говореха за истинска привързаност.

— Защо си будна? Минава четири.

— Не можах да спя.

Младата жена отиде до другия край на просторната стая. Когато се обърна към него, той видя на ръката ѝ бейзболната ръкавица на Ник. Като истински професионалист, Аманда я вдигна, готова да улови топката.

Кириан се усмихна и я подхвърли леко към нея. Тя я хвана, след което бързо я запрати обратно, и то така силно, че топка изплющя при сблъсъка с ръкавицата му и опари дланта му под нея.

— Ох! — изпъшка закачливо Кириан от парещата болка в ръката си. Тя хвърляше по-добре от Ник. — Впечатлен съм.

Тя му намигна.

— Аз се доближавах най-много до представата за сина, който клетият ми баща искаше да има. Той ме научи да играя.

Кириан отново ѝ подхвърли топката.

— Добре те е научил.

Усмивката ѝ стана по-широка. Те си подхвърляха топката мълчаливо няколко минути. Богове, никога не си бе представял, че ще намери жена, която ще иска да прави това с него в такъв безбожен час. Дори Ник се оплакваше, а Аманда изглеждаше доволна само да бъде с него.

— Как мина? — попита тя. — Намери ли го?

— Не. — Той въздъхна. — Просто не разбирам какво става.

— Ще разбереш.

Кириан се поколеба, като чу абсолютната увереност в гласа ѝ.

— Никакви съмнения ли нямаш?

— Никакви. Знам, че няма да му позволиш да ни нарани.

— Не успях да помогна на Роза.

— Съжалявам — каза тя, като хвана топката и му я върна. — Сигурно ти е трудно да приемеш този факт, но вината не е твоя. Ти направи всичко възможно да я предпазиш.

Кириан стисна зъби.

— И все пак боли. Повече, отколкото мислех, че е възможно. Не мога да повярвам, че се е добрал до нея.

Очите ѝ бяха изпълнени със съчувствие и топлина и тя му се усмихна тъжно.

— Предполагам, че това обяснява как се е вмъкнал в нашите къщи и ги е подпалил.

Той кимна.

— Вероятно е използвал Алисън. Открих я припаднала в стаята ѝ, също като Роза. Мисля, че човешкото съзнание не може да се справи с причинения му стрес.

— Ако това ще те успокои, Табита каза, че Алисън е добре и вече си е у дома, така че Роза също ще оздравее и ще се възстанови без последствия.

— Хубаво е да го знам. — Кириан я наблюдаваше, докато играеха. И при всяко хвърляне на топката чувстваше, че способността му да се владее намалява с всяка изминала секунда.

Знаеше, че се влюбва в нея и беше безсилен пред този факт. Всъщност колкото по-дълго играеха, толкова повече я желаше. Гледаше как тениската ѝ се опъва, когато замахваше да хвърли топката. Харесваше му как отмяташе тънките кичури коса, които се спускаха пред лицето ѝ. Устните ѝ бяха леко разтворени, а дишането ѝ бе учестено.

Той усети, че нарочно ѝ подава топката над главата, за да види как се протяга да я улови. С всяко протягане тениската ѝ се вдигаше нагоре, разголвайки част от корема ѝ пред копнеещия му поглед. Забързаше ли се след топката, гърдите ѝ подскачаха и бедрата ѝ се полюшваха. Но най-хубаво бе да вижда перфектното ѝ дупе, когато тя се навеждаше да вземе топката. Да го простяха боговете, но тази жена имаше най-прекрасното дупе... Неспособен повече да се сдържа, той хвърли ръкавицата на земята.

Аманда застина, щом Кириан закричи бързо и решително към нея. Преди да успее да разгадае намеренията му, той я взе в обятията си и я целуна страстно. Чудесните му твърди мускули я обгърнаха, когато я повдигна над пода. Заради ръста ѝ никой мъж досега не бе успявал да я вдигне, но Кириан го постигна с такава лекота, че сърцето ѝ се разтуптя лудо. Обожаваше начина, по който той я караше да се чувства. Толкова женствена. Толкова мъничка.

Тя уви краката си около кръста му, поемайки езика му в устата си. О, каква наслада изпитваше, когато твърдите му, изваяни коремни мускули се напругаха между бедрата ѝ... Този мъж беше самото съвършенство.

Като изръмжа, той захапа леко устните ѝ, а ръката му подхвана дупето ѝ. Устните му се преместиха на шията ѝ, целувайки я страстно

под брадичката. Цялото ѝ тяло се разтапяше от досега на горещия му дъх върху кожата ѝ. О, да, цял ден бе копняла за това. Просто да почувства как ръцете му я прегръщат. Да го прегърне на свой ред и да му отдаде цялата си любов, която чувстваше към него. Тя тръпнеше от желание той отново да я обладае.

Кириан се разтрепери от силата на желанието си. Отново си спомни колко приятно се бе почувствал, когато бе проникнал в нея. Спомни си израза на лицето ѝ, когато бе стигнала до кулминацията в обятията му. Изгаряше по нея, но не смееше да я обладае. Не и сега. Не и когато се налагаше да пази силите си за битката с Дезидерий. И все пак тялото му не го послуша. Трябваше да я докосва. Трябваше да усеща кожата ѝ. Преди да успее да се спре, той се отпусна на колене и я положи на студения керамичен под.

Аманда преглътна, като видя дивата страст, изписана на лицето му. Той свали дрехите ѝ толкова бързо, че тя почти не усети ръцете му. Но след като я съблече гола, положението коренно се промени. Чак тогава той намали темпото.

Напълно облечен, Кириан се загледа в голото ѝ тяло на лунната светлина, докато прокарваше ръце по гърдите ѝ, очертаваше ги, дразнеше твърдите ѝ зърна с длани.

— Ти си най-красивата жена, която съм виждал — каза тихо.

Аманда не му повярва. Беше видяла красотата на съпругата му, но все пак признанието му я накара да потръпне. Той определено беше най-привлекателният мъж, когото тя някога бе виждала. Точка.

Щом той се наведе да я целуне страстно, тя посегна да разкопчае ризата му. Кириан хвана ръцете ѝ и поклати отрицателно глава. Ако оставеше тези нежни, меки длани да докоснат кожата му, знаеше, че ще е загубен. Вместо това целуна подред ръцете ѝ и се върна към шията и гърдите ѝ. Изучаваше тялото ѝ с устните си, с езика си, със зъбите си. Докато я целуваше, се почувства завладян от силата на копнежа си. Отчаян и разпален, той придвижи устните си от гърдите ѝ към гладкия ѝ корем, после към бедрата. Чуваше въздишките ѝ на удоволствие, докато тя отваряше краката си за него. Точно тогава му се прииска да я притежава със свирепост, която напълно го облада. Желанието му бе примитивно и всепоглъщащо. Мислеше само за Аманда и за нищо друго. В ушите му затуптя нейната кръв. Разтърсен от силата на чувството, той затвори очи и докосна с устни най-

интимната част от тялото ѝ, за да опита сладостта, за която бленуваше най-много.

Аманда простена, усетила езика му в себе си. Като зарови ръце в косата му, тя повдигна ханша си към него. Той я докосваше толкова необуздано, толкова ненаситно, че тя застана от невероятното чувство, което я заля.

Кириан беше абсолютно безмилостен в страстните си милувки и когато тя достигна кулминацията, насладата я разтърси и я накара да изкрещи и да тръпне от най-блажения оргазъм, който някога бе изпитвала. Но той не спря. Езикът и устата му я опитваха, милваха я, разпалваха я, докато Аманда се изгуби в спазмите на следващия оргазъм, още по-мощен от първия. Тя изви глава и всеки нерв в тялото ѝ затрептя.

Тогава Кириан се отдръпна и запълзя нагоре по тялото ѝ като разгорещен, задъхан хищник. Очите му станаха още почерни от преди, щом разтвори устните си и се вторачи в шията ѝ с такава неистова жажда, че младата жена се стресна.

— Кириан? — повика го тя.

Той едва я чу през замъгленото си съзнание. Единственото, което чувстваше, бе ароматът ѝ, притиснатото ѝ към него тяло, докато преливаше от желание и копнеж за още.

Вземи я. Опитай я. Завоювай я. Направи я твоя...

Той скърцаше със зъби, загледан в пулсиращата на шията ѝ вена.

Само една глътка... Една глътка...

Но щеше да бъде против волята ѝ.

— Нещо не е наред ли? — попита тя.

Той се бореше с жаждата си, която му повеляваше да я вземе въпреки последствията. Слабините му пламтяха за нея. Желанията му бяха извън неговия контрол. Миризмата ѝ беше навсякъде по него. Тя бе единственото, върху което можеше да се съсредоточи. Единственото, за което можеше да мисли. И това го правеше опасен. Смъртоносен. Като изръмжа, Кириан събра последните останки от волята си и се застави да се отдръпне от нея.

— Бягай, Аманда — каза хрипливо той.

Аманда не се поколеба. Нещо с него не беше наред. Грабна дрехите си и избяга в стаята си.

Кириан чу отдалечаващите ѝ се стъпки, докато лежеше на студения под. Притисна с ръка възбудения си член и се загърчи от болка. Никога не бе изпитвал подобно нещо. Мили Зевсе, още една минута и щеше да забие зъбите си в нея. Затвори очи и се разтресе, опитвайки да се справи със звяра в себе си. Звярът, който искаше от него да я обладае, без значение от последствията.

Аманда не спря да трепери, докато не стигна спалнята си. Не можеше да забрави дивото изражение на лицето на Кириан, когато ѝ каза да бяга. Никога преди не се беше страхувала от него, но точно в онзи момент бе видяла Нощния ловец, който със сигурност караше деймоните да се подмокрят от ужас. Задъхана, тя се опита да се успокои. Искеше само една нормална връзка. Но колко нормална можеше да е връзката с вампир? С разтуптяно сърце, младата жена застина, щом се погледна в огледалото. Устните ѝ бяха подути от целувките му, шията ѝ бе зачервена, където бакенбардите му се бяха търкали в нея.

— Аманда?

Тя замря, когато чу гласа на Кириан през вратата.

— Да? — обади се колебливо.

Той бутна лекичко вратата, но не влезе.

— Уплаших ли те?

— Честно ли?

Кириан кимна.

— Да — призна Аманда.

Горещият му поглед я прониза.

— Съжалявам.

Тя разбра, че е искрен. Видя чувството за вина в очите му.

— Защо не си тръгна? — попита Кириан и тихият му глас проряза тишината на стаята.

Аманда се напрегна.

— Искаш ли да си тръгна?

Мълчанието му се проточи и тя си помисли, че няма да получи отговор. Накрая обаче той прошепна:

— Не, не искам.

Тези три думи бяха казани с толкова искрено чувство, че Аманда се изуми повече, отколкото ако ѝ се бе обяснил в любов. Тръгна към

него и той направи крачка назад. Личеше си, че още не се е овладял напълно. Въпреки това тя го желаше.

— Тогава няма да си тръгна, докато не стана нежелана.

Кириан се стъписа от думите ѝ. Хрумна му мисълта, че светът със сигурност ще е престанал да съществува, преди Аманда да стане нежелана в дома му. И веднага след това се сети, че когато светът престанеше да съществува, той щеше още да е жив, а тя... Той примигна пред истината за безсмъртието си и осъзнаването, че за тях двамата краят никога нямаше да бъде щастлив.

Следващата нощ Кириан бе преследван от спомена за случилото се с Аманда. Беше на косъм от това да загуби контрол. На косъм до... Той прогони тези мисли от ума си, докато обикаляше в полунощ по покривите на Френския квартал. Краищата на коженото му яке плющяха под напора на студения вятър, докато вървеше по ръба на покривите и оглеждаше тесните улици долу. Подобно на котка, Кириан често дебнеше пляката си отвисоко, където никой не можеше да го забележи. Поне не и докато не станеше прекалено късно. Чу нещо и спря.

— Не ме наранявайте. — Изплашеният глас бе приглушен от вятъра и идваше от няколко пресечки разстояние.

Два пъти по-бърз и с уверената стъпка на леопард той се затича по покривите, докато намери човека, чийто глас беше чул. За повечето хора това би изглеждало като обир на някакъв клетник наред тъмната уличка, но острото зрение на Нощния ловец веднага забеляза четиримата руси деймони. Той смръщи вежди при вида на обичайната гледка. По някаква причина деймоните обичаха да се движат в групи по четирима или шестима. Бяха притиснали горкия човек към стената на една стара, порутена сграда. Нещо в този мъж му се стори странно познато. Наоколо се носеше остра воня на боклук. Човекът подаде портфейла си на деймоните.

— Вземете го — рече с треперещ глас. — Само не ме наранявайте.

Най-високият деймон се изсмя:

— О, няма да те нараним, дребно човече. Направо ще те убием.

Кириан скочи от покрива, разперил ръце за баланс. Черното му яке се развя на вятъра, докато прелетя трите етажа, които го делиха от улицата. Той се приземи безшумно зад деймоните в приведена поза.

— Чухте ли нещо? — попита един от тях, като се огледа.

— Само звука от ударите на човешко сърце. — Най-високият демон сграбчи мъжа.

— Или пък — каза Кириан, изправяйки се бавно в пълния си ръст, като отметна якето си и сложи ръка върху дръжката на срада на Талон, — звука от четирима демони на прага на смъртта си.

Щом те отстъпиха от жертвата си, той я позна. Беше Клиф, който го позна в същия миг.

— Ти! — изрева той. — Какво правиш тук?

„Проклети мойри“, помисли си Кириан. Последното нещо, което искаше да прави, бе да помага на мъжа, наранил Аманда. Тя му бе разказала всичко за бившия си годеник, включително и за грубите нападки на Клиф по отношение на семейството ѝ. Мъжът не заслужаваше помощта му.

„Проклет Кодекс.“

А на глас Кириан каза:

— Спасявам ти живота, както изглежда.

— Не се нужда от помощта ти.

Четиримата демони се обърнаха към Клиф и избухнаха в смях.

— Чу ли, Нощни ловце? — обади се главатарят им. — Той няма нужда от помощта ти. Така че чупката оттук.

По-изкушен да си тръгне, отколкото би трябвало, Кириан изпусна бавно дъха си.

— Да, но нали знаете, понякога просто трябва да ги спасяваме, дори те да не искат да бъдат спасени.

Най-високият демон се хвърли към него. Кириан метна срада, но преди оръжието да улучи нападателя, Клиф сграбчи демона и го завъртя към себе си.

— Сега ще ви разкажа играта. — Той цапардоса демона, който дори не помръдна, просто стоеше там и му се смееше.

Срадът се блъсна в стената и се счупи на две. „Тъпанар!“

Ако Клиф не се бе направил на герой, демонът щеше да е мъртъв. Без особено желание Кириан се втурна да застане между Клиф и демона, който се канеше да нанесе удар. Едва не закъсня. Но атаката на демона го запрати в отпуснатото тяло на Клиф и двамата паднаха на земята. Кириан се претърколи и се изправи с едно бързо

движение, докато Клиф едва се размърда. Ловецът устоя на порива си да завърти очи, отегчен от мудността на хилавия мъж.

— Няма ли най-после да побегнеш?

Щом успя да се задържи на краката си, Клиф избухна:

— Мога да се бия с тях не по-зле от теб.

Кириан изръмжа, раздразнен от твърдоглавия малоумник. Клиф бе висок едва метър и осемдесет, докато деймоните бяха колкото Кириан, че и по-високи. Телосложението на Клиф бе далеч от атлетичното, а деймоните бяха добре тренирани и готови да убиват. О, да, Клиф представляваше „голяма“ заплаха.

Преди да успее да се помръдне, двама деймони го нападнаха. Кириан изрита първия с ботуша си и го елиминира, превръщайки го на прах. Другият замаха с меча си. Ловецът скочи и се преметна във въздуха, приземявайки се на площадката на противопожарната стълба над тях.

— Хей! — извика Клиф. — Как го направи?

Не му се удаде възможност да отговори, понеже другите трима деймони се закатериха по стълбата след него. Кириан скочи отново на улицата и деймоните го последваха.

Ловецът се приготви да ги посрещне. Щом водачът им се приближи, Клиф изтича край него с една дълга дъска. Той замахна да удари деймоните в същия миг, когато те тръгнаха към Кириан. Притиснат между тях, Кириан не успя да приклепне и дъската на Клиф го удари в тила. Болката прониза черепа му и той се олюля. Разтърси глава и успя да се окопити секунда преди двамата деймони да го сграбчат през кръста и да го повалят на земята. Те уловиха ръцете му и ги разпериха. Щом го притиснаха към земята, го обзе паника, понеже в главата му нахлуха стари спомени.

— Намерихме слабото му място — заяви един от деймоните. — Кажи на Дезидерий, че като е с разперени ръце, се побърква.

Може и да го бяха разбрали, но никой от тях нямаше да живее достатъчно дълго, за да го разгласи. Като изръмжа разярено, Кириан вдигна рязко краката си над главата и направи задно салто между двамата си нападатели. Оголил зъби, той намушка първо единия, а после и другия деймон.

Последният оцелял деймон хукна по улицата. Кириан хвърли другия срад и уцели деймона право в гърба. Той се изпари.

Кириан се обърна и видя зяпналия срещу него Клиф, който бе пребледнял като платно и след миг подбели очи и припадна.

Нощният ловец го приближи с отвращение и провери пулса му — беше учестен, но стабилен.

— Какво изобщо е харесала в теб? — попита той, докато изваждаше мобилния си телефон, за да повика линейка.

След няколко часа, щом се увери, че Клиф ще живее, Кириан се прибра в дома си.

От Дезидерий все още нямаше и следа. Никъде. По дяволите! Той се спря на вратата на кухнята, отправяйки любопитен поглед към Аманда. Беше почти пет часът сутринта, а тя правеше супа и сандвичи.

Ама че чудна работа!

Тя се движеше из кухнята като грациозна нимфа, без изобщо да забележи присъствието му. Тананикаше си някаква нежна мелодия — „В пещерата на планинския цар“ от Григ, ако не бъркаше. Какъв странен избор.

Не бе виждал по-пленителна жена в живота си. Беше облечена с къса копринена нощница, която бе леко прозрачна, но все пак напълно скриваше тялото ѝ от погледа му. Светлосиният цвят подхождаше идеално на бледата ѝ кожа и кестенявата ѝ коса. Тялото му реагира моментално на гледката — мускулите му се стегнаха и му стана горещо. Колкото повече я гледаше, толкова повече я желаше. Тя сипа от супата в две купи, след което потопи пръста си в едната, за да провери колко е топла. Това беше повече, отколкото един безсмъртен мъж можеше да понесе. Придвижвайки се като сянка, той застанало нея и хвана ръката ѝ. Аманда стреснато вдигна поглед и едва тогава го позна. Кириан ѝ се усмихна и лапна пръста ѝ, като го облиза, опитвайки супата и жената.

— Вкусно — отбеляза.

Тя се изчерви.

— Здравей, скъпи, как мина работният ти ден?

Той се разсмя на имитацията ѝ на Дона Рийд.

— Пак ли си гледала „Nick at Nite“^[3]?

Тя вдигна рамене стеснително.

— Реших, че ще ти е приятно поне веднъж да намериш топло ядене вкъщи, щом се прибереш. Сигурно е много самотно винаги да бъдеш посрещан от празна и тъмна къща.

И представа си нямаше колко е права. Вторачи се в нея, в тези полуотворени устни, които го примамваха. От векове не се беше случвало някой да го посрещне, когато се прибере. Векове на самота и празнота.

Самота и празнота, които бяха изчезнали в мига, в който се беше събудил в онази изоставена фабрика и бе срещнал тези ококорени, интелигентни сини очи, които го изгаряха.

Аманда се оказа напълно неподготвена за следващите действия на Кириан. Той започна да я целува като обезумял. Езикът му изследваше устата ѝ, докато ръцете му се спуснаха по гърба ѝ и обхванаха дупето ѝ.

Тя не спираше да се изумява, че му позволява да се отнася така с нея и изобщо не възразяваше. Преди да го срещне, никога не се бе смятала за сексапилна. Но когато ставаше въпрос за Кириан, тя нямаше насита. Искаше ѝ се постоянно да е до нея. Искаше да го прегръща, да го докосва, да бъде с него. Ако можеше, щеше да се прикове за него с белезници завинаги.

Без да прекъсва целувката си, той пхна ръка под нощницата ѝ, търсейки влажната ѝ топлина, която пулсираше за него. Тя изстена, щом пръстите му се плъзнаха и започнаха своята безмилостна игра. О, небеса, как този мъж я караше да копнее за него!

— Кириан, супата ти — успя да каже, останала без дъх.

Той се отдръпна, задъхан, с подути от целувките устни.

— Ще почака.

Тази вечер Кириан бе по-необуздан от обикновено. В него имаше нещо диво и страшно. Занесе я до масата и я положи: върху нея.

Като застана между краката ѝ, Кириан впери в нея пламтящия си от страст поглед.

— А това е пиршество, достойно за крал.

И после се отпусна върху нея. Аманда се задъха от настървеното докосване на търсещите му ръце, които изведнъж бяха навсякъде върху нея. Ласките му я наелектризираха. Доставяха ѝ наслада и я караха да копнее за още. Докато я целуваше лудо, тя промуши ръка между телата им и разкопча ципа на панталоните му, за да може да го докосне. Той беше вече твърд като камък и пулсиращ и когато тя го обхвана с ръце, от устата му се отрони стон.

Аманда се изумяваше от този безсмъртен боец, който нямаше нужда от никого и въпреки това беше толкова чувствителен в обятията ѝ. Този мъж, който целият трепереше, докато тя го галеше и нежно го обхващаше с дланта си.

Кириан не можеше да мисли, когато ръцете ѝ го докосваха. Можеше само да вдъхва аромата ѝ, да опитва вкуса ѝ. Искаше я цялата. Подивял от желание и неспособен да разсъждава, той отдръпна ръцете ѝ и проникна в нея.

Аманда изстена от невероятното удоволствие да го усеща дълбоко в себе си. Голям и твърд, той я изпълваше цялата. Обви краката си около кръста му и почувства мощните му и бавни тласъци.

— О, да, Кириан — простена тя и изви гръб.

Той плъзна ръце по скритото ѝ под тънката материя тяло и обхвана гърдите ѝ, продължавайки да се движи бавно в нея. Любеха се, без да бързат. Аманда се извиваше под силата на тласъците му, докато Кириан целуваше шията ѝ, драскайки със зъби кожата ѝ. Като затвори очи, тя отново почувства невероятното им сливане. Те бяха едно цяло.

Кириан потръпна в ръцете ѝ и прошепна името ѝ в устните ѝ, карайки я да потрепери от желание. И когато светът около нея се завъртя, ѝ се стори, че вижда хиляди цветове.

Кириан наблюдаваше оргазма ѝ, чувстваше как тялото ѝ е стиснало неговото. Как само копнееше да задоволи и себе си, но не смееше. Вече бе почувствал силите му да отслабват. Силите, които му бяха нужни, за да я защитава. Като стисна зъби, той неохотно се отдръпна от нея.

Оправи дрехите си мълчаливо, но цялото му същество изпитваше болка. Като притисна с ръка дънките на слабините си, той безуспешно се опита да поотпусне плата, който се впиваше във възбудения му член.

Аманда изпита съчувствие, докато гледаше скованите му непохватни движения. Как можеше да задоволи нея, а самият той да не получи удоволствие? За него сигурно беше чисто мъчение. Въпреки това той не каза нищо. Докато ядеше мълчаливо, ѝ стана жал за него. Клетият ѝ боец. Някъде дълбоко в съзнанието ѝ се обади тънко гласче, което я предупреждаваше, че без значение колко много го иска тя, двамата никога не биха могли да имат истинска връзка.

Аманда се събуди малко след три часа следобед. Стана, изкъпа се и се облече, докато Кириан продължаваше да спи. Господи, този мъж беше прекрасен. Едната му ръка бе вдигната над главата и в съня си той приличаше повече на малко момченце, отколкото на безсмъртен нощен воин. Тя импулсивно се наведе и целуна полуотворените му устни. Ръцете му се протегнаха и я стиснаха за гърлото толкова силно, че дишането ѝ се затрудни.

— Кириан? — прошепна Аманда, опитвайки се да се освободи.
— Скъпи, задушаваш ме.

Той не реагира. Трябваша ѝ цели три минути, преди най-после да успее да измъкне главата си от хватката му.

— Добре — въздъхна тя, когато той се обърна на една страна. — Напомни ми друг път да не правя така.

Аманда го зави и излезе на пръсти от стаята. Завари Ник долу във всекидневната, обут с ролери, с които профучаваше от единия край до другия и разпределяше някакви документи.

— Какво правиш?

Той спря и вдигна рамене.

— Кириан се дразни, когато използвам скейтборда си в къщата.

Аманда се засмя.

— Добре, но мисля, че ѝ ролерите няма да му харесат.

— Твърде е вероятно, но по дяволите, това място е огромно и ще е кошунство да тормозя краката си, докато се придвижвам от точка А до точка Б.

Тя пак се разсмя. Хуморът на Ник беше заразен, щом веднъж свикнеш с него. Той направи рязък завой и изчезна в кухнята. След няколко секунди, преди Аманда да е стигнала до средата на всекидневната, се върна с чаша портокалов сок за нея.

— Благодаря — каза тя, като взе чашата. — Как е Роза?

— Според Мигел е по-добре. Когато се обадох, беше будна и гледаше „Колелото на късмета“.

— Хубаво.

— Да, Кириан ще се зарадва.

Изведнъж зад нея се чу силен трясък. Ужасена, че Дезидерий нахлува в къщата, Аманда се обърна и видя голяма купчина от злато и диаманти на пода, където преди малко имаше една ръчно изработена масичка от дванайсети век.

— По дяволите — възкликна Ник с възмутено изражение. — Кириан много харесваше тази масичка. Леле, някой ден той наистина ще се вбеси.

— Какво е това? — попита Аманда, като отиде да погледне огромното количество златни кюлчета и диаманти.

Ник въздъхна.

— Заплатата.

— Моля?

Той повдигна рамене.

— Артемида не иска да проумее факта, че може просто да превежда парите по сметките на Нощните си ловци. Затова веднъж месечно купчината от злато и диаманти се изсипва на някое странно място. Последния път се получи много гадно, когато заплатата се стовари в басейна.

— Без майтап? — възкликна Аманда, изумена от количеството. — Някой би могъл да пострада.

— Като нищо. Тъкмо така е загинал третият скуайър на Кириан.

Тя се обърна да го погледне и бързо разбра, че Ник не се шегува.

— И какво правите с всичко това? — попита.

Той се усмихна.

— Започвам да се правя на свети Ник. Има един скуайър в града, който го обръща в пари. Оттам повечето отива за благотворителност. Два процента се превеждат в един скуайърски фонд, който се грижи за семействата на скуайърите, загинали при изпълнение на служебните си задължения, или за такива, които са се пенсионирали, а други два процента се изпращат на един изследователски център, където се изработват разни модни играчки за Нощните ловци.

— Кириан колко взема за себе си?

— Николко. Той живее от лихвите от парите, които е притежавал по времето, когато е бил човек.

— Наистина ли?

Младежът кимна утвърдително.

Леле. Явно е бил много богат като смъртен.

— Добре, може ли да задам един наистина невъзпитан въпрос?

Ник се усмихна.

— Искаш да разбереш колко получавам аз ли?

— Да.

— Достатъчно, за да се чувствам много щастлив човек.

Телефонът иззвъня.

Ник се пързулна към него, а Аманда занесе сока си до дивана и седна да прочете вестника. Тя остави чашата върху черната масичка за кафе с формата на ковчег.

След няколко минути Ник влетя обратно с навъсено чело. Без да й каже нищо, той се отправи към шкафа до отсрещната стена. Отвори заключената врата, разкривайки цял арсенал от оръжия. Страхът сграбчи Аманда.

— Какво става? Кой се обади?

— Ахерон, за да обяви всеобща тревога.

Тя се намръщи. По трескавите му движения разбра, че положението е сериозно.

— Какво означава това?

Изражението му я смрази.

— Чувала ли си израза „адът се продъни“?

— Да.

— Измислен е, за да опише обявяването на всеобща тревога. По някаква причина има голяма концентрация на деймони, които излизат от бърлогите си в този район, и когато това стане, деймоните достигат пълната си мощ и започват да се хранят, независимо дали имат нужда от храна, или не. Единственото по-лошо от всеобщата тревога е слънчевото затъмнение. Тази вечер нещата ще загрубят.

В седем часа вечерта Аманда научи от първа ръка какво е имал предвид той. Тя почистваше масата след „закуската“ на Кириан, докато Ник му докладваше накратко информацията от Ахерон. Кириан бе взел двойно повече оръжия от обикновено и тъкмо бе на входната врата, когато телефонът иззвъня. Аманда се обади.

— Мамо? — каза, когато разпозна плачещия глас. Сърцето й спря. — Какво има?

Кириан замръзнало вратата, след това се втурна към нея.

— Манди — рече майка й през сълзи. — Таби...

Аманда не искаше да чува нищо повече. Тя се задави от ридания и изпусна телефона. Следващото, което си спомняше, бе, че Кириан я държеше в обятията си, а Ник разговаряше с майка й.

Очите на Кириан потъмняха, като чу истеричните нотки в гласа на жената, с която говореше неговият скуайър, докато Аманда

трепереше в ръцете му. И когато сълзите ѝ измокриха ръцете му, той се закле да убие Дезидерий.

— Всичко е наред — прошепна на Аманда. — Само е ранена.

Тя се отдръпна и го погледна.

— Какво?

Кириан избърса сълзите от бузите ѝ.

— Той не я убил, миличка.

Макар че, съдейки по това, което бе успял да разбере от думите на майка ѝ, Табита бе в лошо състояние, тя щеше да оцелее. Дезидерий обаче нямаше да има този късмет.

— Табита е в болницата — съобщи Ник и затвори телефона. — За щастие са били само двама деймони и групата ѝ е успяла да се справи с тях. — Той погледна към Кириан. — Знаеш ли, струва ми се, че Дези само си е поиграл с нея, за да те вбеси достатъчно, така че да те разконцентрира за битката ви. Няма друга причина, поради която да праща само двама деймони.

— Ник, млъкни! — скара му се Кириан. Не искаше Аманда да се разстрои още повече. Той я целуна нежно по устните. — Той ще те заведе в болницата.

Извади телефона си и се обади на Талон, който вече бе тръгнал към града. Помоли келта да дойде в дома му и да придружи Аманда, в случай че Дезидерий реши да ги причака.

— Кириан — каза младата жена, щом той затвори. — Не искам да излизаш тази вечер. Имам много лошо предчувствие.

Той също го имаше.

— Трябва да изляза.

— Моля те, послушай ме...

— Шшш — прошепна и сложи пръст на устните ѝ. — Това ми е работата, Аманда. Това съм аз.

Веднага щом беше възможно, Кириан я настани в колата на Ник, който потегли, последван от Талон, а той самият се отправи към центъра, за да открие тази кръвопиеща, крадяща души свиня и да направи онова, което трябваше да стори още в нощта на първата им среща.

Часовете се нижеха, докато Кириан претърсваше Френския квартал за Дезидерий. Деймоните щяха да достигнат пълната си мощ тази вечер и той знаеше, че рано или късно ще се появят в главната си

зона за хранене. Дезидерий, подобно на останалите си събратя, предпочиташе да ловува из Френския квартал, където можеха да бъдат открити непредпазливи и често пияни туристи. Засега обаче не се виждаше никой.

— Хей, бейби — извика му една проститутка, когато мина край нея. — Искаш ли компания?

Кириан се обърна да я погледне, после извади всичките пари, които имаше в портфейла си — около петстотин долара, и ѝ ги подаде.

— Защо не си дадеш почивка тази нощ и не отидеш да се почерпиш?

Смаяна, жената грабна парите и побягна.

Кириан въздъхна, като я видя да се шмугва в тълпата. Горката жена. Надяваше се да оползотвори добре парите. Дори и да не го направеше, със сигурност щеше да ги употреби по-добре от него.

С крайцеца на окото си забеляза проблясване на сребро. Като обърна глава, видя двама млади мъже в навалищата. Те определено бяха хора. На пръв поглед изглеждаха като типични младежи от улична банда, какъвто някога беше и Ник — наперени и облечени с черни якета, докато не му направи впечатление начинът, по който го гледаха. Сякаш знаеха кой е и какъв е.

Застанал нащрек, Кириан отвърна на вторачените им погледи. По-високият, който изглеждаше на малко над дваисет години, загаси цигарата си и пресече улицата, без да изпуска от очи Кириан. Огледа го хладно и каза:

— Ти ли си Нощният ловец?

Кириан повдигна вежди.

— Ти ли си слугата?

— Не ми харесва тонът ти.

— А на мен не ми харесваш ти. Е, след като се запознахме и заявихме взаимната си антипатия, защо не ме заведеш при онзи, който държи каишката ти?

Мъжът присви очи.

— Ами да, защо не?

Беше капан. Кириан го знаеше. Така да бъде. Той искаше тази битка. Беше повече от подготвен за нея и охотно ги последва.

Поведоха го по задните улички към малък, вътрешен двор. Храсти закриваха по-голяма част от стените, а високи растения не

пропусках светлината на уличните лампи. Мястото не бе познато на Кириан, но това нямаше значение.

Когато заобиколиха един висок жив плет, той забеляза Дезидерий, който го очакваше. Със зловна усмивка деймонът държеше една изплашена до смърт бременна жена и притискаше нож до гърлото ѝ.

— Добре дошъл, Нощни ловецо — каза той, като със свободната си ръка погали издутия корем на жената. — Можеш ли да повярваш на късмета ми? Да открия две жизнени сили на цената на една. — Той наведе глава и потърка носа си във врата на жената. — Ммм, само помириши тази сила.

— Моля ви — замоли се жената с истеричен глас. — Моля ви, помогнете ми. Не му позволявайте да нарани бебето ми.

Кириан си пое дълбоко въздух, борейки се с кипящата в него ярост, която жадуваше да унищожи Дезидерий.

— Нека позная — ще замениш нейния живот за моя?

— Точно така.

Опитвайки се да обърка противника си, Кириан въздъхна уморено, като огледа шестимата деймони и двамата човешки престъпници около него. Ако не беше жената, лесно щеше да ги очисти. Но само едно движение срещу някого от тях и Дезидерий щеше да ѝ пререже гърлото, без да му мигне окото. За деймоните нямаше нищо по-ценно от душата на бременна жена.

— Не можа ли да измислиш нещо по-оригинално? — присмя му се Кириан, знаейки, че Дезидерий е достатъчно самодоволен, за да се засегне. — Имам предвид да размърдаш въображението си. Уж се имаш за побъркан гений, а нима това е всичко, което предлагаш?

— Е, щом като не си впечатлен, ще я убия. — Той притисна по-силно ножа към гърлото ѝ.

Жената изпищя.

— Чакай! — извика Кириан, преди деймонът да пролее кръв. — Знаеш, че няма да ти позволя да я нараниш.

Дезидерий се усмихна.

— Тогава хвърли срадовете и иди до оградата.

„Откъде знае за тях?“

— Добре — отвърна бавно Кириан. — И защо?

— Защото така ти казвам!

Опитвайки се да разгадае плана му, Кириан извади оръжията на Талон изпод якето си и бавно се придвижи до оградата. Щом застана пред нея, двамата човеци сграбчиха китките му и ги вързаха с въжета.

Изведнъж го дръпнаха назад, с разперени до оградата ръце. Кириан се замята свирепо. С блъскащо сърце задърпа въжетата, които го държаха прикован. Цялото му спокойствие и логично мислене се изпариха и го оставиха да се гърчи в паника. Той се бореше с оковите си като диво животно, хванато в капан. Трябваше да се измъкне. Нямаше да го държат вързан и безпомощен. Не и по този начин. Никога повече. Опъваше яростно въжетата, разкъсвайки плътта около китките си. Не му пукаше. Искаше единствено свободата си.

— Казах ти, че знам слабото ти място — заяви Дезидерий. — Както и факта, че никога няма да ми позволиш да нараня бременна жена. — Той се наведе и целуна младата жена по врата. — Мелиса, бъди добро момиче и благодари на Нощния ловец за саможертвата му.

Кириан се стъписа, щом тя се отдели от прегръдките на Дезидерий и застана до най-възрастния мъж от хората. Значи тя е била в играта през цялото време. Проклятие, кога щеше да се научи?

— Готов ли си да умреш? — попита Дезидерий.

Кириан му се озъби.

— На твое място не бих се надувал толкова. Още не си ме убил.

— Вярно е, но нощта е пред нас, нали така? Имам още много време, за да си поиграя с момчето за поръчки на Артемида.

Кириан стисна въжетата и ги задърпа с всичка сила, щом поредната вълна на паника заплаши да го погълне. Трябваше да се успокои. Знаеше го и въпреки това го измъчваха онези стари, преследващи го спомени от изтезанието му в Рим.

— Какво има? — попита Дезидерий, като пристъпи напред. — Изглеждаш малко блед, командире. Да не би да те налегнаха спомени за унижителния ти разгром? За докосването на римските езекутори, докато подготвяха смъртта ти?

— Върви по дяволите! — Кириан натисна с пръстите на крака си спусъка в ботуша си и ритна по посока на Дезидерий.

Дезидерий отскочи назад, за да не бъде улучен.

— О, да, забравих за ботушите. След теб ще трябва да открия добрия стар Кел — следващия Нощен ловец, с когото смятам да се заема. Щом като го изкарам от играта, какво ли ще правите без

оръжейния си експерт? — Той наклони глава към момичето. — Мелиса, бъди така добра да лишиш командира от ботушите му.

Кириан изскърца със зъби, щом девойката го приближи. Законът на Нощните ловци му позволяваше да се защитава от хората, които искаха да му навредят, но той не можеше да я нарани, особено след като беше и бременна. Макар да не го разбираше, тя все още бе малко момиче.

— Защо си се забъркала с него? — попита я, докато тя сваляше ботушите му.

— Щом се роди детето ми, той ще ме направи безсмъртна.

— Той не притежава тази сила.

— Лъжеш. Всички знаят, че вампирите могат да отнемат или да дават живот. Искам да съм една от вас.

Значи така Дезидерий вербуваше човешките си помощници.

— Никога не можеш да си една от нас. Ще те убие веднага щом приключи.

Тя му се изсмя.

Дезидерий изцъка с език.

— Все още се опитваш да я защитиш, въпреки че тя те подготвя за заколението ти. Колко мило. Кажи ми, толкова ли беше внимателен и към римските си братя?

Кириан се хвърли към Дезидерий, но въжетата го спряха.

Един деймон излезе от сенките с огромен чук. Кириан застина в мига, щом го разпозна. Не беше виждал такъв от повече от две хиляди години.

— Да — заяви Дезидерий и пристъпи по-близо. — Знаеш какво е това, нали? Кажи ми, помниш ли какво беше усещането, когато Валерий ти счупи краката с него? — Дезидерий наклони глава на една страна. — Не? Тогава нека освежа паметта ти.

Кириан стисна зъби, когато Дезидерий стовари чука върху лявото му коляно и мигновено раздроби костите му. Щом нанесе същия удар и върху дясното му коляно, деймонът се осмели да застане пред него.

Кириан се задържа изправен с помощта на ръцете си. Опита се да се отпусне на крака, но болката направи усилието му невъзможно. Дезидерий му се усмихна и върна чука на деймона. После извади нещо от джоба си. Кириан обезумя от ярост, щом разпозна древните римски гвоздеи, които се използваша при разпъването на кръст.

— Кажи ми, Нощни ловецо — каза Дезидерий с усмивка, — искаш ли да те вдигнем малко по-нависоко?

Аманда се стресна и се събуди. Отне ѝ цяла минута, докато осъзнае, че е задрямала в стаята на Табита в болницата, облегната на Ник. Майка ѝ бе заспала на кушетката, която бяха вкарали малко порано, а двамата с Ник бяха заели двата неудобни стола до вратата.

Табита още спеше в леглото, а лекарите искаха да следят състоянието ѝ до сутринта. Един деймон жестоко бе порязал бузата на сестра ѝ и щеше да остане грозен белег. Тялото ѝ беше покрито с натъртвания и порезни рани, но докторът ги увери, че Табита ще оздравее.

Другите ѝ сестри се бяха прибрали по настояване на майка им, но Аманда бе останала, в случай че те двете имаха нужда от нещо. С разтуптяно сърце, тя вдигна поглед към баща си, който влезе в стаята с две чаши кафе и подаде едната на Ник.

— Искаш ли моята, миличка? — попита той Аманда, предлагайки ѝ другата чаша.

Тя се усмихна на добротата на баща си, докато не си спомни видението си.

— Добре ли си? — попита я баща ѝ.

Аманда погледна разтревожено към Ник.

— Кириан е в беда.

Ник се засмя и отпи от кафето си.

— Сънувала си.

— Не, Ник. В беда е. Видях го.

— Успокой се, Аманда, денят ти беше лош и се притесняваш за Табита. Разбираемо е, но Кириан никога не оставя магарето си в калта. Той е добре, повярвай ми.

— Не — настоя тя. — Изслушай ме. Признавам, че мразя способностите си, но знам, че те не ме лъжат. Чувствам паниката и болката му. Трябва да го открием.

— Не можеш да излезеш — заяви баща ѝ. — Ами ако този Дезидерий те дебне, за да те убие? Ами ако изпрати някой да те нарани, както направи с Таби?

Тя срещна светлосините очи на баща си и му се усмихна едва-едва.

— Татко, трябва да отида. Не мога да го оставя да умре.

Ник въздъхна.

— Стига, Аманда. Няма да умре.

Тя бръкна в джоба на якето му.

— Тогава ми дай ключовете от колата и ще отида сама.

Ник закачливо отскубна ключовете от ръката ѝ.

— Кириан ще ме обезглави.

— Няма да може, ако го убият.

По лицето на Ник се изписа колебание. Остави кафето си на пода, извади телефона си и набра номера на Кириан.

— Видя ли? — каза тя. — Не отговаря.

— По това време на нощта това не означава нищо. Може да е в разгара на някоя битка.

— Или може да е сериозно ранен.

Ник извади джобния си компютър от калъфчето, закачено на колана му и го включи. След няколко секунди лицето му пребледня.

— Какво има?

— Устройството му за проследяване е изключено.

— Тоест?

— Не мога да го проследя. Никой Нощен ловец не изключва устройството си. То е тяхното спасение, в случай че изпаднат в беда.

— Ник скочи на крака и облече якето си. — Добре, да вървим.

Баща ѝ застана между тях и вратата. Той беше висок колкото Ник и се изправи решително срещу него.

— По-скоро ще те убия, отколкото да ти позволя да изложиш детето ми на опасност.

Аманда заобиколи Ник и целуна баща си по бузата.

— Всичко е наред, татко, знам какво правя.

От блясъка в очите му разбра, че той се съмнява в това.

— Остави я да върви, Том — обади се майка ѝ от кушетката. — Тази вечер няма опасност за нея. Аурата ѝ е чиста.

— Сигурна ли си? — попита той майка ѝ.

Тя кимна утвърдително. Баща ѝ въздъхна, но все още изпитваше съмнение. Погледна ядосано Ник.

— Не допускай да пострада.

— Обещавам — отвърна младежът. — Отговарям за благополучието ѝ пред много по-страшен мъж от теб.

Баща ѝ неохотно ги пусна да излязат.

Аманда се затича през болницата към паркинга и към ягуара на Ник. Щом седнаха в колата, тя се опита да си спомни къде бе видяла Кириан във видението си.

— Беше малък, тъмен двор.

Ник изсумтя.

— Това е Ню Орлиънс, скъпа. Описанието ти нищо не ми говори.

— Знам. Мисля, че беше във Френския квартал. Но не съм сигурна. По дяволите, просто не знам къде точно е. — Тя оглеждаше тъмните улички, докато минаваха по тях. — Има ли някой Нощен ловец, на когото можем да се обадим и който може да ни помогне да го открием? Дали да не извикаме пак Талон?

— Не, Талон преследва собствена мишена. — Той ѝ подаде телефона си. — Натисни бутона за повторно избиране и се опитвай да се свържеш с Кириан.

Тя опита няколко пъти, но без резултат. С наближаването на зората Аманда беше обзета от отчаяние. Ако скоро не го откриеха, той щеше да умре. Уплашена, тя направи това, което досега никога не се бе осмелявала. Облегна глава на седалката и целенасочено се потопи дълбоко в съзнанието си, за да се домогне до пълната сила на неизпробваните си способности. Заля я вълна на ужас, от която ѝ стана горещо и се разтрепери. Образите започнаха да нахлуват в съзнанието ѝ — някои бяха стари, други — неопределени. Почти беше убедена, че силите ѝ няма да ѝ помогнат, когато ѝ се яви ясен образ.

— „Сейнт Филип Стрийт“ — прошепна тя. — Там ще го открием.

Те паркираха на „Сейнт Филип“ и слязоха от колата. Аманда не знаеше как, но поведе Ник по уличките направо към един тъмен двор. Заобиколиха сградите, но не видяха нищо.

— По дяволите, Аманда, не е тук.

Тя сякаш не го чу. Следвайки инстинктите си, заобиколи един висок жив плет, после замръзна на място.

Кириан висеше на една ограда с отпуснато тяло.

— О, боже! — възкликна и хукна към него.

Внимателно вдигна главата му и ахна, като видя кървавото му лице. Бяха го били толкова жестоко, че той почти не можеше да си отвори очите.

— Аманда? — прошепна Кириан. — Това наистина ли си ти, или сънувам?

Тя се просълзи.

— Да, Кириан, аз съм.

Ник изруга, като спря до нея. Посегна да пипне един от гвоздеите, забити в китката на Нощния ловец, но бързо отдръпна ръката си, преди да го докосне и да му причини болка. Отново изруга и тя видя гнева в очите му.

— По дяволите, заковали са го за дъска.

На Аманда ѝ се доповръща при тази мисъл. От раните му можеше да се досети точно какво бе направил Дезидерий. Той бе разиграл отново екзекуцията на Кириан.

— Трябва да те измъкнем оттук — заяви тя.

Кириан се задави и изкашля кръв.

— Няма достатъчно време.

— Той е прав — съгласи се Ник. — Ще съмне след пет, може би десет минути. Няма да успеем да го приберем у дома преди изгрев-слънце.

— Тогава се обади на Тейт.

— Няма да може да пристигне навреме. — Брадичката на Ник се разтрепери, щом докосна дланта на Кириан, в средата на която беше забит гвоздей. — Не знам как да го освободим, дори и Тейт да успее да дойде навреме.

— Всичко е наред — каза Кириан с напрегнат глас. Той преглътна и срещна измъчения поглед на скуайъра. — Заведи Аманда при Талон и му кажи да пази нея и Табита.

Ник се затича.

Без да му обръща внимание, Аманда се съсредоточи върху Кириан.

— Няма да те оставя да умреш — настоя тя рязко. — По дяволите, Кириан, не можеш да умреш така и да станеш сянка. Няма да го позволя.

Нежният поглед в очите му спря дъха ѝ.

— Съжалявам само, че се провалих. Искан ми се да бях успял да бъда героя, когото заслужаваш.

Аманда обхвана лицето му с длани и го накара да я погледне. Тя избърса с треперещи ръце кръвта от устните и носа му.

— Не смей да се предаваш. Чу ли? Ако умреш, кой може да каже дали Дезидерий няма да хване и Талон? Бори се за мен, Кириан. Моля те!

Кириан направи гримаса.

— Всичко е наред, Аманда. Просто се радвам, че ме намери. Не исках да умирам сам... отново.

Сърцето ѝ се сви при думите му и сълзите рукнаха от очите ѝ. Не! Писъкът отекна в душата ѝ. Не можеше да го остави да умре. Не по този начин. Не и след като я бе защитавал и се бе грижил за нея. Не и когато той вече означаваше толкова много за нея. Аманда не спираше да си представя любимия си Нощен ловец как броди по земята, хванат в капан между световите и страдащ от вечен глад и самота. Не можеше да позволи това да се случи.

Ник се върна, носейки железен лост „кози крак“.

— Какво правиш?

Той я изгледа решително.

— Няма да го оставя да умре така. Ще го освободя. — Скуайърът се опита да измъкне гвоздеа от ръката на Кириан.

Ловецът примря от болка.

— Не! — извика Аманда.

Ник изхвърча настрани.

— Какво, по дяволите...?

Преди да осъзнае какво прави, тя усети как способностите ѝ се надигнаха в нея и започнаха да се леят като водопад, неподвластни на нейния контрол. В този миг пироните сами се измъкнаха от тялото на Кириан и той се свлече в ръцете ѝ.

— Помогни ми, Ник — изпъшка тя, опитвайки се да остане на крака и да го задържи.

Скуайърът гледаше като втрещен. Щом се отърси от вцепенението си, той вдигна Кириан на ръце. Олюля се под тежестта му, но тръгна към колата по най-бързия начин.

— Пак нямаме достатъчно време да го закараме до вкъщи преди изгрев-слънце — рече задъхано.

— Можем да го заведем у сестра ми. Тя живее на една пресечка оттук.

— Коя сестра?

— Есмемалда. Виждал си я, онази с дългата черна коса.

— Вуду жрицата ли?

— Не, акушерката.

Без повече приказки Ник ги откара до къщата на Есмералда за рекордно кратко време. Коства им известно усилие, но успяха да пренесат Кириан на верандата точно когато слънцето започнала се показва над отсрещния покрив.

Аманда заблъска по вратата на малката къща, построена във викториански стил.

— Есмералда? Побързай! Отвори ни.

Тя видя сянката на сестра си през викторианската дантелена завеса, преди дръжката на вратата да се завърти. Аманда бутна вратата и Ник, без да губи нито миг, пренесе Кириан във фойето.

— Спусни щорите! — нареди той на Есмералда, като положи Ловеца на тъмнозеления диван.

— Моля? — попита Есмералда. — Какво става?

— Просто го направи, Еси. Ще ти обясня след минутка.

Еси неохотно изпълни нареждането на Ник.

Аманда докосна лицето на Кириан.

— Направили са те на пихтия.

— Как е Табита? — попита немощно той. Аманда беше трогната от загрижеността му за сестра ѝ, като се имаше предвид собственото му плачевно състояние.

— Ще извикам линейка — обяви Есмералда, като взе телефона от масичката.

Ник грабна телефона от ръката ѝ.

— Не.

Изражението на Есмералда би накарало повечето мъже да отстъпят, обаче скуайърът просто я изглежда втренчено, без да трепне.

— Всичко е наред, Еси — увери я Аманда. — Не можем да го заведем в болница.

— Ако не го направите, ще умре.

— Не — каза Ник, — няма да умре.

Есмералда недоверчиво вдигна вежди.

— Той не е човек — обясни Аманда.

Сестра ѝ присви подозрително очи.

— Какво е тогава?

— Той е вампир.

На лицето на Есмералда се изписа гняв и тя избухна:

— Довела си вампир в къщата ми? След случилото се с Табита? Божичко, Аманда, да не си откачила?

— Той няма да те нарани — настоя Аманда.

— Да, бе, как ли пък не! Ще се обадя...

Ник застана между Есмералда и телефона.

— Ако се обадиш на някого, ще изтръгна телефона от стената.

— Момченце — каза Еси с предупредителен тон, — не си въобразявай, че...

— Спрете! — извика Аманда. — Кириан има нужда от помощта ти, Есмералда, и като твоя сестра те моля да ни помогнеш.

— Ама ти...

— Еси, моля те.

Тя видя колебанието в очите на сестра си и предположи какви мисли ѝ минават през главата. От една страна, Есмералда не искаше да помага на омразния безсмъртен; от друга, не можеше да откаже на сестра си.

— Моля те, Ес, никога преди не съм те молила за услуга.

— Не е вярно. Като бяхме в гимназията взе назаем любимия ми пуловер за онзи мач, в който играеше Боби Даниълс.

— Ес!

— Добре де — отстъпи тя, — но ако този тук ухапе някого вкъщи, ще го промуша с кол.

Кириан лежеше неподвижно, докато Есмералда и Аманда свалиха кървавите дрехи от тялото му. Болеше го толкова много, че едва дишаше. Не спираше да си припомня нападението на деймоните и искаше да си отмъсти.

„Оставете го на слънцето“ — отекна в ушите му подигравателният глас на Дезидерий.

Проклетникът щеше да си плати. Кириан лично щеше да се погрижи.

Сърцето на Аманда се сви от мъка при вида на раните върху тялото на Кириан. Ръцете и дланите му бяха надупчени от пироните. Никога в живота си не бе мразила когото и да било, но точно в този момент изпитваше такава ненавист към Дезидерий, че ако беше тук, щеше да го разкъса с голи ръце. Тя остави Кириан само колкото да се

обади на родителите си и да провери как е Табита. Докато Еси превързваше Ловеца, Ник крачеше напред-назад в стаята.

— Как искаш да постъпя с Дезидерий? — обърна се той към Кириан.

— Не го доближавай.

— Виж какво ти е причинил.

— Аз съм безсмъртен. Ще оцелея. А ти не би оцелял.

— Да, ако се бяхме забавили още три минути и ти нямаше да оцелееш.

— Ник — предупреди го Аманда. — Не ни помагаш. Той трябва да си почива.

— Съжалявам — каза скуайърът, като прокара нервно ръка през разрошената си тъмнокестенява коса. — Когато съм притеснен, си го изкарвам на околните. Това е защитна реакция.

— Всичко е наред, Ник — обади се Кириан. — Върни се вкъщи и поспи малко.

Стиснал устни, Ник кимна. Той погледна към Аманда.

— Обади ми се, ако имате нужда от нещо, каквото и да е.

— Добре.

Когато Ник си тръгна, Есмералда вече приключваше с превръзките на Кириан.

— Това сигурно боли. Как се случи?

— Постъпих като глупак.

— Добре, глупако — рече Есмералда многозначително. — Трябва да оправим краката ти, а нямам шина.

— Може ли да използвам телефона? — попита Кириан.

Есмералда му го подаде навъсено. Аманда внимателно изми кръвта от лицето му, докато той набираше.

— Как успяваш да мислиш трезво? — попита го тя. — Болката сигурно е непоносима.

— Римляните ме измъчваха повече от месец, Аманда. Това не е нищо, повярвай ми.

И все пак ѝ беше жал за него. Как издържаше? Тя слушаше разговора му с неизвестния събеседник.

— Да, знам. До скоро.

Аманда взе телефона. Кириан затвори очи, за да си почине, а Есмералда я отведе в кухнята.

— Искам обяснение. Защо на дивана ми лежи ранен вампир?

— Той спаси живота ми, просто му връщам услугата.

Есмералда я изглежда ядосано.

— Имаш ли представа как ще реагира Табита, ако някога научи?

— Знам, но не можех да го оставя да умре. Той е добър, Ес.

Есмералда пребледня и се ококори изумено.

— Не, само не тази физиономия.

— Каква физиономия?

— Тази сълзлива физиономия, сякаш гледаш филм с Брндън Фрейзър.

— Моля? — попита обидено Аманда.

— Завъртял ти е ума.

Аманда усети, че се изчервява.

— Манди! Полудя ли?

Тя избягна осъдителния поглед на сестра си, поглеждайки към дивана, където лежеше Кириан.

— Виж, Еси, не съм глупачка и не съм дете. Знам, че между нас никога не може да има нищо.

— Но?

— Какво „но“?

— Каза го така, сякаш искаше да продължиш с „но“.

— Не е вярно. — Аманда я бутна леко към стълбите. — Хайде, върни се в леглото да поспиш.

— Добре. Но ще наглеждаш ли господин Вампир да не налети на някоя от нас, докато спя?

— Той не е кръвопиец.

— Откъде знаеш?

— Той ми каза.

Еси скръсти ръце пред гърдите си и я погледна остро.

— Е, в такъв случай, информацията трябва да е достоверна, нали?

— Ще престанеш ли?

— Стига, Манди — каза тя и посочи към дивана. — Онзи мъж е убиец.

— Не го познаваш.

— Не познавам и нито един алигатор, но за нищо на света няма да пусна такъв в къщата си. Не можеш да промениш нрава на звяра.

— Той не е звяр.

— Сигурна ли си?

— Да.

Въпреки това виждаше скептицизма в очите на сестра си.

— Гледай наистина да си сигурна, момиченце, защото иначе ще си платим скъпо и прескъпо.

Няколко часа по-късно, докато Есмералда се обличаше за работа, Аманда приготви закуска за Кириан.

— Благодаря за загрижеността, но наистина не съм гладен — рече той внимателно.

Тя постави чинията върху масичката за кафе. Нежно прокара ръка по бинта на ръката му, който бе започнал да се напоява с кръв.

— Ще ми се да ме беше послушал и да си беше останал вкъщи.

— Не бих могъл, Аманда. Дал съм клетва и имам задължения, които трябва да изпълнявам.

Работата. Това беше всичко, което имаше значение за него, и тя се зачуди дали я защитаваше от загриженост, или просто защото представляваше част от установените му задължения.

— Твърдиш, че вярваш в способностите ми, а когато ти кажа...

— Аманда, моля те. Нямах избор.

Тя кимна.

— Надявам се да го убиеш.

— Ще го убия.

Аманда стисна ръката му.

— Не звучиш толкова сигурен, както преди.

— Така е, защото цяла нощ висях прикован за една дъска и тази сутрин не се чувствам много добре.

— Не е смешно.

— Знам — каза Кириан. — Единствено ме притеснява това, че той наистина знаеше как да ме нападне, за да ми навреди най-много. Чак до...

Тя почака няколко минути, но той не продължи.

— До? — подсети го след малко.

— Нищо.

— Кириан, кажи ми. Искам да знам как те е поставил в това положение.

— Не ми се говори за това.

Преди да успее да го притисне, някой почука на вратата.

— Моля те — прошепна той. — Иди да отвориш на Д'Алериан.

— Ловецът на сънища ли?

Кириан кимна утвърдително.

Тя стана и с любопитство отвори входната врата, после отстъпи. Мъжът на верандата изобщо не бе това, което си бе представляла. Извисяващ се над нея, Ловецът на сънища имаше черна като нощта коса и толкова безцветни и бледи очи, че сякаш светеха. Облечен целият в черно като Нощен ловец, той би привлякъл вниманието ѝ, ако не изпитваше странната нужда да извърща поглед от него. Беше шантаво. Наистина шантаво. Трябваше да се застави насила да погледне мъжа, който би накарал всяка друга жена да ахне в страстно благоговение.

Без да проговори, той мина край нея и отиде при Кириан. Вратата се изплъзна от ръцете ѝ и се затръшна, не допускайки дневната светлина в стаята.

Д'Алериан се придвижи с плавна, грациозна походка до дивана, където лежеше Нощният ловец. Свали коженото си яке и нави до лактите ръкавите на черната си риза.

— Откога си почнал да чукаш? — попита Кириан.

— Просто реших да не плаша жената. — Д'Алериан огледа тялото на Кириан. — Изглеждаш отвратително.

— И аз така чух.

Нямаше нищо весело в изражението на Д'Алериан. Нищо. Той беше още по-спокоен и невъзмутим от Талон. Сякаш не изпитваше никакви емоции. Д'Алериан протегна ръката си и един от фотьойлите се приближи до дивана. Без да обръща внимание на Аманда, той докосна Кириан по рамото.

— Заспивай, Нощни ловецо. — И още преди да довърши думите си, Кириан потъна в дълбок сън.

Аманда наблюдаваше как Ловецът на сънища задържа ръката си върху рамото на Кириан и затвори очи. Чак тогава видя на лицето му да се изписват емоции. Той въздъхна и се напрегна, сякаш измъчваха него самия. Всъщност изражението му показва цялата болка, която Кириан вероятно бе изпитал. След няколко минути Д'Алериан отдръпна ръката си и се наведе напред във фотьойла, като дишаше със затруднение. Покри лицето си с ръце, сякаш се опитваше да прогони

кошмар. Когато обърна лице към нея, напрегнатият му поглед я накара да подскочи.

— Никога, през цялата вечност, не съм виждал подобно нещо — каза дрезгаво.

— Какво нещо?

Той изпусна дълбока, неравна въздишка.

— Искаш ли да узнаеш как го е хванал Дезидерий?

Тя кимна утвърдително.

— Свързано е със спомените му. Не съм чувствал такава агонизираща болка у никого. Когато тези спомени го връхлетят, те го правят слаб. И докато това се случва, той винаги ще губи хладнокръвието си в битките.

— Мога ли да направя нещо?

— Не, освен ако не измислиш начин как да заличиш тези спомени. Ако те продължат да го измъчват, той е обречен. — Д'Алериан погледна Кириан. — Ще спи до довечера. Не го безпокой. Когато се събуди, ще може да ходи, но все още ще е слаб. Опитай се да го задържиш още няколко дни да не тръгва след Дезидерий. Ще говоря с Артемида и ще видим какво може да се направи.

— Благодаря.

Д'Алериан кимна и изчезна сред златист лъч светлина. След две секунди якето му също се изпари.

Като зае мястото му във фотьойла, Аманда погледна към тавана и се изсмя нервно. Единственото, което бе искала, беше нормален живот. Вместо него обаче бе получила вампир за гадже и Ловец на сънища, каквото и да беше това, който се появяваше и изчезваше от дома на сестра ѝ, докато друг вампир се опитваше да я убие. И на това ако не му се викаше ирония на съдбата!

Тя обърна глава към Кириан. Дишането му беше по-леко от преди и болезнената напрегнатост бе изчезнала от лицето му. Белезите по тялото му бяха ужасяващи, но дори те сякаш почваха да избледняват.

Какво точно му бе причинил Дезидерий?

Кириан се събуди сред лунната светлина, която струеше през отворените прозорци. Отначало не си спомни къде се намира, докато не се опита да помръдне и болката не го прониза. Като стисна зъби, той се изправи бавно в седнало положение и видя Есмералда, която

стоеше наблиз с огромен кръст пред себе си и огърлица от чесън около врата си.

— Не мърдай от мястото си, мой човек. И не се опитвай да ми прилагаш триковете си да бъркаш в мозъка ми.

Въпреки нежеланието си, Кириан се засмя.

— Да знаеш, че кръстовете не ни действат, нито пък чесънът.

— Да, бе — каза тя и се приближи една крачка. — Ще продължиш ли да го твърдиш, ако те докосна с тях.

Когато се доближи достатъчно, Кириан грабна кръста от ръката ѝ.

— Ох, ох, ох! — престорено извика той, след това го притисна до гърдите си. — Наистина — заяви сериозно и ѝ го върна. — Няма никакъв ефект. Колкото до чесъна, вярно е, че вони, но ако на теб не ти пречи, мога да го преживея.

Есмералда свали наниза от врата си.

— Тогава кое е слабото ви място?

— Да не мислиш, че ще ти кажа.

Тя вирна глава.

— Манди беше права, ти си направо вбесяващ.

— Трябваше да говориш с баща ми, преди да го изям.

Есмералда пребледня и отстъпи две крачки назад.

— Будалка те, Ес. Не е изял баща си.

Кириан се обърна и видя Аманда на вратата.

— Сигурна ли си?

Тя се усмихна.

— Напълно. А ти сигурно си по-добре, щом взе да ни поднасяш.

— Аманда се приближи и провери превръзките на ръцете му. — Мили боже, раните ти са зараснали.

Ловецът кимна, пресегна се към една от ризите, които Ник бе оставил следобеда, докато той още спеше, и я облече.

— Благодарение на Д'Алериан. След още няколко часа всички белези ще изчезнат напълно.

Аманда го наблюдаваше как става от дивана. Само бавните му движения издаваха факта, че все още се възстановява.

— Трябва ли да ставаш?

— Имам нужда от движение, за да се отпуснат схванатите ми мускули. — Като мина край нея, той измърмори под нос: — Или поне

някои от тях.

Тя му помогна да отиде до кухнята.

— Еси, имали останали спагети?

— Той яде спагети?

Аманда го погледна въпросително.

— Ядеш ли?

Кириан хвърли заплашителен поглед на Есмералда.

— Не е толкова приятно, като да смуча от врата на някой италианец, но става.

Аманда се засмя, като видя ужасеното изражение на сестра си.

— По-добре я остави на мира, иначе ще те намушка, докато спиш.

Той седна на кухненската маса и отправи страстен и изпълнен с копнеж поглед към тялото ѝ.

— Лично аз предпочитам да мушна теб, докато сме будни.

Тя се усмихна заради двусмислието на думите му, докато сипваше спагети в чинията му.

— Много се радвам, че отново си в състояние да се шегуваш. Когато те намерихме, за момент си помислих, че съм те изгубила.

— Как е Табита?

— Добре е. В момента я изписват от болницата.

— Хубаво. — По изражението му личеше, че е много притеснен.

— Какво има? — попита тя, като настрои таймера на микровълновата.

— Дезидерий е на свобода и пак ще убие някого. Не мога просто да си лежа тук...

Аманда сложи ръка на устните му.

— Ако се оставиш да те убият, каква полза ще има за когото и да било?

— За Ник ще е добре, защото ще наследи цялото ми имущество.

— Не е смешно.

— Постоянно ми го казваш.

Тя се усмихна едва-едва.

— Преди отново да тръгнеш след Дезидерий, трябва да го обмислим. Сега той те смята за мъртъв, затова имаме предимството на изненадата.

— Имаме?

— Повече няма да ти позволя да се биеш с него сам. Той заплашва мен и семейството ми, затова нямам намерение да седя отстрани и да го чакам да нападне.

Кириан се протегна и обхвана лицето ѝ с длани.

— Не искам да пострадаш.

— Тогава ме научи как да му сритам задника.

Той се усмихна.

— Не съм се бил в екип с някого от повече от две хиляди години.

— Е, никога не е късно да започнеш отново.

Кириан изсумтя.

— Не можеш да учиш старото куче на нови номера.

— По-добре е да не се отлага днешната работа за утре.

— Времето е от съществена важност.

— Бог помага на тези, които си помагат сами.

Той се засмя.

— Няма да ме оставиш на мира, нали?

— Не. Нека сега те нахраним, после ще ти покажа проучването, което направих, докато ти спеше.

Кириан я гледаше как поръсва спагетите му със сирене. През живота си не бе срещал жена като нея.

След като Дезидерий го остави прикован, той бе затворил очи и бе зачакал смъртта си, припомняйки си как Аманда бе изглеждала в леглото му, как я бе усещал в ръцете си. Това му донесе по-голямо успокоение, отколкото би се осмелил да поиска.

„Ами ако отново не успееш да убиеш Дезидерий?“

Идеята го ужаси. Аманда щеше да остане сама. Той затвори очи и си я представи как лежи в болницата като Табита. Или по-лошо. Не, Аманда беше права, трябваше да я научи да се защитава. Дезидерий беше прекалено опасен. Прекалено хитър. По-лошо, проклетникът бе изпълнил обещанието си. Знаеше точно как да го нападне.

— Кириан?

Той погледна към Аманда, която постави на масата чинията със спагети и салата и сложи ръката си на челото му.

— Не мисли за това.

— За кое?

— За Дезидерий. Толкова усилено мислиш, че, кълна се, мога да чуя мислите ти.

Есмералда подаде глава в кухнята.

— Излизам да изродя бебето на Кара. Сигурна ли си, че е добре да оставаш насаме с него?

— Добре съм, Еси. Върви, къш оттук.

— Добре, но ще се обадя по-късно.

Аманда изръмжа към сестра си и погледна Кириан.

— Опитвал ли си да живееш с девет майки?

— Не, не бих казал.

След като той приключи с яденето и се обади на Ник, Аманда го заведе на горния етаж да се изкъпе. Докато Кириан стоеше напълно неподвижно, тя разкопча ризата му и я свали, после разкопча и панталоните му. Той се възбуди, когато пръстите ѝ го докоснаха.

— Знаеш ли, от десетилетия не съм си взимал вана, само душ.

— Е, това ще е по-забавно. Обещавам. — Тя се повдигна на пръсти и го целуна по устните.

След малко го настана във ваната. Чувството от горещата вода върху кожата му беше чудесно. Щом Аманда започна да го сапунисва, той погали с пръсти лицето ѝ. Тя съблече дрехите си и влезе при него във ваната. Кириан я обгърна с ръце, но щом младата жена се притисна в него, го връхлетяха стари спомени. Той изведнъж се озова в собствения си дом и почувства тялото на Теона до себе си, видя студеното ѝ лице.

Аманда забеляза промяната му.

— Да не ти причиних болка?

— Искам да изляза — каза той, като я отблъсна.

Нещо му ставаше. Нещо лошо.

— Кириан?

Избягваше погледа ѝ и тя разбра какво бе имал предвид Д'Алериан преди малко. Решена да отърве Кириан от демоните му, Аманда хвана лицето му с ръце и го накара да я погледне.

— Кириан, аз не съм Теона и никога няма да те предам.

— Искам да...

— Погледни ме! — настоя тя. — Погледни ме в очите.

Той я погледна.

— Нахраних те, не съм те упоила. Никога няма да те нараня. Никога.

Кириан се намръщи.

Аманда се премести по-нагоре, като плъзна тялото си върху неговото.

— Люби ме, Кириан — каза, поставяйки ръката му върху гърдите си. — Нека да залича тези спомени.

Той не знаеше дали е възможно да я люби, но щом почувства голата ѝ, мокра кожа, горещия ѝ дъх на шията си, осъзна, че не иска да я отблъсне. Толкова дълго бе лишен от женска утеха. Толкова дълго бе лишен от грижовна ласка. Младата жена потърка тялото си в неговото, прогонвайки всички мисли.

— Довери ми се, Кириан — прошепна в ухото му миг преди да близне с езика си чувствителната месеста възглавничка.

Той пламна.

— Аманда — прошепна името ѝ като молитва за спасение, отронена от наранените му устни.

Толкова старателно се бе опитвал да се освободи от миналото си, беше се мъчил да го пропъди, но въпреки това то си оставаше винаги там под повърхността и дебнеше да изскочи, когато най-малко го очакваше. Но не и сега. Не и когато тя беше в обятията му.

Аманда видя как изчезна булото, което замъгляваше погледа му. За пръв път видя душата на мъжа, който нямаше душа. А също и разгарящия се в него копнеж. Нуждата, която той имаше от нея. Усмихна се и го целуна нежно по устните, като внимаваше да не му причини болка.

За нейна изненада Кириан задълбочи целувката и я обгърна с ръце. Зарови пръсти в косата ѝ и я притисна толкова силно в обятията си, че дъха ѝ секна. Езикът му галеше нейния със страст, която я възпламени.

Аманда плъзна ръка между телата им, хвана възбудата му и постепенно, сантиметър по сантиметър, го пое в себе си. Започна да движи тялото си бавно и спокойно, внимавайки за нараняванията му.

Кириан отпусна глава назад и забеляза удоволствието по лицето ѝ, докато тя галеше тялото му със своето. Протегна се и обхвана с длан брадичката ѝ.

— Ти си много повече, отколкото заслужавам.

Аманда пое устните му в своите, целуна го жадно и ги захапа леко. Божичко, този мъж умееше да се целува. Езикът ѝ обходи зъбите му и тя забърза тласъците си. Стонът му отекна в нея. Той обгърна

главата ѝ с ръце, задълбочавайки целувката си. Завладяна от емоциите си, тя свърши бурно в обятията му. Кириан я целуна още по-силно.

— Точно така, Аманда — прошепна, като пое гърдата ѝ в ръка и я стисна нежно. — Свърши и за двама ни.

Аманда отвори очи и видя неприкритата страст в дълбините на погледа му.

— Това е толкова несправедливо спрямо теб.

Той се усмихна.

Наистина не възразявам. Да бъда в теб ми е достатъчно.

Без изобщо да му повярва, Аманда му помогнала излезе от ваната и го избърса с хавлията. Настани го в леглото в стаята за гости, след което внимателно затъмни прозорците, за да е сигурна, че никаква дневна светлина няма да проникне вътре на сутринта.

Загледа се в спящия Кириан, чието обезобразено тяло нарастваше буквално за минути.

Само ако можеше да излекува толкова лесно и нараненото му сърце. Проклетата да е жена му заради жестокостта си.

На входната врата се почука.

Хвърли последен поглед към госта си, след това се измъкна тихо в коридора и слезе по стълбите да отвори вратата. Ник стоеше на прага с малък куфар в ръка.

— Помислих си, че ще са му нужни още малко дрехи и някои други неща.

Аманда се усмихна на предвидливостта му и го покани да влезе.

— Благодаря. Сигурна съм, че Кириан ще го оцени.

Ник остави куфара до дивана.

— Къде е той?

— Горе, спи, надявам се.

— Слушай — каза твърдо Ник. — Талон следва Табита по пътя към къщата на майка ти, за да се увери, че е добре, а съм изпратил и няколко скуайъри след Есмералда и останалите от семейството ти. Сега, когато Дезидерий смята Кириан за мъртъв, не се знае какво може да направи или кого от вас ще реши да нападне. Кажи на всички от семейството ти да бъдат нащрек.

Кириан ги слушаше, докато лежеше в леглото. Почувства страха в гласа на Аманда. Безпокойството ѝ. Знаеше, че има само един начин да пропъди тези нейни чувства. Ако Дезидерий разбере, че все още

е жив, нямаше да бърза да напада сестрите на Аманда. Кириан беше основната цел на деймона, те бяха допълнителен бонус.

Бавно и мъчително, той стана от леглото и се облече.

— Кириан, не искам да те безпокоя, но... — Аманда млъкна, щом отвори вратата на спалнята и видя празното легло.

— Къде е той? — попита Ник, влизайки в стаята след нея.

— Не знам, преди малко беше тук.

Скуайърът изруга, извади телефона си, после се спря.

— По дяволите, той няма телефон в себе си.

— Не може да е излязъл.

Тя понечи да провери в банята, но той я спря.

— Естествено, че може. — Младежът отиде до прозореца и те видяха как Кириан подкара ягуара на Ник по алеята.

Най-напред Кириан се отби в магазина за кукли. Намерението му беше да намери някой от слугите на Дезидерий и въобще не му се искаше да е невъоръжен, като го срещнеше.

Минаваше осем, когато отвори широко вратата и чу малкото звънче, което иззвънтя над главата му. Лиза моментално се появи от задната стая. Сбръчканото ѝ лице беше топло и дружелюбно, докато не видя нарастващите синини на лицето му.

— Пълководецо — рече с укорителен тон. — Добре ли си?

— Добре съм, Лиза, благодаря. Дойдох да взема поръчката си.

Тя се намръщи.

— Вчера я предадох на Ники, той не ти ли каза?

Кириан изруга наум. Ама че късмет. За първи път Ник се бе сетил да вземе нещо, без изрично да му бъде наредено.

В този момент Кириан чу слабо шумолене в задната част на магазина, зад тъмночервените завеси. Испита странно безпокойство. Такова, каквото не бе усещал от дълго време. По гръбнака му полазиха студени тръпки и в същия миг завесите се разтвориха. Сенчестата фигура, която се появи, беше внушителна на фона на магазинчето. Висок два метра и целият облечен в черно, това беше мъж, който караше всички форми на живот или да се разтреперят от страх, или да застанат мирно от уважение.

В случая на Кириан той само предизвика учудения му поглед.

По дяволитото лице на Ахерон разцъфна широка усмивка. Въпреки че очите му бяха скрити зад слънчеви очила „Рей Бан“, той можеше да накара жените да припаднат, само го видеха. Беше арогантен и силен и не проявяваше милост почти към никого.

Ахерон притежаваше редица странности, най-необичайната от които беше, че непрекъснато променяше цвета на косата си. Правеше го толкова често, че много Нощни ловци се обзалагаха в какъв цвят ще я боядиса следващата седмица. Тази вечер дългата му тъмнозелена коса беше опъната назад и сплетена в старомодна плитка, която бе праметната през рамото му и се спускаше върху гърдите му.

— Ахерон — поздрави го раздразнено Кириан. — Дошъл си да ме нагледаш ли?

— Ни най-малко, братле. Дошъл съм да разглеждам забележителности. Не си ли личи?

— Да. Изглеждаш точно като турист — с тази тъмнозелена коса не може да те сбърка човек.

Аш се засмя на саркастичната му забележка.

— Ами реших, че щом Талон защитава как й беше името... Табита? А ти преследваш Дези Злобаря, двамата може би имате нужда някой да ви удари по едно рамо.

— Последния път, когато помолих някой да ми удари едно рамо, Артемида ми изпрати една отсечена до рамото ръка.

Аш се ухили.

— Знаеш, че когато си имаш работа с богове, трябва да се изразяваш по-точно. Освен това имам информация.

— Можеше да я изпратиш по електронната поща.

Ахерон сви рамене.

— Присъствието ми тук не означава нищо. Знаеш, че няма да се месея между теб и Дезидерий.

Защо ли не му вярваше? О, да, защото Ахерон Партенопей никога не си гледаше своята работа, когато ставаше дума за нафукани деймони.

— Това май съм го чувал и преди.

— Добре — рече Аш, като равнодушно сви рамене. — Ще си взема нежеланата информация и...

— Вече чух какво казаха оракулите.

— Но не знаеш останалата част от историята — намеси се Лиза. Ахерон я изгледа намръщено.

— Каква история? — попита Кириан.

Аш извади една дъвка от джоба на якето си и започна бавно да я разопакова.

— Нали каза, че не искаш да знаеш?

— Добре, ще го пипна и без нея.

Щом Кириан стигна до вратата, гласът на Ахерон го спря.

— Не ти ли се струва странно, че Дезидерий притежава способности, които доста надвишават онези, които си виждал да проявяват деймоните?

— О! — каза Кириан, като се обърна към него. — Чакай да помисля. Май, да.

Лиза се изкиска, докато Ахерон не я изгледа намръщено. Старицата се стегна, след което отново избухна в смях. Като се извини, тя се втурна към задния край на магазина и продължи да се смее.

След като тя излезе, Ахерон се обърна отново към Кириан със сериозно изражение.

— Добре. Ето какви са фактите. Изглежда, че една нощ старият Бакхус се е поразгорещил и е преспал с една аполитка. След девет месеца тя родила Дезидерий.

— Мамка му.

— Да — съгласи се Ахерон, като взе една от куклите, която Лиза бе направила да изглежда като Артемида. Той се намръщи пред стряскащата прилика, после я остави на мястото ѝ на лавицата. — Добрата новина е, че на стария татко Бакхус хич не му дреме за отрока, понеже незаконните му деца са толкова много, че с лопата да ги ринеш. Лошата новина е, че Дезидерий малко се е поядосал, задето баща му не дава пукната пара за ограничения му живот от двайсет и седем години. Понеже е полубог, той смята, че му се полага малко по-дълъг живот. Такъв, който се доближава до безсмъртието.

— Затова е станал деймон.

Ахерон кимна утвърдително.

— И с тези способности на полубог той е равен на нас по скорост, сила и умения. Но за разлика от нас, не се подчинява на никакъв Кодекс.

— Това обяснява много, нали? Ако не можеш да си го върнеш на самите богове, тогава преследвай онези, които им служат.

— Точно така. И ние сме главната цел на Дези.

— Имам един въпрос.

— Ще получиш един отговор.

Кириан подмина сарказма му.

— Защо трябва да бъде победен от Нощен ловец с душа?

— Защото такова е пророчеството, а знаеш как е с пророчествата.

— Откъде знаеш всичко това?

Ахерон погледна отново към куклата, която бе взел.

— Говорих с Артемида миналата вечер. Отне ми малко време, но накрая измъкнах информацията.

Кириан се замисли за минута. Ахерон открай време беше любимият Нощен ловец на богинята. Предпочитанието ѝ към Аш отдавна предизвикваше завист в сърцата на много Нощни ловци. Но Кириан не възразяваше. Той бе благодарен за способността на Атланта да научава разни неща от Артемида и да ги споделя с тях.

— Знаеш ли — каза на Ахерон, — някой ден ще ти се наложи да ми обясниш тази връзка между вас двамата, както и защо ти си единственият Нощен ловец, който може да се яви пред някой бог, без да бъде изпържен.

— Някой ден може и да ти обясня. Но няма да е днес. — Ахерон му подаде автоматичен меч и нож за хвърляне. — Сега завлечи задника си обратно в леглото. Предстои ти задача, която трябва да приключиш, и имаш нужда от силите си.

Кириан понечи да си тръгне.

— И, Кириан...

Той се обърна.

— Не се прибирай сам вкъщи.

— Моля?

— Дезидерий знае къде живееш. Там вече не си в безопасност.

— Изобщо не ми пука дали...

— Чуй ме, пълководецо — прекъсна го Ахерон със заплашителен тон. — Никой не се съмнява в способността ти да превърнеш Дези в следващото ястие от менюто на ресторант „Крайпътно убийство“, но все пак се налага да защитаваш и други хора, между които са един твърдоглав като теб кажун и една магьосница с недоразвити

способности. Затова би ли направил поне веднъж каквото ти казвам, без да спориш?

Кириан се усмихна със стиснати устни.

— Само този път, така че не свиквай.

Ахерон се загледа след излизащия Кириан. Още щом той си тръгна, Лиза се показа от задното помещение.

— Защо не му каза, че си взел душата му от Артемида? — попита тя.

Аш пхна ръка в джоба си, където стоеше медальонът.

— Още е рано, Лиза.

— Как ще разбереш кога е настъпил моментът?

— Вярвай ми, ще разбера.

Тя кимна и разтвори завесите за него.

— И като говорим за хора, които трябва да се погрижат за раните си, трябва да дойдеш и да ме оставиш да ти помогна. Никога не съм виждала някой, чийто гръб да е в такова лошо състояние като твоя. Не мога да проумея защо си позволил на някого да те пребие така. Знам, че си му разрешил доброволно. Нощен ловец с твоите сили никога не би изтърпял подобно нещо против волята си.

Аш не отвърна, но знаеше причината. Артемида никога не освобождаваше просто така някой от Нощните си ловци. Цената за свободата им беше висока. Той се бе съгласил да пожертва малко от плътта си, за да даде шанс на Кириан да убие Дезидерий. Но това, което бе по-важно, разраненият му и посинен гръб бе купил на пълководеца шанс за щастие. Това беше кървав ритуал, който той с желание изтърпяваше всеки път, щом някой Нощен ловец поискаше обратно душата си. Ритуал, за който никой от тях не знаеше. Това, което ставаше между него и Артемида, беше тайна. И винаги щеше да си остане така.

Кириан се придвижило „Бърбън Стрийт“, където преди бе открил пънкарите. Болката отстрани на тялото му бе отслабнала, но все още бе достатъчно остра. Трябваше му половин час, за да намери каквото търсеше.

А изражението на лицето на пънкаря беше безценно.

— Мамка му!

Кириан го сграбчи, преди да успее да побегне.

— Кажи на Дезидерий, че не сме приключили.

Хлапето кимна.

Ловеца го пусна и остана да наблюдава как пънкарят хукна по улицата, сякаш го гонеше смъртта.

Той знаеше, че според първото правило на войната изненадващата атака фактически гарантира победа и че е пропилял най-добрата си изненада. Въпреки това отказа да запази преднината си, за да не рискува живота на Аманда или на някого от семейството ѝ. Дезидерий нямаше да тръгне да ги преследва, докато имаше Нощен ловец, с когото да се бие.

Накуцвайки, Кириан се върна до колата на Ник и най-накрая се отправи към единствения човек, който бе способен да го успокои.

— Къде беше? — попита Аманда, щом Кириан се прибра.

— Трябваше да свърша нещо.

Ник изруга.

— Ходил си да търсиш Дезидерий, нали? — Той отново изруга. — Предал си му новината, че си жив.

Кириан не му обърна внимание и седна на дивана.

— Добре ли си? — попита Аманда.

Той кимна и се протегна.

Скуайърът го изгледа свирепо. Заобиколи дивана, като стискаше и отпускаше юмруците си.

— По дяволите, Кириан, защо ти трябваше...

— Ник, остави ме. Не съм в настроение.

Младежът кипна.

— Добре, иди да те убият. Какво изобщо ми пука на мен? Нали ще получа къщата ти, колите ти, всичко! Затова иди и му кажи, че си ранен и полумъртъв. Знаеш ли какво, защо просто не оставя вратата отключена и не го покани направо вътре?

— Ник, не ни помагаш — обади се Аманда внимателно.

Тя видя мъката в очите на младежа. Синовната обич, която той изпитваше към своя Нощен ловец.

— Знаете ли какво? — каза той през стиснати зъби. — И пет пари не давам за вас. Защото нямам нужда от никого. — Скуайърът посочи към Кириан. — Нямам нужда от теб, от парите ти или от

каквото и да е друго нещо. Никога не съм имал нужда от никого, освен от себе си. Така че върви и мри, щом искаш. Не ми пука.

Ник се обърна да си тръгне. Преди Аманда да мигне, Ловеца застана пред скуайъра си.

Ник го изгледа ядосано.

— Махни се от пътя ми.

Лицето на Кириан изразяваше търпението на баща пред разбунтувал се тийнейджър.

— Ник, не съм тръгнал да умирам.

— Да, бе, да. Знаеш ли колко пъти Страйгър твърдеше същото пред Шарън, преди да го превърнат в екстра хрупкав пържен Нощен ловец? — Младежът блъсна ръката на Кириан от рамото си и излезе разгневено от къщата.

Челюстта на Кириан потръпна. Той извади телефона си и набра някакъв номер.

— Ахерон — каза след кратка пауза, — имам избягал скуайър, който без съмнение се е запътил към Френския квартал в нов черен ягуар кабриолет. Можеш ли да го хванеш, преди да е направил нещо глупаво? Челото му се сбърчи от тревога и той погледна Аманда, докато слушаше. — Да, благодаря.

Изглеждаше изключително раздразнен от това, което му казваше Ахерон.

— Да, о, велики повелителю и господарю, почивам си. — По лицето му се изписа изумление. — Откъде знаеш, че стоя прав? — След кратка пауза изсумтя: — Остави ме на мира, Аш. Успех с Ник — завърши и затвори телефона.

Макар да не знаеше какво точно е казал Ахерон, Аманда схвана основното.

— Той е прав, трябва да легнеш.

Черните очи на Кириан заблестяха.

— Нямам нужда да ме гледат.

— Чудесно. Да не би и ти да искаш да ми кажеш, че нямаш нужда от никого и нищо, и после да се ометеш от къщи?

Кириан й се усмихна смутено.

— Сега разбираш защо го търпя. С него сме като две капки вода.

Аманда се засмя, въпреки че й беше мъчно и за двамата.

— Чакай да позная — бил си същият като него на неговата възраст?

— Всъщност той е доста по-поносим, отколкото бях аз. Както и не толкова голям инат като мен.

Аманда се притисна към него и го прегърна с една ръка през кръста.

— Хайде, да се качим горе.

За нейно учудване, Кириан ѝ разреши да го качи в стаята за гости и да го сложи да си легне. Докато го събличаше, тя видя розовите, заздравяващи рани. Взе ръката му в своята и докосна малките дупки от гвоздеите.

— Не мога да повярвам, че се възстанови толкова скоро след случилото се.

Той въздъхна.

— Нощните ловци не се залежават много-много.

Аманда почти не чу думите му. Когато докосна раните, пред очите ѝ проблеснаха образи. Тя почувства яростта на Кириан, болката му. Тогава получи видение от бъдещето. Видение, в което Кириан бе разпънат на една стена и оставен на милостта на Дезидерий.

И умираше.

Тя възкликна, пусна ръката му и се отдръпна. Кириан се намръщи.

— Какво има?

Аманда сложи ръка на гърдите си в пристъп на паника. Опита се с всички сили да се пребори с връхлетялото я безпокойство, но вътрешно крещеше заради видението си. Не можеше да го остави да умре. Не по този начин. Налагайки си да се успокои, тя се вторачи в Кириан.

— Трябва да се отърсиш от миналото си. Колкото повече го задържаш в себе си, толкова по-лесно ще е за Дезидерий да те унищожи.

Той извърна поглед.

— Знам.

— Какво ще правиш? Ако не спреш да си го спомняш, той пак ще те хване.

— Мога да се справя, Аманда.

— Така ли? — попита тя със свито гърло, уплашена от видението, в което той отново умираше. О, Господи, не позволявай това. Нямаше да понесе да го загуби. Мисълта да прекара дори и ден, без да чувства ръцете му, без да чува гласа му... Смях му. Не можеше да си го представи. Болката беше непоносима.

— Мога да се контролирам — настоя той.

Но тя знаеше истината. Бе съпреживяла екзекуцията му заедно с него. По-лошо — знаеше, че той не се е справил с този спомен. Съвсем не. Просто го бе погребал дълбоко в съзнанието си. Изведнъж най-неочаквано ѝ хрумна как да го прогони от него. Надяваше се идеята ѝ да проработи.

— Ей сега се връщам.

Кипящ от емоции, Кириан я изпрати с поглед. Познаваше слабите си места по-добре от всеки друг. Всичко, което трябваше да направи Дезидерий, бе да разпери ръцете му и веднага го обземаше паника. Потъваше в спомени — толкова болезнени, че бе безсилен да се справи с тях. Той закри очите си с ръце. Трябваше да има някакъв начин да изчисти съзнанието си. Някакъв начин да се изправи с бистър ум пред деймона. Минутите се нижеха, докато обмисляше възможните решения. Внезапно усети, че някой го гледа.

Кириан се обърна в леглото и видя Аманда на вратата. Тя носеше поднос и бе облечена с дълъг бял сатенен пеньоар. Влезе в стаята с топла усмивка и остави подноса на тоалетката.

Той се намръщи.

Младата жена се приближи грациозно до леглото, после сви едното си коляно, което се показва през цепката на пеньоара. Като подпря крака си на леглото, тя обърна Кириан по гръб. Без да помръдва, той се взираше в обутия в чорап крак и очертаващите се под дрехата жартieri. Усмивката ѝ стана по-широка, когато бръкна в джоба си и извади един дълъг копринен шал. Щом го уви около китката му, Кириан се намръщи още повече.

— Какво правиш?

— Ще го направя по-добро.

— Кое?

— Миналото.

— Аманда — изръмжа той, щом тя изпъна ръката му към единия стълб на леглото. Като разбра, че възнамерява да го върже, той се

дръпна рязко. — Не!

Тя хвана дланта му и я притисна между гърдите си.

— Да.

Аманда видя нарастващата паника в очите му.

— Не — повтори той твърдо.

Тя облиза устни и поднесе ръката му към тях. Отвори уста и нежно засмука показалеца му.

— Моля те, Кириан! Обещавам, че няма да съжаляваш.

Стомахът му се сви от желание, докато я гледаше. Езикът ѝ пробягваше по кожата надолу между пръстите му. После тя прокара нокти по вътрешната страна на китката му и нагоре по ръката му, като накара цялото му тяло да настръхне. Премести ръката му от устните си към деколтето на пенъора, после я пхна вътре при голите си гърди.

— Мисли за хубави неща, моля.

Като дишаше тежко, Кириан обхвана с длан едната ѝ гърда. Това беше всичко, което можеше да направи, за да не забрави какво искаше тя от него. Аманда искаше пълното му доверие. Нещо, което той не бе давал на никого повече от две хиляди години. Ужасен от случилото се с него последния път, когато бе допуснал тази грешка, той срещна погледа ѝ и усети, че непоколебимостта му се пропуква. Дали един ден и тя щеше да го предаде? А той имаше ли смелостта да рискува?

Този път, когато тя насочи ръката му към стълба, Кириан стисна зъби, но не помръдна, докато тя я връзваше за резбованото дърво. Въпреки това сърцето му биеше лудо.

Аманда разбра, че е постигнала малка победа. Усмихна се и завърза хлабаво шала.

— Можеш да се освободиш по всяко време — обясни. — Само кажи, и ще те освободя, но ако го направиш, всичко веднага ще спре.

— Кое ще спре?

— Ще видиш.

Аманда взе другата му ръка и завърза един шал и на тази китка. Кириан я наблюдаваше, а дишането му стана учестено и накъсано. За нейно учудване, той не каза нищо, докато го връзваше, само по челото му избиха капчици пот. Ловецът дръпна шаловете, мускулите му се напрегнаха и издуха.

— Това не ми харесва. — Понечи да се освободи.

Аманда се качи върху него, хвана китките му и ги задържа. Наведе глава и докосна устните му със своите. Кириан се напрегна, като усети как тя прокара език по устните му, молещ да се пъхне помежду им. Той ги разтвори и изстена от вкуса ѝ, когато тя загали езика му със своя. Блаженството от целувките ѝ доведе Кириан толкова близо до рая, колкото би могъл да достигне човек без душа. Ароматът ѝ на рози го замая, разгорещи и остави без дъх. Времето замря, докато ръцете ѝ милваха тялото му и той почувства притиснатите ѝ към него гърди.

Едва когато се опита да я прегърне, си спомни, че е вързан. Изръмжа възмутено и дръпна коприната. При звука от късаща се материя Аманда прекъсна пламенната си целувка.

— Запомни — каза дрезгаво. — Ако се освободиш, няма да получиш нищо повече от студен душ.

Той веднага застина. За негово огорчение Аманда се отдръпна от него. Тя бавно плъзна ръце по пенъоара от шията към талията си, докато стигна до колана. Развърза го, без да бърза, и разтвори дрехата, за да му покаже голите си гърди.

Тялото му пламна, докато гледаше как леката тъкан се свлича в краката ѝ. За негово удоволствие Аманда не беше съвсем гола. Носеше тъмносиния колан с жартиери, който той ѝ бе купил. Устата му се навлажни от гледката.

Младата жена се доближи бавно и изкусително до леглото и пак се качи върху него като сладострастна котка, търкайки гърдите си в тялото му. Кириан изстена при допира на тялото и гърдите ѝ, които го галеха.

— Как се чувстваш, пълководецо?

Той преглътна.

— Чудесно.

Тя се усмихна и очерта линията на челюстта му с устните и езика си.

— Става ми още по-хубаво, когато правиш това — прошепна той, разпален от ласките ѝ.

Аманда се отдръпна със смях.

— Тогава какво ще кажеш да те заслепя от екстаз?

Той помръдна вързаните си ръце.

— Както изглежда, целият съм твой, миличка.

Как ѝ се искаше това да е вярно. Аманда слезе от леглото и отиде до подноса. Когато взе топлия мед, си спомни врящото масло, с което римляните бяха изтезавали Кириан. Спомни си изражението на лицето му, когато го бяха залели с него, изгаряйки кожата му. Със свито сърце тя се върна при него на леглото, където той лежеше изцяло в нейната власт. Вдигна бурканчето над гърдите му и видя сянката, която премина през очите му, когато и той си спомни изтезанията. Кириан неволно се сгърчи, когато топлият мед се докосна до голата му кожа. Но нямаше пареща болка. Кожата му не изгоря, не се получиха мехури. Всъщност чувството беше хубаво. Той се поуспокои и загледа как Аманда започна да размазва меда около зърната му, като леко го драскаше с нокти, карайки го да настръхва, след което продължи надолу към корема му. Тя остави меда настрани, после бавно го облиза от кожата му до последната капка. Кириан се гърчеше от блажено удоволствие. Езикът ѝ се пъхна в пъпа му, от което възбудата му се усили още повече.

Аманда се засмя гърлено и вдигна поглед от корема му. После се придвижи нагоре, плъзгайки език по тялото му, докато стигна до адамовата му ябълка. Той изстена и изви назад глава, поднасяйки ѝ шията си, и когато тя захвапа леко кожата му, го побиха сладостни тръпки.

— Аманда — въздъхна.

Тя му се усмихна, слезе от леглото и взе една малка купа. Аманда не знаеше откъде идваше смелостта ѝ. Никога не се бе държала така, но искаше да спаси Кириан на всяка цена. А и нещо странно ставаше с нея, докато правеше това заради него. Като че ли някаква част от нея получаваше свободата си. Пропъждайки тази мисъл, тя потопи пръсти в купата с бита сметана, след това ги поднесе към устата му и очерта с палец перфектните му устни. Кириан облиза сметаната от устните си, а Аманда го възседна. О, чувството от влагата ѝ върху него го влудяваше. И когато тя се размърда, отърквайки се в набъбналия му член, му се стори, че ще умре от наслада.

— Нека те нахраня, пълководецо — прошепна тя, после бавно използва пръста си, за да му даде сметана в устата.

Кириан преглътна, замаян от емоциите си. Тя пресъздаваше жестокостта на Валерий. Но не му причиняваше никаква болка. Само

екстаз, непознат за него досега. Той срещна очите ѝ и се усмихна колебливо.

— Защо го правиш? — попита.

— Защото ме е грижа за теб.

— Защо?

— Защото ти си най-чудесният мъж, когото някога съм срещала.

В допълнение си инат и влудяващ, но също така си добър, силен и любящ. И ме караш да се чувствам толкова...

Той повдигна вежда.

Аманда седна и го изглежда.

— Това пък какво означава?

— Кое? — попита той невинно.

— Този поглед.

Кириан се намръщи.

— Какъв поглед? — Опита се да я достигне, но си спомни за завързаните си ръце. Колко странно, че бе забравил за тях.

Аманда се наведе да го целуне. Кириан изстена от допира на устните ѝ, от промъквания ѝ се език навътре и навън от устата му, който имаше вкус на бита сметана.

Тя се отдръпна.

— Харесва ли ти?

— Да.

— Тогава ще харесаш и това.

Той я наблюдаваше как слезе от тялото му, взе сметаната и покри с нея слабините му. Пръстите ѝ докоснаха члена му през хладната сметана. Кириан изстена, цялото му тяло се обля в топлина. Аманда раздалечи краката му и се загледа в творението Си. Срещна погледа му, после се плъзна между бедрата му и внимателно пое тестисите му в устата си. Той изръмжа, почувствал езика ѝ върху най-нежната част от тялото си. Устата ѝ се затвори около тях, докато езикът ѝ нежно ги ближеше.

Кириан стисна шаловете, с които бяха вързани ръцете му, облян от вълни на наслада. Не бе изпитвал нищо по-хубаво от допира на устата и езика ѝ по кожата му. Когато облиза сметаната, се премести върху члена му. Обгърна го с уста и Кириан изпъна завързаните си ръце, като я гледаше през цялото време. Аманда се наведе и подразни с език връхчето. Дъхът му спря, щом тя го облиза, след което го пое

целия в устата си. В същото време го галеше отдолу с ръка, замайвайки главата му от наслада. Той изстена и изтръпна от невероятното удоволствие, което му доставяше тя. Инстинктивно изви гърба си, навлизайки по-навътре в устата ѝ. Тя не се възпротиви.

Кириан изстена, усещайки животинското у него да се пробужда. Желаете я със сляпо безумие.

— Аманда — прошепна дрезгаво. — Искам да те вкуся.

Тя се притисна в него, после вдигна глава да го погледне.

— Как?

Дишането му се учести, докато младата жена се придвижваше нагоре по тялото му. Възседна го, подпря ръце на гърдите му и го погледна.

— Кажы какво искаш да ми направиш — прошепна тя и се изчерви от думите си.

Щом я погледна, той усети чувствата ѝ. Аманда беше уплашена и несигурна, но искаше да му помогне на всяка цена. Трогнат по-дълбоко, отколкото би трябвало, Кириан облиза устни.

— Искам да почувствам гърдите ти — рече задъхано.

— Така ли? — попита тя и ги обхвана с ръцете си пред погледа му.

Като я видя да гали гърдите си, той изстена.

— Да — изпъшка. — Искам да ги опитам.

Тя му се усмихна и поднесе гърдата си към отворените му устни. Кириан опъна връзките около ръцете си, щом пое твърдото ѝ зърно в устата си и го вкуси. Сладните ѝ стонове изпълниха слуха му и го възбудиха още повече. Той дръпна по-силно шаловете и материята започна да се разкъсва.

Аманда се засмя.

— Кириан, освободиш ли се, тогава се обличам и спираме. Това ли искаш?

Той поклати глава и отпусна ръце.

— А какво искаш?

— Теб. — Прочувствената дума излезе от устата му, преди да успее да я спре.

— Мен? — попита тя с надежда.

Неспособен да я заблуждава, тъй като знаеше, че за тях няма общо бъдеще, той добави:

— Искам да съм в теб.

Усети разочарованието ѝ и това го нарани дълбоко.

— Аманда...

— Шшш. — Тя сложи ръка върху устните му и прошепна: — Цялата съм твоя. — След това го възседна.

Кириан затвори очи, чувствайки невероятното удоволствие от влагата ѝ, в която се плъзна. Аманда се наведе напред и покри устните му със своите, докато го яздеше бавно. Тя покри шията му с леки целувки и почувства стоновете му с езика си, когато забърза движенията си. Кириан се извиваше под нея, докато тя извиваше ханша си.

Той отметна назад глава и изръмжа като затворено в клетка животно, после повдигна ханша си, влизайки по-дълбоко в нея.

Когато свърши, Аманда изкрещя от силата на оргазма си.

Усети как Кириан застина неподвижно.

— Не мърдай — изпъшка той.

Тя се подчини безропотно, щом той стисна очи и заскърца със зъби. Тялото му потрепери под нейното и тя видя още пот да избива по челото му. След минутка Кириан издаде продължителна въздишка. Отвори очи и я погледна.

— Сега вече може ли да ме освободиш?

Тя кимна, осъзнавайки, че той не е свършил. Беше се борил с всички сили срещу това. Макар да разбираше защо, част от нея се засегна, задето той ѝ нямаше достатъчно доверие.

„Престани! — смърми се тя. — Що за егоистична глупост? Той трябва да запази силите си.“

Сега повече от всякога.

Кириан я стресна, като разкъса с лекота шаловите и освободи ръцете си. Моментално я прегърна и я притисна към себе си.

— Благодаря, миличка — каза и я целуна нежно.

Тя му се усмихна.

— Удоволствието беше мое.

Той се засмя на думите ѝ и я сложи да легне до него. Сгуши се до гърба ѝ и я притисна, сякаш се страхуваше да я пусне. След малко заспа. Горещият му дъх милваше голото ѝ рамо.

Аманда му се наслаждаваше, като се надяваше, че заради стореното от нея тази вечер той ще оцелее при следващия си сблъсък с

Дезидерий.

Аманда се събуди от звъна на телефона. Като се отдели от Кириан, разбра, че са лежали вплетени един в друг. Лицето ѝ пламна, когато си спомни какво бяха правили. Никога преди не се бе проявявала като толкова безсрамна и въпреки това с него нямаше нищо против да е такава. Измъкна се от ръцете му и изтича до телефона в стаята на Есмералда.

— Ало?

Беше Еси.

— Манди, слава богу, че още си там. Колата ми се развали и трябваше да отбия от пътя. Ще можеш ли да дойдеш да ме вземеш?

— Разбира се.

Тя си записа мястото, после си взе набързо душ и се върна в стаята за гости да се облече. Наведе се над Кириан и го целуна по бузата. Докато се отдръпваше, той я хвана.

— Къде отиваш?

— Да взема Еси.

— Не е безопасно.

— Навън е ден. Всичко е наред.

Аманда видя нежеланието в очите му.

— Колко остава до залеза?

— Още няколко часа.

— Добре, но се върнете веднага.

— Да, сър. Тъй вярно, пълководецо.

— Не е забавно.

Тя го целуна по устата и излезе.

Кириан се събуди малко по-късно. Като стана, видя, че раните му са почти изчезнали. Той разви кървавите бинтове и ги изхвърли в малкото кошче за отпадъци до вратата.

— Аманда? — извика към вратата.

Никой не отговори. Ослуша се за някакви шумове из къщата, но го посрещна единствено тишина. Сигурно още не се беше върнала. Грабна дрехите си и отиде в банята.

Набързо се изкъпа, обръсна се и се преоблече. После се върна в стаята. Спря на вратата, защото зърна Аманда. Беше облечена в тесни дънки и черен пуловер, които обгръщаха извивките на тялото ѝ, на

които обичаше да се наслаждава. Изглеждаше разкошно със спусната коса.

Той се промъкна безшумно зад нея, докато тя изучаваше съдържанието на кошчето. Без да продума, Кириан се наведе да я целуне по врата. Още щом се доближи до кожата ѝ, усети аромата ѝ. Това не беше Аманда.

Беше Табита.

Кириан отстъпи назад, щом Табита се обърна да го погледне. По лицето ѝ все още имаше синини и рани от боя, който и бяха нанесли слугите на Дезидерий, а шевовите на едната ѝ буза бяха скрити под превръзка. Тя застана в нестабилна отбранителна позиция. Стана му мъчно, че не бе успял да предпази един от хората, които Аманда обичаше най-много на света. Той се зарече да не го допуска повече.

— Кой си ти? — попита тя. — Къде е Есмералда?

Кириан погледна към огледалото и като не видя в него отражението си, бързо отстъпи още една крачка, преди Табита също да е забелязала това.

— Колата ѝ се е развалила на път за къщи. Аманда отиде да я прибере.

Усети се твърде късно, че не трябваше да отговаря, защото специфичният му акцент го издаде и по очите ѝ разбра, че го е познала.

— Ти! — изпищя тя. — Какво си направил на сестрите ми?

— Те са в безопасност.

— Как ли пък не! — Табита се втурна към него.

Понеже не желаше да я нарани, Кириан се завъртя на пета и се затича надолу по коридора.

— Вампир! — изкрещя младата жена.

Той чу шумове на долния етаж и разбра, че тя не е сама в къщата.

— Дръпнете завесите! — Щом даде разпореждането, Табита сграбчи връвта на завесите в коридора на горния етаж, които закриваха прозорците там, и я дръпна силно.

Кириан изпъшка, щом дневната светлина го докосна. Като прескочи парапета на стълбите, той се приземи във всекидневната долу. Два чифта очи се ококориха, щом го видяха. Тъмнокосият мъж пребледня, но русата жена реагира бързо и се затича към прозореца да

вдигне щорите. Преди Кириан да успее да помръдне, Табита скочи към него. Тя го изрита и го уцели точно по болната страна.

— Умри, вампирски боклук!

Кириан изсъска, оголвайки зъбите си срещу нея, след което отскочи назад и се насочи към кухнята. Спря рязко на вратата, като видя слънчевата светлина, огряла стаята. В този дом за него нямаше безопасно място. Нещо твърдо и остро се заби в рамото му. Той се обърна с ръмжене и видя Табита да държи дълъг нож. Тя замахна да го прободне отново. Кириан хвана китката ѝ и в същото време двамата ѝ приятели го връхлетяха. И четиримата залитнаха назад. Той хвърли единия настрани и се освободи. Опитва се да избяга във всекидневната, но Табита някак си успя да застане пред него. В очите ѝ се четеше дива омраза, когато замахна да забие ножа в корема му.

Кириан отскочи и попадна в лъч светлина. Болка раздра гърба му. Той отново изпъшка, заобиколи момичето и хукна към всекидневната, опитвайки се да стои в сенките. Те го настигнаха при вратата и го блъснаха в нея. Събориха го на земята и в ушите му прокънтяха думите на Дезидерий.

„Ще те разкъсат като глутница диви кучета.“

Табита седна на гърдите му и го хвана за гърлото, а приятелите ѝ сграбчиха ръцете му и ги притиснаха към пода. Ако предния ден го бяха нападнали така, щеше да полудее от паника. Но днес той почувства съзнанието си спокойно и ясно, като си спомни как Аманда го бе вързала предишната нощ.

— Какво си направил на сестра ми? — попита Табита.

— Нищо.

— Не ме лъжи! Видях кръвта в кошчето.

Правейки всичко възможно да не я нарани, Кириан вдигна краката си, уви ги около горната част на тялото на Табита и я отблъсна, при което ножът ѝ пропусна гърлото му на милиметър. Заби юмрук в корема на мъжа вдясно от него, а жената запрати към дивана. Изруга, когато Табита го захапа за бедрото.

Той изтръгна ножа от ръката ѝ и го заби дълбоко в дървения под.

— Изслушай ме.

— Не! — изпищя тя, като се гърчеше и удряше напосоки.

Кириан се претърколи с нея и я притисна към пода. Инстинктът му го караше с един удар да я прати в несвяст, но като виждаше

приликата ѝ с Аманда, осъзна, че никога не може да я удари. Този момент на колебание позволи на приятелите ѝ отново да го сграбчат. Кириан се преметна с тях и скочи на крака, точно когато вратата се отвори и в стаята проникна още светлина. Той изруга и едва успя да се скрие в един ъгъл.

В стаята се разнесе яростният вик на Аманда:

— Спрете!

Хората застинаха, щом чуха гласа на Аманда, докато Кириан се опитваше да нормализира дишането си. Новите му рани пулсираха и кръвта се стичаше по гърба му. Аманда се втурна към него и прокара ръце по тялото му, за да провери нараняванията му.

Табита извади ножа от пода. Тя се приближи с решителна крачка, без да отмества гневния си поглед от Нощния ловец.

— Дръпни се от пътя ми, Манди. Ще убия този вампир.

— Грещиш — намеси се Есмералда, като затвори вратата и застана между него и Табита. — Ще убиеш гаджето на близначката си.

Табита зяпна от учудване и замръзна на мястото си. Тя погледна Кириан, а после Аманда.

— Моля?

Аманда не ѝ обърна внимание.

— Добре ли си?

Кириан потърка кървящото си рамо.

— Направо супер.

— Него ли питаш? — каза невярващо Табита. — А какво ще кажеш за мен и приятелите ми? Защо не попиташ ние как сме? Той замалко да ни откъсне главите.

Аманда изглежда ядосано сестра си.

— Не виждам някой от вас да кърви. Повярвай ми, ако искаше да ви нарани, сега нямаше да сте на крака.

Табита им хвърли презрителен, изпълнен с отвращение поглед.

— Защиатаваш вампир?

— Защиатавам Кириан — уточни тя.

Табита изкриви устни още повече.

— Ти какво? Полудя ли? Искаш гадже, което пие кръв, живее вечно, убива за удоволствие и не може да излезе навън през деня? Е, Манди, значи най-после си открила Краля на загубеняците. Честито. Не смятах, че някой може да отнеме тази титла от Клиф.

Последва порой от обиди и хапливи реплики.

— Загубеняк ли? Не искам да го чувам от жена, която излиза с мъж, който не е работил повече от две седмици през последните три години.

— Ерик поне има душа.

— Кириан има сърце.

— О, моля те. Смяташ, че това е достатъчно ли? Кажи ми, Манди, готова ли си да се откажеш от всичко заради него? От живота си, от бъдещето си? Какво може да предложи вампир на една счетоводителка? Нали искаш деца. Той може ли да те дари с такива?

Сърцето на Кириан се сви, докато слушаше караницата им. С всяка следваща дума на Табита той си даваше все по-ясна сметка колко е права. Погледна към дневната светлина, която струеше в къщата. Дневната светлина, която беше смъртоносна за него и жизненоважна за Аманда. Хората се нуждаеха от слънце толкова, колкото и от въздух. Докато е с него, Аманда никога нямаше да намери покой. Трябваше да пожертва всичките си мечти заради него. Това беше нещо, което той никога не можеше да ѝ позволи. С разбито сърце се промъкна през сенките и се отправи нагоре по стълбите.

— Вие двете няма ли да спрете да се карате? — провикна се Есмералда. Кириан повече не им обърна внимание и се качи горе.

След още няколко минути и една камара обиди Аманда осъзна, че Ловеца го няма.

— Кириан?

— Качи се горе — обясни Есмералда.

Аманда се втурна към стълбите, но Табита я спря.

— Не можеш да си причиниш това.

— Не знаеш нищо за него, Таби. Той е Нощен ловец, не е вампир.

— Да, а Джулиън Александър каза, че няма кой знае каква разлика. И двата вида притежават животински качества и са убийци.

— Не вярвам Джулиън да го е казал.

— Не ми пука дали вярваш, защото това е истината. И докато я обмисляш, чуй какво още каза Джулиън. Артемида по-скоро ще убие гаджето ти, отколкото някога да го освободи.

Не желаейки повече да слуша, Аманда се обърна и се качи на горния етаж. Откри Кириан в спалнята да си събира нещата.

— Какво правиш?

— Тръгвам си.

— Не можеш да излезеш. Още е следобед.

Лицето му беше безизразно, студено.

— Обадох се на Тейт.

— Кириан... — Тя посегнала го докосне.

— Не ме пипай — изръмжа ѝ той, оголвайки зъбите си. — Чу какво каза Табита. Аз съм животно, не съм човек.

— Снощи не спях с животно.

— Така ли?

— Така. — Тя докосна с длан бузата му.

Видя как за миг Кириан си позволи да се наслади на удоволствието от допира ѝ, след което лицето му отново стана сурово. Той махна ръката ѝ от бузата си.

— Казваш го, Аманда, но въпреки това знаеш колко много пъти се е налагало да се отдръпвам, за да не забия зъбите си във врата ти. Колко пъти съм усещал кръвта ти под езика си и съм копнял да я опитам.

Тя преглътна уплашено. Но отказа да се предаде на страха. Кириан само се опитваше да я изплаши.

— Никога не си ме наранявал и знам, че по-скоро ще умреш, отколкото да го направиш.

Той не каза нищо, само взе куфара си и излезе.

Аманда го последва по коридора до началото на стълбите.

— Не можеш да си тръгнеш така.

— Напротив, мога.

Тя го спря, преди да е слязъл в антрето.

— Не искам да ме оставяш.

Думите ѝ го сломиха. И той не искаше да я остави. Искаше да я метне през рамо, да я върне в стаята и да я люби до края на вечността. Мечтаеше за правото да я направи своя. Правото да я има. Но не беше писано. Той беше слуга на богинята. Животът му не му принадлежеше.

— Върни се в твоя свят, Аманда. Там ще си в безопасност.

Тя обхвана лицето му с длани. Светлосините ѝ очи се втренчиха в неговите с такъв копнеж, от което го заболя още повече.

— Не искам да съм в безопасност, Кириан. Искам теб.

Той се отдръпна от нежната ѝ ласка и заслиза по стълбите.

— Не го казвай.

— Защо не? — попита тя, като тръгна след него. — Истина е.

— Не можеш да ме имаш — каза през стиснати зъби, като се завъртя на стълбите да я погледне. — Вече ме притежават.

— Тогава ми позволи да те обичам.

Молбата в гласа ѝ го разколеба. Богове, колко лесно щеше да е да ѝ разкрие сърцето си. Да я вземе в обятията си и...

Да я гледа как остарява, докато той си остава същият. Да я държи в ръцете си, когато тя умре от старост и го остави да живее вечно. Сам. Мъката от тази мисъл го срази. Не искаше да си представя живота без нея. Щом толкова болеше да я напусне само след няколко дни, колко ли по-лошо щеше да е след няколко десетилетия? Раненото му сърце нямаше да може да го понесе.

— Не можеш.

— Защо? — попита тя.

— Някои неща не е писано да се случат.

Аманда докосна ръката му, очите ѝ го умоляваха да види ситуацията и от нейната гледна точка. Но той не можеше. Не смееше.

— Може би това е писано да се случи.

— Грещиш.

На входната врата се почука. Есмералда отвори. Тейт вкара носилката си. Примиреното, изтерзано изражение на Кириан при вида на чувала за трупове щеше завинаги да се запечата в сърцето на Аманда.

— Не си тръгвай, Кириан — помоли тя за последен път, надявайки се той да я послуша.

— Нямам избор.

— Имаш. Проклет да си, инат такъв. Имаш избор. Не ме оставяй. Той потърка с ръка челото си, сякаш имаше силно главоболие.

— Защо искаш да остана?

— Защото те обичам.

Гневната ругатня на Табита долетя от кухнята и беше последвана от оглушителна тишина. Кириан затвори очи в пристъп на болка. Бе чакал цяла вечност да чуе тези думи от жена, при това казани искрено. Но сега беше прекалено късно.

— Последния път, когато повярвах, че съм обичан от жена, предадох цяла империя заради нея и я гледах как се смее, докато ме

разпъваха на кръст. Не ставай глупава, Аманда. Любовта не е истинска. Тя е илюзия. Ти не ме обичаш. Не можеш.

Преди тя да успее да възрази, той се мушна грациозно в чувала и дръпна ципа над себе си.

— Не ме оставяй! — извика тя, хващайки ръката му през дебелия найлон.

— Закарай ме у нас, Тейт.

Тейт ѝ се усмихна тъжно и изкара носилката през вратата. Аманда изръмжа обезсърчена.

— Върви по дяволите, Кириан. Проклет да си.

Кириан чу заглъхналите ѝ думи, които сякаш го разкъсаха. Той беше безбожен глупак. Не я оставяй, умоляваше го сърцето му. Но нямаше избор. Този беше пътят, по който бе поел. Решението му беше взето с пълното съзнание за последствията и жертвите.

Аманда принадлежеше на светлината, а той — на мрака. Някак си щеше да намери начин да получи душата си без нейна помощ и тогава щеше да убие Дезидерий. Аманда и Табита щяха да са свободни, а той щеше да се върне към живота, който познаваше. Към живота, на който се бе обрекъл. Но дълбоко в сърцето си знаеше каква е истината. Той също я обичаше. Повече, отколкото когото или каквото и да е през дългия си живот. И затова трябваше да я пусне.

Беше малко след пет часа и вече се смрачаваше, когато Аманда стигна в дома на Кириан. Паркира тъмносиния си таурус пред къщата, отиде до грамадната входна врата и почука. Очакваше да отвори Ник, но вместо това вратата бавно се отвори сама. Тя се намръщи и влезе вътре. Вратата мигновено се затръшна след нея и Аманда възкликна стреснато. Сети се, че и с портите на двора бе станало така. Тогава бе предположила, че Кириан е видял колата ѝ на мониторите и е отворил, преди тя да позвъни. Сега обаче не знаеше какво да си мисли. Огледа се с разтуптяно сърце, но все още не виждаше никого. Тихата къща изглеждаше напълно пуста.

— Ехо? — извика, като влезе бавно в антрето. — Ник? Кириан?

— Значи ти си Аманда Деверо.

Замръзна на място, щом чу гласа, който идваше от всекидневната. Той беше дълбок и предизвикателен, с някакъв акцент, който никога досега не бе чувала. Стори ѝ се, че прокътят като гръмотевица.

За миг се уплаши, че може да е на някой деймон, докато очите ѝ не привикнаха достатъчно с тъмнината, за да види зашеметяващо красивия мъж на дивана. Той лежеше по гръб, с ръце под главата, провесил крака през страничната облегалка, и я гледаше от мрака. Беше без риза и бос, само по тесни кожени панталони. Имаше дълга, тъмнозелена коса и малка стилизирана татуировка върху лявото рамо, приличаща на птица, чиято опашка се виеше около бицепса му. Кожата му беше със същия златист оттенък като на Кириан и подходеше перфектно на малката златна огърлица около врата му.

— А ти кой си? — попита тя.

— Ахерон Партенопей — отвърна мъжът със същия спокоен и дълбок глас. — Радвам се да се запознаем. — Думите му бяха лишени от всякаква сърдечност или емоция.

Добре, значи не беше Йода. Макар че имаше същата зелена глава. Мъжът на дивана не изглеждаше на повече от двацет и няколко години и въпреки това притежаваше някаква суровост, която контрастираше с младоликата му външност. Сякаш лично бе видял ада, след което се бе завърнал по-мъдър от всякога. Макар и легнал, той внушаваше страхопочитание, което я накара да настръхне уплашено. Имаше нещо стряскащо в Ахерон, но Аманда не можеше да определи точно какво. Той просто я караше да се чувства неспокойна.

— Значи ти си скандално известният Ахерон?

На смайващо красивото му лице се появи усмивка.

— Повелител и господар на великата варварска орда, бродеща в нощта.

— Наистина ли?

Той вдигна рамене с безразличие.

— Не съвсем. Щях да имам по-голям късмет, ако трябваше да обуздавам ветровете.

Тя се засмя нервно.

Ахерон се изправи бавно и се насочи към нея като огромен, дебнеш звяр. Докато се приближаваше, силата на присъствието му и самият му ръст я изумиха. Беше висок най-малко два метра и се извисяваше над нея с неописуемо могъщество.

— Боже мой — възкликна Аманда, като изпъна врат да го погледне. — Да няма някакъв неписан закон, според който всички трябва да сте великани?

Той се засмя и зъбите му проблеснаха.

— Какво да ти кажа? Артемида обича Нощните й ловци да са високи. Ниските кандидати нямат шанс.

Когато спря пред нея, тя видя очите му и зяпна смаяно. За разлика от тези на Кириан, неговите блещукаха. Не се сети за друга дума, с която да ги опише. Докато го гледаше, цветът на очите му премина през целия спектър на синьото и сребристото. Подобно на живак, цветовете семеняха и преливаха един в друг. Напомняха й на бурно море с бушуващи вълни.

— Смущаващи са, нали? — попита той, като видя смаяния й поглед.

— Така ли трябва да си сменят цвета?

Той се усмихна с плътно стиснати устни, но не отговори, а извади черни слънчеви очила от задния си джоб и си ги сложи. Сега, когато очите му вече не се виждаха, тя забеляза странния белег на шията му. Изглеждаше така, сякаш нечия нажежена ръка се бе отпечатала на гърлото му, докато се е опитвала да го удуши. Много, много странно.

— Какво те води насам, момиченце? — попита Ахерон.

— Дойдох да видя Кириан.

— Той не желае да се вижда с никого.

— Е — каза тя, като изправи гръб, за да се противопостави на този Нощен ловец, който със сигурност можеше да я разпердушини за частица от секундата, — човек никога не знае кое е най-добре за него.

Той се засмя.

— Много правилно. Значи смяташ, че можеш да го спасиш?

— Съмняваш ли се?

Ахерон наклони глава, сякаш преценяваше характера й, и направи малък кръг около нея. Докато я заобикаляше, тя забеляза нарастващите рани по гърба му. Те се застъпваха и кръстосваха като карта на лъкатушеца река. Но най-удивителното беше, че сякаш образуваха сложна шарка, която беше колкото красива, толкова и ужасяваща. Дожаля й за него. Сигурно бе изтърпял безброй часове в агония за всеки удар.

Като спусна поглед по стройния му мускулест гръб, тя забеляза лъка — знакът на Артемида, който бе същият като този върху рамото

на Кириан. Само че знакът на Ахерон се намираше над десния му хълбок.

— Знаеш ли — каза той с нисък, зловещ глас. — Ходя по тази земя повече от единайсет хиляди години. — Замълча и се наведе да прошепне в ухото ѝ: — През живота си съм виждал неща, които не можеш да си представиш, а ти ме питаш дали се съмнявам в теб? — Ахерон отстъпи назад, за да разгледа лицето ѝ, преди да довърши: — Момиченце, съмнявам се дори във въздуха, който дишаш.

— Не те разбирам.

Той не обърна внимание на объркването ѝ.

— Ти искаш душата му.

— Моля? — попита тя с разтреперан глас.

— Усещам те. Чувам те. Съзнанието ти е водовъртеж от чувства и стракове: Можеш ли да го имаш? Той обича ли те? Може ли някога да те обикне? Ти наистина ли го обичаш? Има ли дори и минимален шанс двамата да намерите начин да бъдете заедно? Или само се заблуждаваш?

Тя потръпна, щом Ахерон изложи пред нея мислите и съмненията, които се таяха в сърцето ѝ.

Той спря пред нея и вдигна брадичката ѝ, докато погледите им се срещнаха. Аманда почувства как прониква в душата ѝ през очите ѝ, докато тя не виждаше погледа му от течно сребро, а само собственото си отражение в черните стъкла на очилата му.

Когато проговори, гласът му сякаш идваше от вътрешността на главата ѝ.

— Въпросът, който те тревожи най-много, е как да го спасиш, без междувременно да убиеш сестра си.

— Откъде знаеш?

Той се усмихна със странна полуусмивка.

— Способностите ми надхвърлят въображението ти.

— Тогава защо не убиеш Дезидерий, преди той отново да нарани Кириан?

Той пусна брадичката ѝ.

— Не мога.

— Защо?

— По същата причина, поради която и Кириан не може. Нямам душа, с която да го надвия. Той ще ме убие и като се имат предвид

греховете от миналото ми, не ми се мисли за начина, по който ще го направи.

Тя се замисли. Дезидерий се бе опитал да убие Кириан по начина, по който той бе загинал като смъртен, което означаваше, че Ахерон сигурно е умрял от нещо още по-лошо от разпъването на кръст. Какво ли бе убило този страховит Нощен ловец? След тази мисъл ѝ хрумна друга.

— Как може Нощният ловец да получи обратно душата си?

Той я притисна към стената като лъв, хванал натясно плячката си. Самият въздух край него сякаш пращеше от мистична енергия и мощ.

— Душите са странно нещо, жено. Те могат да бъдат върнати само доброволно. Този, който притежава душата на Нощния ловец, трябва сам да поиска да я освободи.

— Значи трябва да призова Артемида, тъй като тя държи душата на Кириан?

Думите ѝ предизвикаха злокобния му смях.

— Тя ще те изяде жива, момиченце.

Тонът му я ядоса. Може и да беше господин Злодей, но тя не беше дете.

— Не се отнасяй с мен толкова снизходително.

— О, не съм снизходителен. Само те предупреждавам. Не си способна да се изправиш пред богинята. Тя е вятърът. Господарката на съдбите ни, а ти, момиченце, не си нищо повече от мъничка хапка, която тя ще погълне и изплюе само за да се позабавлява.

— Благодаря за яркото описание. — Стомахът ѝ се преобърна при самата мисъл за това.

Ахерон се подсмихна самодоволно. После суровите му черти омекнаха.

— Обаче ти наистина искаш да го спасиш, нали?

Пак ѝ се стори, че подслушва мислите ѝ.

— Разбира се. Кириан означава всичко за мен.

Той кимна.

— Имаш чисто сърце. Може и да се получи.

Това я уплаши повече от всичко друго, което бе казал или направил досега. Нещо в тона му ѝ подсказа, че идеята му е от опасна по-опасна.

— Какво да се получи?

Ахерон отиде до една черна раница, поставена върху масичката с форма на ковчег. Бръкна вътре и извади черна кутия от резбовано дърво, която беше покрита със сребърни символи и класически гръцки букви.

— Това, което търсиш, е вътре.

Той отвори кутията и Аманда видя червен медальон, който лежеше върху подплата от великолепно черно кадифе. Медальонът блещукаше също като очите на Ахерон. Но цветовете му преминаваха от червено в жълто и оранжево. Цветовете, които сякаш преливаха към изрязаната в средата фигура, приличаща на вихрушка.

— Колко е красив — възкликна тя и посегнала го докосне. Ахерон дръпна кутията.

— Ако го докоснеш, ще те изгори като адски огън.

Тя веднага отпусна ръката си.

— Какво е това?

— Душата на Кириан.

Сърцето ѝ замря, щом чу думите му, произнесени със задоволство. Тя преглътна и се вторачи в медальона. Наистина ли това беше душата му? Не, не беше възможно.

— Лъжеш.

— Никога не лъжа — каза протичко Ахерон. — Нямам такава потребност.

И все пак не бе готова да повярва, че той притежава онова, което тя искаше повече от всичко.

— Какво ще я правиш?

— Надявах се да ми помогнеш да му я върна, за да може да убие Дезидерий.

— Как ще му я върнеш?

Ахерон взе медальона, положи го на дланта си и затвори кутията.

— Теб не те ли изгаря? — попита Аманда.

Той се усмихна дяволито.

— Казах ти, способностите ми надхвърлят въображението ти.

— Тогава защо ти не я върнеш на Кириан?

— Защото той не ми вярва, а за разлика от теб, аз нямам сърце, нито чисто, нито някакво друго. — Той обърна медальона, сякаш го изучаваше. — Виждаш ли, има само един начин Нощният ловец да

получи обратно душата си. Някой с чисто, любящо сърце трябва да вземе медальона в дланта си и да го задържи, докато Нощният ловец бъде лишен от свръхестествените си способности. Чак когато от него остане само човешката му същност, тогава Нощният ловец ще може да умре с нормална смърт.

— Моля?

Той я погледна и макар тя да не виждаше очите му, знаеше, че гледа право в нея.

— Единственият начин да му върнеш душата е да спреш човешкото му сърце. Когато то удари за последен път, медальонът трябва да се постави върху белега, където е била заловена душата. Тя ще напусне медальона и отново ще влезе в тялото му.

Главата ѝ пулсираше, докато се мъчеше да проумее какво ѝ казва той.

— Не разбирам. Как може да се спре сърцето му?

— Лишаваш го от силите му на Нощен ловец, след това го пробощаш в сърцето.

Тя отстъпи назад, зави ѝ се свят.

— Не! Ще се изпари като деймон. Опитваш се да ме накараш да го убия, нали?

— Не — отвърна искрено Аш. — Нощните ловци са мои деца и по-скоро бих се проклет да се превърна в сянка, отколкото да позволя някой от тях да пострада. Попита ме как да му върнеш душата и аз ти отговорих. Ако искаш да го освободиш, трябва да го лишиш от силата му и да го убиеш.

Преди да е успяла да каже още нещо, Ахерон хвана ръката ѝ и я постави над медальона. Топлината, която се излъчваше от него беше изключително силна. Сякаш държеше дланта си над газова горелка.

— Сега си представи как го докосваш — прошепна той. — После как го държиш. Трябва да задържиш медальона в ръката си от момента, в който прободеш сърцето му, докато то спре да бие и пуснеш душата в тялото му. — Той стисна по-здраво китката ѝ и тя почувства как скритите му зад очилата очи я пронизват. — Обичаш ли го достатъчно?

— Аз... — Аманда се поколеба. — Колко дълго трябва да го държа?

— Колкото е нужно. Не мога да ти кажа. При всеки Нощен ловец е различно.

— А ако го изпусна, преди да освободя душата?

— Тогава Кириан ще е обречен за цяла вечност да се скита нито като Нощен ловец, нито като човек. Ще бъде заклещен като сянка между този свят и следващия. Ще го измъчва глад и жажда, но никога няма да може да яде и пие. Ще страда вечно.

Аманда се вторачи с ужас в медальона.

— Не мога да рискувам.

Ахерон пусна ръката ѝ и прибра медальона в кутията.

— Тогава той така или иначе ще умре, щом се изправи срещу Дезидерий.

— Трябва да има друг начин — прошепна тя.

— Няма.

Със свито сърце, Аманда си представи как лишава Кириан от способностите му и го прави уязвим. Можеше ли да му причини това?

Ахерон понечи да върне кутията в раницата си.

— Почакай — спря го тя. — Ти каза, че медальонът трябва да се постави на мястото, откъдето е била заловена душата.

— Да.

— Как да открия това място?

Той посочи към лъка върху хълбока си.

— Този знак винаги показва къде ни е докоснала Артемида, когато е заловила душата ни.

Аманда отвори уста да каже нещо, но един силен глас я изпревари.

— Какво правиш тук?

Тя се обърна и видя Кириан зад себе си.

Той погледна Ахерон.

— Защо си я пуснал вътре?

Ахерон ѝ отправи предупредителен поглед. „Не казвай нищо“, прошепна гласът му в съзнанието ѝ.

— Защото така поисках — отвърна на глас.

Изражението на Кириан се вкамени.

— Казах ти да не го правиш.

Ахерон се усмихна и зъбите му проблеснаха за миг.

— И откога трябва да ти се подчинявам?

Ловецът го изгледа свирепо. Аманда забеляза, че Кириан отново е облечен с черните си дънки, риза и ботуши.

— Нали няма да ходиш да го търсиш тази вечер!

— Нямам избор.

Тя погледна над рамото му към шефа му.

— Ахерон...

Той равнодушно сви рамене.

— Решението е негово.

— Той е ранен — настоя младата жена.

— Той е Нощен ловец. Знае силните и слабите си места. Сам решава.

У нея се надигна такова чувство на безсилие, че ѝ се прииска да ги убие и двамата.

— Ще го оставиш да умре?

— Това няма нищо общо с Ахерон — прекъсна я Кириан. — Както той каза, аз преценявам.

— Е, преценката ти не струва.

— Табита твърди същото за своята.

Аманда го изгледа ядосано. Той я изгледа на свой ред, докато тя отмести поглед. Тогава Кириан се обърна към Ахерон.

— Наглеждай я.

— Това заповед ли е? — попита невярващо Ахерон.

— Не се дръж като идиот.

Гигантът насмешливо повдигна вежди.

— Не забравяй, че аз съм Ахерон.

Устните на Кириан потрепнаха.

— А аз имам среща. Довиждане. — Той се обърна и забързано излезе от стаята.

Аманда стоеше като препарирана във всекидневната. Сърцето ѝ се сви, като чу шума от отварящата се врата на гаража и от двигателя на колата на Кириан. Този мъж се инатеше като магаре!

— Кириан не беше прав, Ахерон. Не ти си идиотът, а той.

Ахерон се засмя.

Аманда потърка с ръка челото си, опитвайки се да помисли как да постъпи. Но в сърцето си знаеше. Кириан щеше да умре така или иначе. Поне ако тя го убиеше, той имаше някакъв шанс.

— Дай ми медальона.

Ахерон ѝ подаде кутията.

— Сигурна ли си?

— Съвсем не.

Младата жена се опита да вземе кутията, но той я задържа.

— Каквото и да правиш, не променяй решението си, щом вземеш медальона в ръката си. Това ще е най-жестокото нещо, което можеш да му причиниш. Бих предпочел той да умре в битка с Дезидерий, отколкото да умре отново от ръката на жената, която обича.

Ръката ѝ трепна под неговата.

— Никога не бих го наранила.

— Не се обиждай, но последния път, когато чух тези думи, жената изпусна медальона десет секунди, след като го бе взела. Не ме карай отново да правя тази грешка.

— Няма.

Той кимна мрачно и пусна медальона.

— Помни, че трябва да го вземеш в ръка в момента, в който бъде прободено сърцето му. Задръж го, докато умре, тогава постави медальона върху знака.

— Как ще разбера кога е настъпил моментът?

— Повярвай ми, ще разбереш.

Аманда сложи медальона в дамската си раничка до кутията с куклата Барби, която и бе подарила Лиза. Бе започнала да носи куклата от нощта, когато бе нападната Табита. Вероятно беше глупаво, но мисълта, че куклата е там просто за всеки случай, я успокояваше. Освен това беше по-добре, отколкото да носи пистолет — Барби със сигурност беше по-безопасна въпреки остриетата в краката си. Щом затвори чантата си, телефонът ѝ започна да звъни. Изрови го от страничния джоб и вдигна.

— Манди, ти ли си?

Тя сбърчи нос, щом чу носовия глас на Клиф.

— Мислех...

— Слушай — прекъсна я той. — Случи се нещо ужасно...

Той говореше, сякаш през плач. Макар да бяха приключили романтичните си отношения, тя все още изпитваше загриженост към него. Може и да беше тъпанар, но допреди няколко седмици бе възнамерявала да се омъжи за него.

— Какво?

— Майка ми — изхленчи сподавено. — Виж, знам, че не сме в най-добри отношения, но няма на кого друго да се обадя. Можеш ли да дойдеш у нас? Не искам да съм сам.

Тя се поколеба. Някакво странно, неприятно чувство се загнезди в стомаха ѝ. Като го отдаде на нежеланието си да се види отново с Клиф, тя осъзна колко егоистично ще постъпи, ако му откаже помощта си. Той имаше нужда от нея. Щеше да се отбие у тях за няколко минути, после щеше да се върне да изчака Кириан.

— Добре, идвам.

— Благодаря.

Ахерон повдигна въпросително вежди.

— Случило ли се е нещо?

— Приятел в беда.

Той кимна разбиращо.

— Ти върви, а аз ще намеря сестра ти и ще я наглеждам. — Ахерон си облече една черна тениска. — Между другото, внимавай.

— За какво?

— Нощ е и навън бродят зли същества.

Младата жена за пореден път потръпна от страх.

— Трябва ли да се боя?

— Следвай инстинкта си, момиченце. Направи това, което трябва.

Мразеше постоянно да ѝ вика „момиченце“ и все пак не можа да се ядоса на обръщението.

— Харесва ти да говориш с недомлъвки, нали?

— Трябваше да избирам дали да стана Нощен ловец или пророк. На мен повече ми допада тази работа с убиването и коленето, отколкото молитвите и позата лотос.

Ахерон Партенопей беше чудак и половина.

Аманда извади ключовете си и се отправи навън към колата си. Докато потегляше от алеята към улицата, ѝ хрумна, че е много странно, задето Ахерон я бе пуснал сама. Защо бе постъпил така, след като Кириан го бе помолил да я наглежда?

„Защото е по-вероятно Табита да попадне в беда, докато обикаля улиците, отколкото ти, докато си при Клиф.“

О, да. Това обясняваше нещата. Единствената опасност в дома на Клиф щеше да е той да я отегчи до смърт.

Не ѝ отне много време да стигне до жилището на Клиф. Аманда се качи до апартамента на първия етаж, после почука на вратата. След малко той отвори. Носеше дънки „Ливайс“ и жълта риза.

— Какво? — попита той като погледна над рамото ѝ. — Този път не си ли с някой приятел?

Тя го изгледа ядосано, подразнена от ревността в гласа му. Как смееше!

— Това пък какво ще рече?

Клиф вдигна рамене и отвори по-широко вратата.

— Нищо. Просто тази вечер съм разстроен. Благодаря ти, че пристигна толкова бързо.

Аманда отново чу гласа в главата си, който ѝ каза да си тръгне. Като пълна глупачка, тя пак не му обърна внимание и влезе.

Клиф затвори и заключи вратата зад нея.

— Виж ти — обади се познат глас от кухнята. — Какво си имаме тук?

Аманда се вцепени, щом Дезидерий се показва от сенките.

— Ти! — изпищя Аманда и тръгна назад към вратата. Клиф я хвана.

— Не бързай толкова.

— Как можа? — попита тя Клиф. После се обърна към Дезидерий. — Не разбирам защо си тук? Как успя?

Дезидерий въздъхна.

— Моля те, не го прави по-банално, отколкото е. Достатъчно неприятно е, че трябваше да устроя такъв примитивен капан на Кириан. Да не би сега да искаш да ти разкрия целия си план, за да избягаш и да ме убиеш? — Той поклати глава. — Нали знаеш, и аз гледам тъпи филми.

Изведнъж Аманда почувства, че Дезидерий прониква в мислите ѝ. Усети го да се рови и наднича в спомените ѝ. Главата ѝ се замая и я заболя, щом през съзнанието ѝ се занизаха чудновати картини. Картини, в които Дезидерий я прегръщаше и милваше. Картини, в които усещаше дъха му върху шията си. По-лошо, Аманда почувства бариерите в съзнанието ѝ да се срутва под натиска на яростната му психическа атака.

— Тя е такава, каквато обеща, Клиф. — Гласът му беше неясен, сякаш идваше отдалеч. Все едно беше смътен шепот, носен от вятъра.

— Силите ѝ са чисти, почти непокътнати.

— Знам. Точно това ме привлече у нея още първия път, когато я видях — Клиф се усмихна. — И с информацията, която събрахме, докато гледахме как се бие Кириан онази нощ на улицата, не би трябвало да имаме проблеми да го победим.

Дезидерий погледна по-дребното чудовище. Смяташе хората за най-нисшите от всички същества. Все пак те бяха само храна за боговете. По-нисши от тях бяха единствено мелезите като Клиф. Наполовина аполит, наполовина човек, хленчещият страхливец бе свършил каквото му бе нужно. В крайна сметка, той трябваше да е благодарен, че бащата аполит на Клиф бе умрял, преди да успее да каже на сина си истината за наследството му. Колкото до човешката майка на Клиф... Е, тя беше вкусен залък.

Дезидерий открай време знаеше, че да има мелез за свой домашен любимец един ден щеше да даде резултат. Всичките години, през които трябваше да изхранва подлото същество, вече не му се струаха толкова противни.

И когато Клиф откри тази малка магьосница в работата си, Дезидерий зачака удобния момент, в който Клиф да разкрие и развие способностите ѝ на медиум, след което деймонът да вземе душата ѝ, а заедно с нея и силата ѝ. Но тя здравата се бе съпротивлявала.

Кой можеше да предположи изхода от всичко това? След като Клиф се паникьоса и скъса с Аманда заради поведението на сестра ѝ, Дезидерий разбра, че трябва да действа бързо, за да получи магьосницата, преди тя да се е измъкнала от лапите му.

Щом Клиф му каза колко са близки близначките и колко често той е бил в дома на Табита, Дезидерий състави плана си. Когато бе закопчал с белезници Аманда за Нощния ловец, той се бе престорил, че я е обърнал със сестра ѝ, надявайки се Аманда да се уплаши и в намерението си да защити Табита да използва силите си, за да убие Нощния ловец. И през ум не му беше минало, че тя ще приложи способностите си, за да го защити. Не че имаше някакво значение. Сега каналът беше отворен и вече можеше да източи силата ѝ.

— Сега ще ме превърнеш ли? — попита Клиф. — Ще ме направиш ли безсмъртен?

— Разбира се.

Аманда видя като в мъгла как Дезидерий се приближи до Клиф и го сграбчи. Зъбите му проблеснаха за миг, преди деймонът да ги забие в поднесения му с готовност врат на младия мъж. Главата ѝ се замая още повече и тя бавно се свлече на пода. Твърде късно разбра, че мислите ѝ вече не ѝ принадлежат.

Кириан спря в сърцето на Френския квартал и се огледа, докато краищата на дългото му черно кожено яке се развяваха около краката му. По „Бърбън Стрийт“ беше пълно с туристи, нехаещи за опасността. Някои от тях се спираха, щом забележеха черното му облекло и слънчевите очила, които носеше, защото яркото осветление нараняваше очите му. До слуха му достигна какофонията от джаз, рок и смях, носена от студения зимен вятър. Като се съсредоточи максимално, той използва всичките си способности, за да намери Дезидерий, но от него все още нямаше и следа.

— По дяволите! — изръмжа ядосано.

Потърка рамото си, където го бе наръгала Табита. Докато го масажираше, образът на Аманда замени този на сестра ѝ. Той видя усмихнатото ѝ лице от предишната нощ, когато го бе любила толкова нежно. Никой досега не го беше развълнувал така дълбоко.

„Защото те обичам.“

Тези думи изгаряха сърцето му. Още повече, защото бе доловил чувствата ѝ в гласа ѝ. Тя беше искрена, така както никоя друга жена преди нея. Аманда го обичаше.

И той я обичаше. Обичаше я толкова много, че му се искаше да умре, защото знаеше, че не може да я има. Мойрите бяха жестоки кучки. Беше го разбрал още преди векове. Въпреки това този факт го изгаряше отвътре в студената нощ.

„Ела при мен, Аманда, имам нужда от теб.“

Той потръпна при тази мисъл.

— Не мисли за това — прошепна, макар да знаеше, че е безсмислено.

Ако имаше право да си пожелае само едно нещо...

Кириан с мъка прогони мисълта. Имаше да изпълнява мисия. Трябваше да спре Дезидерий. Телефонът му иззвъня. Той го измъкна от калъфчето на колана си и го вдигна до ухото си. Беше Талон.

— Аш искаше да ти кажа, че става нещо странно. Тази нощ деймоните нападат на тълпи. Досега съм убил десет, а той е по петите на други четирима. Каза да си нащрек.

— Предай на Дядо да не се тревожи. Във Френския квартал всичко е спокойно.

— Добре, само внимавай да не те погнат.

— Не се безпокой. Мога да се оправя.

— Между другото — каза Талон. — Ерик е с Табита. Той каза, че също броди из Квартала и търси Дезидерий.

— Сигурно се шегуваш.

— Де да беше така. Аш я последвал до „Гардън Дистрикт“, но се е наложило да я остави, когато забелязал група деймони да нападат туристи.

Кириан затвори и в същия момент проследяващото му устройство избръмча. Сигнализираше, че наблизко има деймони. Извади го от джоба на якето си и проследи сигнала до една странична уличка през една пряка от него. Щом влезе в тъмната зона, видя шестима деймони да нападат четирима човеци.

— Хей! — извика Кириан, отвличайки вниманието им от жертвите им. Той отметна едната страна на якето си и извади автоматичния си меч. Натисна камъка на дръжката и го разпъна до пълната му дължина от сто и петдесет сантиметра.

— Я ми кажете — обърна се Кириан към деймоните, като развъртя меча, — виждали ли сте някога ядосан древногръцки пълководец?

Деймоните се спогледаха предпазливо. Кириан приклекна, хванал меча с две ръце, и ги изгледа преценяващо.

— Гледката не е приятна. Наистина.

— Хванете го! — извика водачът и те незабавно се втурнаха към него.

Кириан уби първия с париращ удар, от който нападателят сякаш се взриви и се разпадна на прах. После се извъртя грациозно като котка и нанесе удар на втория деймон, който изпъшка и също се изпари.

Преди Кириан да успее да отскочи, един от деймоните го хвана за болната ръка и посегна да грабне меча му. Кириан се извъртя и го намуши с върха на ботуша си. Той също се изпари.

Следващият успя да го сграбчи през кръста и го блъсна в стената. Останалите двама деймони също тръгнаха към него.

Ловецът изрита този, който го държеше за кръста, и в същия момент другите двама внезапно се изпариха във въздуха.

Кириан видя Табита, застанала нестабилно срещу него.

— Хапнете си стомана, вампирски кучета — извика тя, като хвърли един шурикен към Кириан.

Изумен от факта, че тя му го метна като средство за защита, а не за да го нарани, той го улови с ръка и го използва, за да убие последния деймон. Когато стигна до Табита, тя се бе отпуснала на колене на земята. Вратът ѝ кървеше силно, лицето ѝ бе пребледняло. Кириан скъса парче от ризата си, за да я превърже, и се обади за линейка.

— Ерик? — попита тя с напрегнат глас, опитвайки се да различи в тъмнината останалите жертви. — Той мъртъв ли е?

— Тук съм, скъпа.

Ерик се добра до тях, залитайки. Той се отпусна на земята до Табита и я прегърна.

— Тя няма да умре — увери го Кириан.

Ерик кимна.

— Опитах се да я убедя да не излиза тази нощ, защото ще стане опасно. Тя ме послуша.

— Явно е семейна черта.

Табита докосна ръката на Кириан, докато той съобщаваше адреса на телефона за спешна помощ. След като свърши, тя го погледна със свъсено от недоверие чело.

— Защо ме спаси?

— Такава му е работата, Таби — прошепна Ерик.

Докато Ерик я подкрепяше, Кириан провери състоянието на други двама човеци на земята. Бяха същите, които го бяха нападнали в къщата на Есмемалда. За съжаление нямаха късмета на Ерик и Табита.

— Ерик — попита той, като се върна при тях, — какво се случи? Младежът вдигна рамене.

— Минута преди това ги преследвахме и в следващия момент те внезапно се нахвърлиха върху нас.

— Казаха ли нещо?

Ерик пребледня и прегърна по-здраво Табита.

— „Ще погълна душата ти“.

Кириан остана загледан за миг в него, после стисна зъби, ядосан от извратеното им чувство за хумор.

— Деймоните гледат прекалено много нискобюджетни филми. Табита се протегна и докосна ръката на Кириан.

— Благодаря.

Той кимна.

— И аз благодаря.

— Леле, Кириан — задъхано каза Ерик. — Беше прав за тях. Преди не съм виждал деймони да се движат по този начин. Трябваше да се вслушам в предупреждението ти.

Табита ги изгледа намръщено.

— Вие двамата познавате ли се?

— Баща ми преди работеше за приятеля на Кириан, Талон. — Ерик срещна очите на Нощния ловец. — Познавам Кириан откакто се помня, Таби. Повярвай ми, той е от добрите.

Преди тя да успее да каже нещо, линейката пристигна. Кириан изчака и двамата да се качат и да им окажат първа помощ, след това позвъни на Аманда да ѝ съобщи новините. Тя не вдигна мобилния си. Той позвъни на майка ѝ, на сестра ѝ и в къщата си. Никой не отговори.

Със свито от страх сърце, Кириан се отправи към колата си. Може би Аманда беше все още в дома му и го очакваше.

„Или Дезидерий я е хванал...“

Той си я представи нападната като Табита. Видя я окървавена и мъртва като приятелите на Таби. Ужасът и болката от тази мисъл го съкрушиха. Аманда трябваше да е добре. Нямаше да може да живее, ако ѝ се случеше нещо. Кириан шофираше като обезумял към дома си, вдигайки максималната скорост на ламборгинито. Треперейки от страх за състоянието ѝ, той се втурна през гаража към тъмната къща, като се заслушваше.

Моля ви, богове, ще направя всичко, което поискате, само да не е пострадала.

Той чу Аманда да си тананика любимата си мелодия на Григ в спалнята му на горния етаж. Испита такова огромно облекчение и благодарност, че се олюля. Трябваше да я види, за да се увери, че е жива и здрава. Въздъхвайки облекчено, Кириан изтича нагоре по стълбите и отвори вратата.

Застина на място.

Аманда бе запалила свещите на стенните свещници. Беше облечена с най-оскъдната и най-прозрачна бяла нощница, която някога бе виждал. Дългите ѝ крака бяха обути в копринени чорапи, прихванати с бели дантелени жартieri. С гръб към него, тя се наведе над леглото, разпръсквайки по чаршафите аромата на розовото масло, което втриваше в кожата си след баня. Светлината на свещите подчертаваше съвършените форми на млечнобялото ѝ тяло.

Като я видя, цялото му тяло пламна. Завладян от емоциите си, той отиде до леглото и се притисна в гръба ѝ. Държеше я здраво в обятията си, навел глава към нейната, и треперещ от облекчение. Аманда беше жива и здрава.

Тя изстена от удоволствие. Гласът ѝ отекна в него, засилвайки още повече желанието му.

— Докосни ме, Кириан — рече тя задъхано, премествайки ръцете му от талията към гърдите си. — Искам да те почувствам тази вечер.

И той го искаше. След изпитания ужас, че я е изгубил, сега имаше нужда да я почувства по начин, от който му се завиваше свят.

Изръмжа от удоволствие, като усети под дланите си втвърдените ѝ зърна през прозрачната материя, и сведе глава да вкуси ухаещата на парфюм кожа на врата ѝ. Тя се обърна в ръцете му, пресегна се и махна слънчевите очила от лицето му, после го целуна по устните.

— Аманда — въздъхна Кириан, а ароматът на рози го обгърна, примамвайки го. — Какво правиш с мен?

Младата жена му отговори, като прокара език по челюстта му, после надолу по брадичката към шията му. През него преминаха хиляди тръпки, щом тя изхлузи якето от раменете му и го пусна на пода. После измъкна ризата му и пхна ръцете си под нея, милвайки кожата му. Гласът в главата му настояваше да я отблъсне, но той не можеше. Истината беше, че никога не би могъл. Обичаше тази жена. Това беше всичко. Тя наистина бе неговата сродна душа. Нямаше повече да го отрича. В този кратък миг щеше да се наслади на любовта, която изпитваше към нея. Да ѝ се отдаде, както копнееше да го направи. С пламенен поглед тя разкопча панталоните му и погали набъбналия му член.

— Обичам да те усещам с ръцете си — прошепна тя, докато го галеше. — Кажи ми, Кириан, можеш ли да прочетеш мислите ми?

Кириан затвори очи, наслаждавайки се на допира ѝ. Когато го обхвана с длани, целият потрепери.

— Не — изпъшка той. — Отказах се от тази своя способност, когато ти ме помоли.

Като я вдигна, Кириан я сложи да седне в края на леглото и застана между коленете ѝ. Тя се усмихна с усмивка, която озари сърцето му, и развърза нощницата си, разголвайки гърдите си. Разгорещен, Кириан разтвори още по-широко краката ѝ, за да може да я види. Обожаваше да я гледа. Той падна на колене и я докосна с устните си.

Аманда нададе сподавен вик, докато я целуваше. Кириан затвори очи, обхождайки с език най-интимните кътчета на тялото ѝ. Бедрата ѝ потръпнаха от двете страни на главата му, щом я доведе до оргазъм. Тя сграбчи косата му, докато ханшът ѝ продължаваше да се движи.

— О, да — изстена Аманда.

Кириан изчака оргазмът ѝ да утихне и чак тогава се изправи. Тя го погледна с блеснали и влажни очи. Надигна се и го разсъблече напълно, след това слезе от леглото, застана с гръб към него и се приведе напред. Думите бяха излишни — той знаеше какво иска тя. Като изръмжа дрезгаво, проникна в нея с един силен тласък. Като стенеше от удоволствие, младата жена се вдигна на пръсти и се наведе още повече, за да го поеме по-дълбоко. Кириан целият трепереше.

Целувайки раменете ѝ, той плъзна ръката си по мекия ѝ корем надолу през косъмчетата, докато стигна до чувствената ѝ топлина. Галеше я нежно с пръсти, без да движи ханша си. Остави тя да поеме контрола на удоволствието им. Аманда тласкаше към него тялото си, докато не свърши отново, крещейки името му.

Щом като почувства общата им наслада и усети силите му да го напускат, Кириан се отдръпна от нея. Задъхан, едва не се преви от болка заради неудовлетворената си страст. Този път Аманда не го съжали. Вместо това тя се обърна и го целуна ненаситно.

— Аманда — прошепна той, опитвайки се да се отдалечи от нея.

— Шшш, Кириан — промълви до устните му. — Довери ми се. И той ѝ се довери, противно на инстинктите си. Тя го положи върху леглото, после го възседна. Кириан потръпна, щом тя го пое отново в тялото си.

Кириан усещаше невероятното ѝ удоволствие. Чувстваше го като свое собствено, докато тя го яздеше. С нарастването на екстаза му, я остави да го обърне, докато не се озова върху нея, обхванат от бедрата ѝ. Чувствайки се по-уверен, той проникваше в нея със силни и бързи тласъци. Но този път, когато понечи да се отдръпне, Аманда го стисна здраво с ръце и крака. Кириан се намръщи, когато тя го пое още по-дълбоко и застена, докато се притискаше в него.

— Аманда, спри — изпъшка той. Ако продължеше, беше изгубен.

Кириан пак се опита да се откопчи и тя отново го стисна здраво, като леко търкаше тялото си в неговото. Кириан изскърца със зъби, мъчейки се да предотврати оргазма си. Успя, но само докато отново не почувства кулминацията ѝ. Викът ѝ в комбинация със здравата ѝ хватка му дойдоха в повече. Въпреки волята му, тялото му се освободи. Кириан отметна глава назад и изкрещя от силната наслада. Наистина нямаше нищо по-хубаво от това да бъде в обятията на Аманда. В тялото ѝ. За пръв път от две хиляди години той се чувства като у дома си. И завладян от тези нежни чувства, усети как силите му на Нощен ловец го напускат.

Не!

Аманда го целуна леко по устните и се претърколи заедно с него. Той беше прекалено слаб, за да възрази. Можеше само да я гледа. Тя стана от леглото и си сложи един халат.

— Аманда? — извика Кириан.

Тя се върна след малко с чаша вино.

— Всичко е наред. Тук съм, любов моя.

Вдигна чашата с вино към устните му. Имайки ѝ пълно доверие, той я изпи.

След няколко минути стаята започна да се върти пред очите му.

— Какво правиш? — попита, обзет от ужас.

Но вече знаеше.

Беше го упоила — също като Теона преди толкова много векове.

Последното нещо, което видя, беше как тя отвори вратата, за да пусне Дезидерий в спалнята му.

Кириан се събуди с вързани над главата ръце. Беше изправен до някаква тъмна, влажна стена в непозната къща. Старомодната стая бе осветена от свещи, които хвърляха танцуващи сенки и до него

достигаха шептящи гласове. От вида на мястото предположи, че се намира в по-старо жилище, вероятно не много отдалечено от собствената му къща в „Гардън Дистрикт“. Като огледа стаята, видя Аманда и Дезидерий да стоят на няколко метра от него — Дезидерий я бе прегърнал през раменете. Умът му не можеше да го побере. Не отново. Милостиви богове, не отново. Как можеше да е такъв проклет глупак?

Съзнанието му се бе опитало да го предупреди, че нещо не е наред. През цялото време бе знаел, че Дезидерий е способен да се докопа до Аманда. Но не се беше вслушал във вътрешния си глас. Беше се оставил да го заслепи любовта му към нея, нуждата му от нея.

Кириан стисна очи.

Най-много го болеше, като знаеше какво ще й стори Дезидерий, щом го убиеше. Без неговата защита, Аманда щеше да бъде изцяло във властта на деймона. Значи наистина щеше да се повтори историята с Теона. След екзекуцията му Валерий бе изхвърлил Теона, твърдейки, че не желае в леглото си уличница, която някой ден безжалостно би го предала на враговете му. Понеже бе предала предводителя на македонците и така бе причинила разгрома им, Теона не можа да се завърне у дома. Вилата, която обичаше толкова много, беше изгорена до основи. Всичките й ценности бяха конфискувани.

Преследвана от неговите сънародници, тя бе избягала от Гърция в Рим, където бе станала проститутка в занемарен публичен дом. Беше се разболяла и бе починала по-малко от две години след него. Накрая си бе причинила точно тази съдба, която толкова усилено се бе опитвала да избегне.

Като отвори очи, Кириан видя Аманда на няколко метра от него. Беше облечена с дънки и черно поло. Косата й бе вързана и разкриваше идеално профила й и той видя, че тя притискаше до гърдите си някаква кукла.

Как можеше да му причини това?

Но всъщност Кириан знаеше отговора. Силите на Дезидерий бяха извънредно големи и тя не можеше да им се противопостави. Някак си, въпреки усилията на Д'Алериан, деймонът бе завладял сънищата й и бе промил съзнанието й.

Яростта го заслепи. Нямаше да я остави да умре. Не по този начин. Въпреки слабостта си, той сграбчи въжетата и ги дръпна с

всичка сила.

— Така, значи вече си буден.

Дезидерий и Аманда се приближиха и застанаха пред него. С насмешка в очите Дезидерий прегърна Аманда през раменете.

— Болезнено е, нали? Да знаеш, че ще преспя с нея, преди да я убия, и да не можеш да направиш нищо, за да ме спреш.

— Върви по дяволите!

Дезидерий се засмя.

— След теб, пълководецо. След теб. — Той бавно очерта с пръст линията на челюстта на Аманда. Тя изобщо не реагира. Сякаш бе изпаднала в някакъв транс. — Бих я обладал пред теб, но не си падам по публичните зрелища. Никога не съм бил чак толкова извратен. — Деймонът се засмя на собствената си шега.

Кириан усети как едното въже леко се отпусна и съсредоточи цялото си внимание върху усилията си да се освободи.

Въжетата отново се стегнаха.

Дезидерий се разсмя.

— Наистина ли ме мислиш за толкова глупав, че да ти позволя да се освободиш? — Той пристъпи крачка напред и на практика застана лице в лице с Кириан. — Този път няма да рискувам да те оставя да оцелееш.

Ловецът се ухили, сякаш деймонът бе досаден комар, бръмчащ покрай главата му.

— Ау, ако имах ботуши, щях да се разтрепера в тях.

Дезидерий го изгледа невярващо.

— Никога ли не те хваща страх?

Кириан го изгледа студено.

— Изправял съм се срещу цял римски легион само с един меч в ръка. Защо сега да се страхувам от някакъв незначителен деймон полубог с комплекс за малоценност?

Дезидерий изсъска срещу него, оголвайки зъбите си. Грабна един арбалет от масата и го зареди със стоманена стрела.

— Ще се научиш да не ми се подиграваш. Не може да се отнасяш така с мен!

— Защо не? Какво ти е специалното?

— Баща ми е Бакхус. Аз съм бог!

Кириан изсумтя презрително. Първо правило на войната: изкарай противника си от равновесие. Емоциите замъгляваха преценката и водеха до глупави постъпки, а това щеше да му помогне да се освободи и да спаси Аманда и себе си. Освен това му харесваше как пулсираше вената на слепоочието на Дезидерий. Това означаваше, че още не е загубил умениято си да дразни враговете си.

— Ти си единствено жалък. Ти си просто един убиец и психопат. Нищо чудно, че татенцето не дава пет пари за теб.

Дезидерий изкрещя от ярост. Той стовари арбалета в лицето на Кириан.

Остра болка прониза главата на Кириан. Той усети кръв по устните си, прокара език по раната си и погледна предизвикателно деймона.

— Не знаеш нищо за живота ми, Нощни ловецо. Не знаеш какво е да си роден, за да умреш.

— Всички сме родени, за да умрем.

— О, да, хората и техния ограничен живот, който е три пъти по-дълъг от нашия. Много ми е жал за тях. — Той хвана Кириан за гърлото и натисна главата му към стената. — Знаеш ли какво е да виждаш жената, която обичаш, да се разпада пред очите ти? Елинор беше само на двацет и седем. На двацет и седем! Направих всичко възможно да я спася. Дори ѝ предоставих човек, но тя отказа да вземе душата му и да се спаси. Остана непорочна до края. — Очите на Дезидерий помръкнаха от спомена. — Тя беше толкова красива и нежна. Молих баща си за помощ, а той ми обърна гръб. Гледах как прекрасната ми жена остаря само за няколко часа. Гледах как тялото ѝ се съсухря, докато накрая се разпадна в ръцете ми.

— Съчувствам ти — рече тихо Кириан. — Но това не оправдава постъпката ти.

Дезидерий изкрещя възмутено:

— Какво съм направил? Не съм направил нищо, освен че съм се родил от прокълнатата раса, за да гледам как хората пропиляват дара на живота, който им е даден. Правя им услуга, като ги убивам. Облекчавам скучното им, вяло съществуване. — Сините му очи потъмняха заплашително и Дезидерий изкриви уста. — Знаеш ли, сдобих се с едно копие от наръчника за Нощни ловци, когато убих един от събратята ти преди деветдесет години. Най-много ме впечатли

един пасаж, в който се казваше, че трябва винаги да се прицелвате в сърцето на деймона. Да го поразите в най-уязвимото му място. — Той насочи арбалета към Аманда. — Тя е твоето сърце, нали?

Кириан успя да прикрие ужаса си. Страху си. Макар че беше слаб, той хвана здраво въжетата, които го държаха, и вдигна крака, за да изрита Дезидерий с последните останали му сили, преди деймонът да е успял да нарани Аманда. Дезидерий залитна назад, арбалетът му се отклони и се насочи към пода.

— Бягай, Аманда! — изкрещя Кириан.

Тя не помръдна.

Кириан се блъсна назад в стената.

— По дяволите, Аманда, моля те, бягай заради мен!

Тя изобщо не изглеждаше да го е чула. Просто стоеше с вцепенен поглед и си тананикаше, стиснала куклата си.

Дезидерий се разсмя и се изправи. Облиза кръвта от устните си и погледна злобно Кириан.

— Тя е моя, Нощни ловце. Можеш да умреш с мисълта, че ще се възползвам добре от нея, преди да отнема душата и силите ѝ.

С дяволска усмивка Дезидерий стреля с арбалета право в сърцето на Кириан. Силата на стрелата, която прониза тялото му, го запрати към стената. Кириан изстена от ужасната болка.

Дезидерий застана пред него. С развеселен поглед той размаза с пръст малкото количество кръв, което се процеждаше от раната.

— Колко жалко, че кръвта на Нощните ловци е отровна. Сигурен съм, че е по-хубава и по-гъста от тази, с която обикновено трябва да се прехранвам.

Кириан почти не чу думите му, понеже ударите на сърцето му заглъхваха. Ушите му забучаха. Досега не бе изпитвал подобна болка. Погледът му се замъгли и той се обърна да види за последен път Аманда. Лицето ѝ бе изпито, когато го погледна, и за момент му се стори, че тя си го спомня. Че наистина го вижда как умира и ѝ е мъчно за него. Ако беше на себе си, Аманда щеше да се втурне към него — беше сигурен в това. За разлика от жена му, тя щеше да плаче, щом научеше за смъртта му. И по някакъв странен начин това го успокои.

Дезидерий отиде при нея и я потупа по рамото.

— Хайде, Аманда, целуни за сбогом възлюбения си.

Кириан се помъчи да си поеме въздух, щом тя го приближи. Искаше да ѝ каже толкова много неща. Имаше толкова много неща, които му се искаше да ѝ бе казал, когато тя беше способна наистина да го чуе.

Поне нямаше да умре сам.

— Обичам те, Аманда — прошепна той, надявайки по-късно тя някак си да успее да си спомни думите му и да разбере, че е бил искрен.

Младата жена се наведе напред с празен поглед, покри устните му със своите и притисна ръката си към рамото му.

Той почувства мрака на смъртта да се спуска над него и докато умираше, чу последните ѝ прошепнати думи.

— Винаги ще те обичам, мой Нощни ловецо.

След това всичко изчезна. Аманда затаи дъх, когато почувства как топлината на медальона, който бе стиснала под роклята на куклата, се процежда и се влива в безжизненото тяло на Кириан. Ръката ѝ се разтрепери в очакване той да се съживи и с всяка изминала секунда треперенето ѝ се засилваше.

Не се получавахе...

О, боже, не! Значи все пак Ахерон я бе излъгал! В очите ѝ запариха сълзи, щом медальонът стана леденостуден и се изхлузи от дланта ѝ.

Кириан все още не помръдваше. Той висеше до стената с бледо лице, със студено тяло.

Не!

Всичко свърши и Кириан беше мъртъв.

Не!

Злият смях на Дезидерий отекна в тъмната стая и накара душата ѝ да зариде от скръб. Точно тогава ѝ се прииска и тя да е мъртва. Всичко бе станало по нейна вина. Тя бе стояла бездейно, оставяйки Кириан да умре, и не бе направила нищо, за да го спаси. Мъката ѝ се надигна и заседна в гърлото ѝ като неизкрещан вик.

„Обичам те, Аманда.“ Думите му щяха да я преследват вечно.

Хлипайки, тя обгърна с ръце тялото на Кириан и го притисна силно, молейки се той да се събуди и да проговори. „Моля те, Господи, вземи от мен каквото поискаш, само му върни живота.“

— Аманда! — повика я Дезидерий с рязък тон.

Тя се притисна още по-силно към Кириан и постави глава на гърдите му до стрелата, опитвайки се да му вдъхне от своята сила. Аманда застина, щом чу нещо. Беше слаб звук, но от него се почувства на седмото небе. Тя чу сърцето на Кириан да бие. Отдръпна се и видя как очите му се отвориха.

Кириан се вгледа в тъмносините очи на Аманда, които блестяха от сълзите ѝ. Вече не бяха празни, а се взираха в неговите с решителност. И с любов.

Лицето ѝ се успокои и щом тя прокара ръка над гърдите му, стрелата излезе от тялото му. В този момент той разбра, че тя не го е предала. Беше го освободила.

— Сега отново имаш душа, Кириан Тракийски — прошепна Аманда и въжетата около китките му се развързаха. — Да накараме този негодник да си плати.

Дезидерий изкрещя от ярост, като осъзна какво се случва. Кириан бе изгубил силите си на Нощен ловец, но това нямаше значение. За първи път от повече от две хиляди години той притежаваше душата си и чувството от притежанието ѝ, както и разбирането, че Аманда не го е предала, му вдъхнаха сили. Деймонът беше мъртвец.

Дезидерий хукна към вратата, но тя се затръшна под носа му.

— Не ми се иска да си тръгваш толкова скоро от партито — каза Аманда. — Не и след всичко, което направи, за да ни посрещнеш толкова любезно.

— Аманда? — обади се неуверено Кириан.

Тя го погледна, очите ѝ блещукаха едва-едва и му напомниха за тези на Ахерон.

— Дезидерий отключи способностите ми — обясни тя тихо. — Мислеше да използва телекинезата и телепатията за себе си. — Тя погледна Дезидерий и се усмихна. — Изненада! Когато ги освободи, ти изгуби целия си контрол над мен.

Деймонът се помъчи да отвори вратата. Кириан тръгна към него като гладна пантера към плячката си.

— Какво става, Дезидерий, да не се уплаши от един обикновен човек?

Деймонът се обърна и се озъби.

— Мога да те победея. Аз съм бог.

— Давай тогава.

Дезидерий изруга и го нападна. Сграбчи Кириан през кръста и го запрати към стената, след което отвори устата си да го захапе.

— О, как ли пък не — изръмжа Кириан. — Не си получих току-що душата, за да я дам на тебе. — Той заби коляното си в слабините на деймона.

Дезидерий политна назад.

— Кириан!

Той се обърна и видя Аманда да държи меча му, а после тя му го подхвърли. Кириан разгъна острието му и тръгна към Дезидерий. Деймонът се наведе да избегне удара и вдигна ръка, за да изстреля към него астрален заряд. Нощният ловец изруга, щом мощната струя го блъсна в гърдите точно където го бе улучила стрелата и той залитна назад. Заболя го. Замаян, не успя да се предпази, когато Дезидерий го връхлетя. Кириан се стегна в очакване на удара.

Такъв обаче не последва. Аманда улучи деймона със своя енергиен заряд.

Кириан се намръщи.

— Скъпа, може ли да го оставиш на мен?

Тя се нацупи.

— Само се опитвах да помогна. Освен това не ти ли дойде много боят?

Преди да успее да ѝ отговори, Дезидерий пак се хвърли към него. Аманда затаи дъх, докато ги гледаше как се бият. Макар и слаб, Кириан беше удивителен. Той прескочи Дезидерий и вдигна меча си. Злодеят грабна друг меч от масата и блокира удара му.

В стаята се разнесе звън от стомана, докато двамата си разменяха удари.

— Давай, скъпи — прошепна Аманда, стискайки куклата в ръцете си.

Кириан щеше да победи. Трябваше. Бе преживяла твърде много, за да го види как умира сега. Докато наблюдаваше битката им, Аманда осъзна, че слънцето изгрява. Видя го как наднича през затворените прозорци. Деймонът също го видя и изруга, след което замахна към Кириан и изби меча от ръката му.

Аманда затаи дъх.

Дезидерий се ухили, като пристъпи към Кириан и отдалечи от него падналия на пода меч.

— Ето какво — рече злобно. — Предай на Хадес много поздрави от мен!

— Кириан!

Кириан се обърна и Аманда му подхвърли куклата. Той я улови инстинктивно. Изруга, щом остриетата в краката на куклата се забиха в ръката му. Но лицето му се разтегна в усмивка. Той се разсмя, наведе се, когато Дезидерий замахна срещу него, и заби краката на куклата право в сърцето на деймона.

— Сам предай поздравите си на Хадес — рече Ловецът, а Дезидерий зяпна изумено.

Погледът му срещна този на Кириан и времето сякаш спря. На лицето на деймона се изредиха куп емоции: изумление, страх, гняв и болка. След това за част от секундата той се разпадна на прах.

Кириан и Аманда замръзнаха на местата си, осъзнавайки значението на този момент.

Свърши се. Дезидерий беше мъртъв. Аманда и Табита бяха в безопасност.

Кириан бе получил душата си.

И жената, която той обичаше, бе спасила живота му. Кириан пусна куклата на пода и се приближи към Аманда с разтуптяно сърце.

— Страшна актриса си.

— Не съм. Бях изпаднала в ужас. — Тя протегна треперещата си ръка към гърдите му. — Едва не изкресях, когато той те улучи. Нямах си представа колко ми беше трудно. Ахерон ми каза, че трябва да умреш, за да бъдеш освободен, а аз знаех, че не мога да те убия. Осъзнах, че единственият ни шанс е да оставя Дезидерий да свърши това вместо мен.

Кириан взе ръката ѝ в своята и щом пръстите му докоснаха дланта ѝ, напипа мехурите по кожата ѝ. Обърна ръката ѝ и видя символите на медальона, жигосани на дланта ѝ.

— Болката сигурно е била непоносима.

— Нищо ми няма.

Той преглътна, изумен от безгрижния ѝ тон. Как можеше да омаловажава това, което бе направила за него? Повдигна вежди невярващо. Според него бе съсипала ръката си.

— Белязана си за цял живот.

— Не — отрече тя с усмивка. — Мисля, че тези белези са най-красивото нещо, което някога съм виждала. — Наведе се и прошепна в ухото му: — След теб, разбира се.

Кириан обхвана с длани лицето ѝ и я целуна.

— Благодаря ти, Аманда.

Докато го гледаше, радостта изчезна от лицето ѝ и в очите ѝ се появи притеснение.

— Джулиън и Ахерон казаха, че ако решиш, сега можеш да извикаш Артемида и да ѝ върнеш душата си.

— Защо ми е да решавам подобно нещо?

Тя вдигна рамене.

— Ти си Нощен ловец.

Той я целуна нежно по устните.

— Аз съм само един влюбен мъж. Искам теб, Аманда. До края на блажено краткия ми смъртен живот. Искам да се будя в зори с теб в обятията си и да гледам как децата ни играят и се бият. По дяволите, даже искам да ги чуя как ми отговарят сърдито.

Тя му се усмихна.

— Сигурен ли си?

— Никога в живота си не съм бил по-сигурен.

Аманда хвана ръката му и го изведе от стаята. Кириан се закова на място, щом видя утринната светлина във всекидневната. По навик той отстъпи назад. Ярката слънчева светлина не подразни очите му. Не изгори кожата му.

Като стисна ръката на Аманда, той се застави да прекрачи прага.

И за първи път от повече от две хиляди години излезе на дневна светлина. Чувството от слънчевите лъчи върху кожата му беше невероятно. Топлината, гъделичкащият утринен бриз. С разтуптяно сърце погледна нагоре към светлосиньото небе и видя белите облаци. Денят беше прекрасен. Дължеше всичко това на Аманда. Той я вдигна на ръце и я притисна към себе си.

— Слава на Аполон — прошепна.

Аманда се усмихна и го прегърна любящо.

— Не. Слава на Афродита.

[1] Трябва да го убия, трябва да го убия (исп.). — Б.пр. ↑

- [2] Не го прави. Остави ме да стана (исп.). — Б.пр. ↑
- [3] Американски телевизионен канал. — Б.пр. ↑

Кириан погледна изумено брачната халка на лявата си ръка. Още не можеше да повярва на добрия си късмет, който доведе Аманда в живота му. Бяха минали седем месеца, откакто Аманда го бе върнала към светлината. Седем чудесни месеца, през които беше с нея денем и нощем. През които ѝ помогна да приеме, развие и овладее способностите си, които сега бяха по-силни от неговите. Но това нямаше значение. Силите му на Нощен ловец все още бяха повече от достатъчно, за да ѝ осигури безопасност. А нейната безопасност беше най-важното нещо за него. Както и това да се буди всяка сутрин, за да види усмивката на красивото ѝ лице. А сега вече бяха и женени.

Аманда го сграбчи изотзад и го стисна здраво.

— Какво правиш тук сам? — попита тя.

Той се обърна и я видя в булчинската ѝ рокля. Млечнобелият цвят подчертаваше отлично кожата ѝ. Бузите ѝ бяха поруменели от възбуждане, а очите ѝ блестяха на лунната светлина.

— Излязох да подишам малко чист въздух.

На лицето ѝ се появи усмивка, която го правеше едновременно слаб и силен.

— Искаш ли да зарежем тържеството и да се махнем оттук?

Той се засмя.

— Само осем души от тази огромна тълпа са мои гости. Останалите са твои.

— О — рече тя и сбърчи нос. — Все едно. Може да им се стори невъзпитано. Освен това леля ми Ксенобия би могла да ни прокълне.

Кириан я прегърна през рамене и те влязоха в балната зала на къщата му. Оркестърът свиреше, докато сто и петдесет души от рода Деверо-Флора танцуваха, ядяха и разговаряха. Мигел, Роза и Лиза седяха на една маса със сестрата на Аманда — Селена, и се смееха заедно с Грейс и малкия ѝ син. Аманда го остави и отиде при майка си и баща си.

Талон, Ник, Джулиън и Ахерон го наобиколиха. Джулиън му честити.

— Жена ти е съкровище — заяви той.

Кириан кимна.

— Да, така е.

— Човече — рече тъжно Талон. — Ще ми липсва безсмисленото ни чатене в три сутринта. А Улф е супер изнервен, задето вече няма да може да играе с теб „Дуум“.

Кириан се усмихна, като си спомни самотните нощи, които бе прекарал онлайн със своите събратя Нощни ловци.

— Кажи на викинга да не се тревожи. Може да се измъквам от време на време, за да мерим сили.

Ахерон отпи от шампанското си.

— Е, какво смяташ да правиш с краткия си живот?

Кириан видя как Аманда вдигна тригодишния Никлос и затанцува с него. Един ден от нея щеше да излезе чудесна майка.

— Смятам да го изживея. Щастливо.

Ник стоеше с ръце в джобовете на панталона си.

— Май трябва да си потърся друг Нощен ловец, на когото да служа. — Той погледна многозначително към Талон.

— Как ли пък не, алигаторска стръв, изобщо не гледай към мен. Аз нямам търпението на Кириан. Освен това в колибата ми няма място за друг, освен за мен и компютъра ми.

— Не се безпокой — заяви Аш на Ник. — Ще ти намеря господар.

Ник го погледна с ужас.

— Моля те, не ми прави тази услуга. Вече виждам как ме прашаш в Аляска да служа на онзи психопат Зарек.

Кириан се засмя, докато не се появи Аманда с навъсено изражение.

— Какво има, скъпа? — попита той.

— Има, въ... въ...

Мъжете я погледнаха очаквателно.

— Да? — подкани я Кириан.

— На алеята има цяла върволица от камиони на „Ю Пи Ес“.

Мъжете се спогледаха озадачено, преди да излязат пред къщата, където бяха спрели седем камиона на куриерската фирма „Ю Пи Ес“.

Един от шофьорите се приближи към Кириан.

— Здравейте — поздрави той. — Търся господин К. Хънтър.

— Аз съм — отвърна Кириан.

— Добре. Имате ли представа къде можем да разтоварим?

— Какво е това?

Шофьорът му подаде списък с имената на хората, които бяха изпратили пощенските пратки: Улф Тригвасон, Зоуи, Блейд Фицуолтър, Даяна Портър, Кейл, Бракс, Самиа, Ариен, Кирос, Роуг, Кел, Драгон, Саймън, Ксандър Сейнт Джеймс, Алексей Николов, Бейдън Фицгилбърт... Имената на Нощните ловци продължаваха до безкрай.

— Знаеш ли, Кириан — каза Ахерон през смях, — ще трябва да си купиш по-голяма къща.

— Да — съгласи се Талон, — но почакай първо да ти се родят децата. На бас, че тогава ще дойдат двойно повече камиони.

Те избухнаха в смях.

Аманда се гушна в прегръдката на Кириан и го погледна.

— Мисля, че много ще липсваш на твоите приятели Нощни ловци. Сигурен ли си, че не съжаляваш за решението си?

Кириан я целуна нежно по бузата.

— Не съжалявам ни най-малко. А ти?

— Никога.

Ахерон се загледа след двамата младоженци, които влязоха в къщата, хванати за ръка.

— Да се обзаложим ли къде отиват? — попита Талон.

Аш се засмя.

— Няма нужда да се обзалагам. Вече знам. — Той се обърна към шофьора и му каза да оставят подаръците във всекидневната. — Мисля, че моят сватбен подарък ще е да наема екип от хамали на сутринта.

Ник се засмя.

— Ще ида да им покажа къде да разтоварят, за да не се ядоса Кириан.

— Ще ти помогна — каза Талон.

Аш се загледа след Ник, който се втурна пред шофьорите, а Талон го следваше на известно разстояние. Заслуша се в мрака и в звуците на нощта, която познаваше толкова добре. Почувства леко

движение зад гърба си. Беше нечие присъствие, което познаваше поинтимно и от нощта.

Той допи шампанското си.

— Какво правиш тук, Арти? Не знаех, че си поканена.

Една дълга, грациозна ръка докосна рамото му. Дори през смокинга той усети топлината ѝ, когато тя го помилва. Неземно висока и внушителна като статуя, тя се движеше като тих, нежен вятър. Леко. Ефирно.

Вятър, който бе способен на тотално разрушение, ако се развилнееше.

— Аз съм богиня — каза тя на перфектен гръцки език. — Нямам нужда от покана.

Ахерон обърна глава и видя Артемида, застанала от лявата му страна. Разкошната ѝ светлокестенява коса блестеше на лунната светлина, а пъстрите ѝ зелени очи сияеха.

— Надявам се, че си дошла да им пожелаеш щастие — каза той.

Тя го погледна изкосо, докато си играеше лениво с наскоро боядисаната му черна коса. Съвършените ѝ устни се извиха в хитра усмивка.

— Така е. Но въпросът е в това дали ти им го пожелаваш.

Аш настръхна от доловения намек.

— Що за въпрос е това? Знаеш, че им го желая.

— Само проверявам, за да съм сигурна, че малкото зеленооко чудовище не те кара да размислиш.

Той присви очи.

— Единственото зеленооко чудовище, което познавам, си ти. — Тя рязко си пое дъх при думите му, но усмивката ѝ не трепна. — Оууу — проточи напевно Артемида със сексуална нотка в гласа. — Ахерон е започнал да става отвратителен с възрастта. — Тя склони брадичката си върху рамото му, докато галеше бузата му с перфектния маникюр на показалеца си. — Добре, че те харесвам, иначе досега да си станал на печен хляб.

Той въздъхна.

— Да, голям съм късметлия. Между другото, правилният израз е „на препечена филийка“.

Артемида никога не беше в крак с жаргона, но въпреки това ѝ харесваше да го употребява. Или по-скоро, да злоупотребява с него.

Понякога му се струваше, че го прави нарочно само за да види дали той ще посмее да я поправи.

— Ммм — каза тя, като закачливо обвини ръце около кръста му. — Харесваш ми, когато си такъв хаплив.

Ахерон се отдръпна от нея.

— Кого ще преместиш в Ню Орлиънс на мястото на Кириан?

Богинята палаво облиза устни и очите ѝ проблеснаха дяволито. Но преди да успее да отговори, до тях се приближи Джулиън.

— Братовчедке Артемида — поздрави я той.

— Джулиън Македонски — отвърна тя студено. — Не знаех, че си тук.

— Мога да кажа същото и за теб.

— Е — каза Ахерон. — Радвам се, че няма нужда да ви запознавам.

Артемида отправи заплашителен поглед на Джулиън.

— Да, добре, иска ми се да остана, но не мога.

Преди да изчезне, тя се наведе и прошепна отговора в ухото на Ахерон. Той застина при новината, а богинята се превърна в мъгла. Понякога Артемида можеше да е най-голямата кучка на планетата.

Джулиън вдигна въпросително вежда.

— Какво ти каза?

— Нищо. — Последното нещо, което искаше Ахерон, бе да пусне бомбата пред Джулиън и Кириан. И със сигурност нямаше да го направи посред сватбата. Той се обърна към Джулиън. — Е, пълководецо, най-добрият ти приятел се завърна. На бас, че вие двамата ще си навлечете някоя сериозна беля.

Джулиън се засмя.

— Няма голяма вероятност.

На Ахерон някак не му се вярваше. Както не му се вярваше, че Артемида ще остави нещата така.

ЕПИЛОГ

Аманда приглади назад косата на Кириан и го целуна по устните. Булчинската ѝ рокля и смокингът му се мъдреха на купчинка на пода, докато те лежаха омотани в копринените чаршафи.

— Много невъзпитано постъпихме, нали? — попита тя.

Кириан се усмихна.

— Да, обаче аз си падам по нетактичността.

Аманда се засмя. После той я целуна и тя забрави всичко останало на света.

— Е, кажи ми — попита Кириан, като я гризна по ухото с човешките си зъби. — Липсва ли ти да бъдеш счетоводителка?

— Никак. А на теб?

— Аз никога не съм бил счетоводител.

Тя го щипна по носа.

— Знаеш какво имам предвид. Липсва ли ти да си Нощен ловец?

Кириан облиза ухото ѝ и тя цялата настръхна.

— Понякога да. Но предпочитам да имам теб.

— Наистина ли го мислиш?

Той се отдръпна, за да я погледне в очите.

— С всяка частица на сърцето и душата си.

— Добре — прошепна Аманда и го целуна. — Защото след като отново си смъртен, с бебето ще имаме нужда да бъдеш внимателен.

Кириан замръзна.

— Какво?

Тя му се усмихна.

— Бременна съм, господин Хънтър. От около шест седмици. Кириан я целуна пламенно и я притисна в обятията си.

— Това, госпожо Хънтър, е най-добрата новина, която някога съм чувал.

Аманда обхвана с длани лицето му.

— Обичам те, Кириан Тракийски, и не искам никога да те загубя.

— Обичам те, Аманда Деверо-Хънтър, и ти се заклевам, че никога няма да ме загубиш.

Тя отново го целуна, осъзнавайки за пръв път в живота си, че наистина има такова нещо като вечно щастие. Дори ако това означаваше да е омъжена за вампир.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.